

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of
The Seduction of Elliott McBride

JENNIFER ASHLEY

The Untamed Mackenzie

Inter
Mix

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Evcilleşmemiş Mackenzie

(*Highland Pleasures*)

Jennifer Ashley

Highland Pleasures 5.5

SOYLU BİR KADIN, BİR ADAMLA TANIŞIR.

Leydi Louisa Scranton, ailesinin gözden düşmüş adını kurtarmak için düzgün bir koca bulmaya karar vermiştir. Ailesinin kaybettiği servetini ve itibarını geri kazanabilmesi için, servet sahibi ve son derece saygın bir adam olması gerekmektedir. Doğru bekârı bulmaya kararlı bir şekilde, tüm bayrakları dalgalandırarak Marriage Mart'a girer.

Ancak Hargate Piskoposu ayaklarının dibinde ölünce Louisa'nın umutları suya düşer ve şok edici bir şekilde cinayetle suçlanır! Çok geçmeden Louisa'nın sözde arkadaşları ondan uzak durmaya başlar, çünkü katil olduğundan şüphelenilen birinin arkadaşlığı kibar bir toplumda asla istenmez.

Sorun, çökmekte olan İskoç Mackenzie ailesinden gelen ve Scotland Yard'da müfettiş olarak çalışan Dedektif Müfettiş Lloyd Fellows'un kulağına gider. Leydi Louisa ile iki tutkulu öpücük paylaşmıştır ve onun adını temize çıkarmaya yemin etmiştir. Çünkü masum olduğunu bilmesinin yanı sıra, bu güzel bayana aşık olduğunun da farkındadır.

Fellows, Louisa'nın ailesinin onurunu geri kazanması için tek umududur ve Louisa'yı cinayetten bile daha skandal olabilecek bir şekilde entrikaya sürükleyen de yalnızca odur...

**Evcilleşmemiş Mackenzie
Highland Zevkleri 5.5 by
Jennifer Ashley**

T  e EvcilleŖmemiŖ Kacleenzie

J e n n i l e r Ź ł s Ű l e y

InterMix      rs, NeW Y  r  

Birinci Bölüm

Yirmi beş yıl önce

Lloyd Fellows'un küçük yumrukları kendisinden büyük çocuğun kirli yüzüne çarptı ve onunla alay eden ağzını kana buladı. *Annen bir fahişe, baban uyuz bir ihtiyar ve sen de bir piçsin, bir piç.*

Şimdi büyük çocuk uluyordu, dişleri kaldırıma değiyor ve yüzünden kanlar akıyordu. Herkes öfkeli Lloyd'a sataşılmaması gerektiğini biliyordu ama bazen buna karşı koymak zor oluyordu. Lloyd onlara her zaman yumruklarına saygı duymayı öğretmişti.

Ayrıca, babası uyuz bir ihtiyar değildi. Babası bir düktü. Lloyd daha çok küçükken babasının altın bir faytonla gelip onu Londra'nın sefil sokaklarından alıp İskoçya'daki sarayına götüreceğinden emindi. Orada Lloyd'un istediği bütün oyuncaklar, atlar ve birlikte oynayacağı kardeşleri olacaktı. Annesi ona babasının başka oğulları da olduğunu ve Lloyd'un onların sahip olduğu her şeyi hak ettiğini söylemişti.

Yıllar geçti ve işçi sınıfı Londra'sının arka sokaklarından hiçbir altın araba geçmedi. Artık daha akıllı olan Lloyd, dükün asla gelmeyeceğini biliyordu.

Bugüne kadar. Bugün, Lloyd kentin bu bölgesinde olup biten her şeyi öğrenmeyi kendine iş edindiği için, babasının düklük arabasının High Holborn'dan geçerek Lincoln's Inn Fields'a gideceğini ve orada avukatları ziyaret edeceğini öğrenmişti. Dükün neden avukatları ziyaret edeceğini Lloyd, umurunda da değildi.

Planı, arabayı mümkün olan her şekilde durdurmak, babasına kendini tanıtmak ve adama Lloyd ve annesiyle ilgilenmesi gerektiğini söylemekti. Bu kadar basitti.

Dük hiçbir zaman para ya da mektup göndermemişti.

Lloyd Fellows'un babasıydı. *Fellows* onun gerçek adı bile değildi, annesi uzun zaman önce ölmüş olan Bay Fellows ile evliymiş gibi davranarak bu adı almıştı. Lloyd'un annesi bir taverna hizmetçisiydi, bir dük onu büyülemiş, çocuk sahibi yapmış ve sonra terk etmişti. Dük bir daha onlarla ne konuşmuş ne de yüzlerine bakmıştı.

Bugün Lloyd bunu değiştirecekti. Annesi onu ne zaman götürmeye zahmet etse kiliseye giderken giydiği giysileri giydi ve High Holborn'a doğru yola çıktı.

Tommy Wortley, Lloyd'u oyalamaya karar verdi ve başladı. Lloyd onları atlatılabildi ama Tommy arkadaşlarını ve taşları getirmişti. Taşlar havada uçuşmaya başlayınca Lloyd Tommy'yi yakalayıp duvara çarptı ve kavga başladı.

Lloyd şimdi kanlı ve kirliydi, en iyi gömleği yırtılmıştı. Annesi onun derisini yüzecekti. Ama bunun bir önemi yoktu. Zaman tükeniyordu.

Lloyd son bir darbe indirerek Tommy'yi çamurda kıvrandırken bıraktı ve her zamanki hızlı adımlarıyla High Holborn'a doğru koşmaya başladı.

Zar zor başardı. Elinde tuğlasıyla kalabalığın arasından hızla geçerek kenara ittiği sinirli adamların elinden kurtuldu.

Birbirine uyumlu gri atların çektiği uzun ve gösterişli bir araba vardı. Araba yaklaştıkça Lloyd kırmızı paltosu ve uzun şapkasıyla iriyarı arabacıyı izledi, dikkatli olmazsa arabacının bütün planlarını alt üst edebileceğini biliyordu.

Araba tam olarak görüldü. Siyah, tekerlekleri ve uçları altın renginde olan arabanın kapısında Kilmorgan Dükü'nün arması vardı; Fellows'un anlamadığı kıvrımlar ve kelimelerle çevrili bir geyik. Lloyd'un babası Daniel Malcolm Mackenzie, İskoç soyunun on üçüncü, İngiliz soyunun ise ilk düküydü. Lloyd çocukluğunu dükler ve onların nasıl dük oldukları hakkında her şeyi öğrenerek geçirmişti. Bu düke Kraliçe Victoria tarafından İngiltere'de de tanınması için yüksek bir onur verilmişti.

Lloyd stratejik bir an bekledi, sonra tuğlayı arabacıya doğru fırlattı. Amacı adama zarar vermek ya da onu etkisiz hale getirmek değil, arabayı durdurmasını sağlamaktı.

Tuğla arabacının eline çarptı. Arabacı şaşkınlıkla dizginleri bıraktı ve araba yön değiştirdi. Karşı yönden gelen bir at arabası yoğun trafikte sıçrayarak durdu ve arabanın sürücüsü yüksek sesle ve şiddetle küfretti.

Arabacı hemen dizginleri yakaladı ve atları tekrar sağa çekti, ancak bir darboğaz oluşmuştu bile. Arabacı sandığının üzerinde ayağa kalktı ve arabacıya ne düşündüğünü söyledi, sözlerini *çekil yoldan seni pislik, bu bir dükün arabası* ile bitirdi.

Lloyd bataklığın içinden kayarak durmuş olan arabaya doğru ilerledi. Araba, sabah üzerine sıçrayan çamur dışında pırıl pırıl ve tertemiz, üzerinde yükselen uzun bir kutuydu.

Pencerelerden biri aşağı indi ve bir adam başını dışarı çıkardı. Bir yığın koyu kızıl saç, kalın kızıl favorileri, yeni ağarmaya başlayan koyu kızıl sakalı ve dolgun bir bıyığı vardı. Tüm bu saçların arkasından, özenle bakılmış, bir kartalinki gibi sarı gözleri parlıyordu.

"Şu çürümüş arabayı hareket ettirin!" diye bağırdı adam. "Sen! Çocuk!"

Lloyd gözlerini kırıştırdı. Dük, yani babası bakışlarını ona dikmiş, onunla konuşuyordu. Lloyd ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

"Evet, oradasın. Balık gibi ağzını açıyorsun. Git bak bakalım sorun neymiş."

Lloyd nasıl konuşacağını hatırlamaya çalışarak çenesini zorladı. "Efendim," diye başardı. "I-"

"Ben gelip seni dövmeden önce git oğlum."

Ben senin oğlunum.

Sözcükler bir türlü gelmiyordu. Lloyd donmuş bir halde dururken, onu doğuran adam, yüce Kilmorgan Dükü ona dik dik bakıyordu.

"Sen embesil misin?" Dük kapıyı yırtarak açtı ve arabadan sokağa inerek şıklığını ya da konumunu korumak gibi bir kaygısı olmadığını gösterdi. Lloyd'u kulağından yakaladı ve sertçe sarstı. "Sana bir şey yapmanı söylüyorum, evlat, bana itaat et. Oraya git ve şu arabaya hareket etmesini söyle."

Adam, diğer aristoların sokaktaki çocuklara kendileri için bir şeyler yapmalarını emrettiklerinde yaptıkları gibi para bile teklif etmedi. Dükün parmakları sertçe sıkıştı ve Lloyd çenesinde bir darbe hissetti.

"Git." Dük onu iterek uzaklaştırdı.

Lloyd tökezleyerek geri çekildi. Yıllarca kurduğu hayaller, umutlar, bu adamın onun için gelip onu altın bir şatoya götüreceğini iddia etmesi ayaklarının dibinde paramparça olmuştu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Lloyd artık birçok erkeğin kadınları sadece zevk aldıkları bedenler olarak gördüklerini anlayacak yaşıydı. Dük de Lloyd'un annesine öyle yapmıştı. Lloyd'un varlığı doğanın bir kazasından başka bir şey değildi.

Hayal kırıklığı, kalp kırıklığı ve öfke içinde kabardı ve her zamanki gibi yumruklarıyla dışarı çıktı. Lloyd çılgına dönmüş bir öfkeyle bağırarak dükün üzerine atıldı.

"Piç! Lanet olası, tezek yiyen, aptal, kanlı piç!" Lloyd yumrukladı Dükün göğsüne, karnına, kollarına ve şanslı bir tanesi de yüzüne inen darbeler. Dükün burnundan da Tommy'ninki gibi kolayca kan fişkırdı.

Dük, Lloyd'u iki omzundan yakaladı, gücü şaşırtıcıydı. Sonra Lloyd'u yere yatırdı ve iri yumruklarıyla dövmeye, en iyi deriden yapılmış ağır çizmeleriyle tekmelemeye başladı.

Lloyd kendini bir topun içine soktu, kollarıyla kendini korudu, öfkesi ağlamasını engelliyordu. Uzun bir süre ve çok acı çektikten sonra, koyu renk üniformalı, uzun kasklı bir polis memuru tarafından ayağa kaldırıldı.

Dük polise, "Bu pislik herif bana saldırdı," diye hırladı. Dükün yüzünden kan ve mendiliyle etkisiz bir şekilde yüzünü sildi. "Onu sokaklardan uzaklaştırın."

Lloyd mücadele etmedi. Daha önce de polisler tarafından yakalanmıştı. Onlardan kurtulmanın en iyi yolu boyun eğiyormuş gibi yapmak, sonra da dönüp kalabalığın içinde kendini kaybetmektir. Polisler genellikle küçük bir çocuğu kovalamakla uğraşamayacak kadar bıkkın olurlardı.

"Evet, efendim," dedi polis memuru.

Dük ona, "*Majesteleri*," diye homurdandı. "Biraz terbiye öğrenin."

Bir uşak arabanın arkasından inmişti ve şimdi dükün içeri girmesine yardım etmek için açık kapıda sessizce bekliyordu.

Lloyd o zaman diğerk çocuğu gördü. Lloyd'un yaşlarında, koyu kızıl saçları ve altın gözleriyle Dük'ün oğlu olduğunu belli eden bir arabadan iniyordu. Çocuk mavi ve yeşil bir etek, siyah bir ceket, fildişi rengi ipek bir yelek, fildişi rengi yün çoraplar ve babasının çizmeleri kadar ince yapılmış ayakkabılar giymişti.

Lloyd dışında kimse çocuğa bakmıyordu. Bütün gözler dükün üzerindeydi, uşak dükün tekrar içeri girebilmesi için ona güçlü bir kol uzattı.

Babası kadar kibirli olan diğerk çocuk Lloyd'a doğru yürüdü, ama Lloyd çocuğun gözlerinde bir memnuniyet parıltısı gördüğüne yemin etti. Çocuk onu görmemiş gibi yaparak Lloyd'un yanından geçti, ama Lloyd avucunda bir madeni paranın soğukluğunu hissetti.

Dükün oğlu arabaya doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Dük ona bağırdı. "Hart, kıcını içeri sok. Acele et."

Uşak Hart adındaki çocuğa elini uzattı, ama Hart elini görmezden geldi ve çeviklikle arabaya geri sıçradı. Trafik açıldı ve araba uzaklaştı. Hart Mackenzie araba geçerken pencereden dışarı baktı ve bakışları Lloyd'unkilerle buluştu. İki çocuk, biri lüksün iki yanında olmak üzere, aralarından başka bir araba geçene ve trafik dükün arabasını yutana kadar birbirlerine baktılar.

"delikanlı," dedi polis memuru, eli hâlâ Lloyd'un omzundaydı. Lloyd elini madeni paranın etrafına, kabartıları avucunu kırıştırana kadar kapattı. Polis memuruyla birlikte uzaklaştı, o kadar uyuşmuştu ki kaçmaya çalışması gerektiğini hatırlamadan önce karakolun içine kadar gitti.

İkinci Bölüm

Nisan, 1885

"Louisa, canım, yalnız kalmamasına dikkat et, olur mu?"

Louisa, Hargate Piskoposu Frederick Lane'in çay çadırlarından birine girişini izlemek için Bayan Leigh-Waters'in Richmond'daki evinden eğimli çayıra baktı. Hargate kırklı yaşlarındaydı, bir piskopos için gençti, oldukça yakışıklıydı ve son zamanlarda bir eş aradığını gizlemiyordu.

Leydi Louisa Scranton evlenmemiştii, babası aileyi neredeyse beş parasız bırakan skandal bir şekilde ölmüştü ve Bayan Leigh-Waters'in gözünde bir kocaya ihtiyacı vardı.

Hargate aristokrat kızı kriterlerine uyuyordu -zengin, bir kontun ikinci oğlu, kendi çapında başarılı. Hargate bu statüye genç yaşta ulaşmıştı ama bağlantıları vardı ve bunların çoğu Bayan Leigh-Waters'in özenle seçtiği konukların katıldığı bu bahçe partisindeydi.

Bir piskoposun karısının parası, saygınlığı ve itibarı olurdu. Louisa iyi bir evlilik yapması gerektiğinin son derece farkındaydı, hatta bu yıl sezona bunu yapmak niyetiyle girmişti. O halde neden iş bu noktaya geldiğinde Hargate'le yalnız kalmak konusunda büyük bir isteksizlik hissetmişti?

"Elbette Bayan Leigh-Waters," dedirtti Louisa kendine. "Ben ona göz kulak olurum."

"Teşekkür ederim, hayatım." Bayan Leigh-Waters ona gülümsedi. *Louisa'yı kısa sürede evlendireceğim*, diye düşünüyordu şüphesiz. *Bunu yaptığımda şapkamda büyük bir tüy olacak.*

Louisa ona nazik bir gülümseme verdi ve piskoposun peşinden koştu.

Bayan Leigh-Waters'in evi tepeden nehre doğru uzanan bir manzaraya sahipti. Nisan günü güzel bir gündü, hava çok sıcak değildi, gökyüzünde bulutlar vardı ama yağmur tehdidi yoktu. Nehrin öte yakasında uzanan topraklar sisler içinde kayboluyordu.

Bahçe partisi için geniş çimenlik alan ele geçirilmişti; koltuklar ve küçük masalar etrafa serpiştirilmiş, patikalar kurdeleyle kaplanmış, uşaklar tarafından bir kroket takımı getirilmişti. Maviler, yeşiller, sarılar, altınlar, lavantalar ve kızıllar giymiş hanımlar etrafta dolaşıyor, bahar esintisi tüyleri, kurdeleleri, örgüleri ve hanımların şapkalarına takılmış sahte meyveleri karıştırıyordu. Tek renkli gri veya tüvitten oluşan gündelik takım elbiseli beyefendiler arasından süzülüyordu. Çay servisi tepenin dibindeki çay çadırlarında yapılıyordu ve pek çok konuk hâlâ ellerinde fincanlar ve küçük ikram tabakları taşıyordu. Pastoral bir İngiliz öğleden sonrası.

Konuklar, kıyasıya ve oldukça pahalı geçecek kroket maçının başlamasını beklerken birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Yüksek sosyete mensupları her şeyde şiddetle kumar oynardı.

Louisa onlardan uzaklaşarak, Hargate Piskoposu ve çay malzemelerinin bulunduğu beyaz örtülü masalar dışında boş olan beyaz kanvas çay çadırına girdi. Zarif porselen fincanlar ve tabaklar, tıpkı petit fours ve profiterol kalıntılarının bulunduğu üç katmanlı tepsiler gibi gül desenleriyle süslenmişti. Davetlilerin çoğu çoktan tazelendiği için geriye sadece birkaç temiz tabak ve fincan kalmıştı.

"Ah, Leydi Louisa," dedi Hargate, sesi memnun görünüyordu. "Bana katılmaya mı geldiniz?"

"Bayan Leigh-Waters sizi tek başınıza bırakmak istemedi."

"Ev sahibemiz nazik bir hanımefendidir." Hargate, babasının mahvetmek için elinden geleni yaptığı bir adamda tuhaf bulduğu bir hevesle Louisa'ya baktı.

Louisa'nın babası Earl Scranton, hiç yapılmayan ya da tamamen başarısız olan yatırımlar için başka adamları kendisine para vermeye ikna etmişti. Earl Scranton ilk yatırımcılara diğerlerinin ona verdikleriyle ödeme yapıyor, paranın doğru hisse senetlerini satın almaktaki zekasından geldiğini iddia ediyordu. Sonunda gerçek yatırımları başarısız olunca, paranın hiçbirini geri ödeyemeyeceğini itiraf etmek zorunda kaldı. Earl Scranton bir gün içinde saygın ve varlıklı bir adamdan tamamen mahvolmuş bir adama dönüşmüştü. Pek çok başka beyefendinin serveti de onunla birlikte gitmişti. Hargate şeyini kaybetmemişti ama çok şey kaybetmişti, yine nispeten kısa bir süre içinde yeniden inşa etmeyi başarmıştı.

Louisa sakince bir masaya doğru ilerledi ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Zaten bir leydinin böyle şeyleri bilmemesi ya da anlamaması gerekirdi. "Çay, majesteleri?"

"Elbette. Teşekkür."

Louisa'ya çay doldurma konusunda uzman olması öğretilmişti. Yatıştırıcı sıvıyı iki porselen fincana damlattı, piskoposun çayına bir parça şeker ve bir top krema attı ve fincanı ona uzattı.

Kendi fincanını masaya bıraktı ve Nisan sıcaklığında çok fazla solmamış olan iki zarif, krema dolgulu profiterölü küçük porselen tabaklardan birine kaldırdı. Louisa'nın Fransız hamur işlerine karşı bir zaafı vardı, biraz gevşek görünenlere bile.

"Ben de sizinle konuşmak istiyordum, Leydi Louisa," dedi Hargate, sesinde tuhaf bir vardı. "Burada yalnız olmamız ne güzel bir şans."

Şans, ayağım. Hargate ve Bayan Leigh-Waters bu buluşmayı planlamışlardı, öyle olmalıydı.

Hargate boştaki elini uzatıp Louisa'ninkini kavradı. Parmaklarını öyle sıkıca kapattı ki Louisa sarsılmadan kendini ondan asla .

Hargate onun gözlerinin içine baktı, gözleri neşeye benzer bir şeyle doluydu. "Seninle konuşmama izin verirsen beni onurlandırmış olursun, Louisa."

Tanrım, evlenme teklif etmek üzereydi.

Louisa onu reddedebilirdi elbette, ama bunu yaparsa büyük bir onaylanmama riskiyle karşı karşıya kalacağını biliyordu -kibirli *bir yaratık, böylesine güzel bir eşleşmeyi geri çevirmek; gerçekten başka bir fırsat bulabileceğini düşünüyor muydu? Skandallarla dolu bir aileden gelen bir kız bu kadar kibirli ve güçlü olamazdı.*

Öte yandan, Louisa Hargate'i kabul ederse bu adamla evlenmek zorunda kalacaktı. Bayan Leigh-Waters'ın da hiç kuşkusuz düşündüğü gibi, Hargate genç bir hanımın bir kocada araması gereken her şeye sahipti ama Louisa ondan hiç hoşlanmamıştı. Hargate kendini beğenmiş biriydi, uzun uzun konuşurdu -genellikle kendisi hakkında- ve umutsuzca, şey ... *sıkıcıydı.*

"Babanla benim iş anlaşmalarımız vardı," diyordu Hargate. "Ve tabii ki bunlarla ne olduğunu biliyorsun."

Evet, Louisa bunu her gün hatırlıyordu. Her şey darmadağın olduğunda, Lord Scranton bu utanç yüzünden ölmüştü. Louisa ve annesi ise bu utançla yaşamaya devam etmek zorundaydı.

"Köprü'nün altından çok sular aktı," dedi Hargate. "Seni temin ederim. Bunu asla sana karşı kullanmam, Louisa. Yani, eğer karım olmayı kabul edersen etmem."

Ve eğer Louisa onu reddederse, bunu ona karşı mı kullanacaktı? Louisa ona baktı, anladığından emin değildi. Evlenmesi için ona *şantaj* yapmaya mı çalışıyordu? Hargate'in gülümsemesinden ve ifadesinden Louisa öyle olabileceğini düşündü.

Onunla evlenemem.

Louisa Hargate'e bakıp umutsuzca bu rahatsız edici konuşmadan bir çıkış yolu düşünmeye çalışırken, aklına başka bir yüz geldi. Bu yakışıklı olmaktan ziyade sert bir adamdı; asi siyah saçları ve ela gözlerinde altın rengi bir parıltı vardı.

İşçi sınıfından bir adam, gayrimeşru bir çocuk, annesi bir meyhane hizmetçisi, bir kont kızının uzak durması gereken her şey. Yine de Louisa onun öpücüğünün gücünü, ellerinin kuvvetini hatırlıyordu. Kaba bıyıkları dudaklarını yakmıştı ve ağzının tadına bakmıştı.

O öpücük Noel'de gerçekleşmişti ve Louisa'nın fikriydi, onun dürtüsüydü. Ondan önce Kilmorgan Şatosu'ndaki düğünde de aynı şekilde öpüşmüşlerdi. Louisa'nın dürtüsü bir tür deliliğe dönüşmüştü ve şimdi ne kadar uğraşırsa uğraşsın Lloyd Fellows'u unutamıyordu.

Ama adam onu öperken, uzaktaki Noel partisinin sesleri arasında, sert kapı çerçevesine yaslandığında, Louisa'nın hayatının diğer günlerinden, özellikle de bu gün, bu çay çadırında, mükemmel bir İngiliz bahçe partisinde olduğundan daha canlı hissetmişti.

Dudaklarını ıslattı. ", ben-"

"Bunun en iyisi olduğunu biliyorsun," dedi Hargate. "Onu mahveden beyefendinin kızıyla başka kimse evlenmeyecek. Saygınızı koruyun ve teklifimi kabul edin."

Hargate'in gözleri sert bir ışık aldı ve Louisa'ya onda daha önce görmediği bir acımasızlığı gösterdi. "Majesteleri, çok nazıksınız ama-

"Çeyiziniz yok; kuzeniniz, yeni kont, sizi ve annenizi küçük bir harçlıkla geçindiren tutumlu bir adam - tüm bunlar herkesin bildiği şeyler. Mackenzie akrabalarınızın, çok az saygın ailenin bulaşmak isteyeceği kötü bir şöhretleri var. Kulübümde adın tartışıldı ve sadece benim uyarım beyefendilerin senin hakkında kötü şeyler söylemesini engelledi. Çok az şampiyonun var Louisa, ben de onlardan biriyim. Karım olduğun zaman, senin hakkındaki tüm dedikodulara son vereceğim."

Dedikodu mu? Louisa şok içinde gözlerini kırptırdı. Ne hakkında? Kalbinde küçük bir panik çırpındı - Bay Fellows'la öpüşmeleri hafızasında yeniden canlandı, aslında hiç de uzakta değillerdi. Biri görmüş müydü?

Hayır, bu konuda dikkatli davranmıştı. Louisa ona sadece yalnız emin olduğunda yaklaşmıştı, ancak öpüşmeler başladığında etraflarında başka bir şey olduğuna yemin edemezdi, bir deprem bile. Biri onu görmüş olabilirdi ve Louisa'nın çevresinde, evlenmemiş bayanlar için katı kuralları olan bu öpücükler onu mahvedebilirdi.

Ya da belki de Hargate ablasının skandal yaratan kaçıışının ışığında Louisa hakkında yapılan spekülasyonları kastediyordu. Leydi Isabella sadece bir *Mackenzie*'yle kaçmakla kalmamış, daha sonra onu terk etmiş, evinden çıkıp gitmiş ve yasal bir ayrılık kararı almıştı. Ancak Isabella sessiz bir yalnızlığa çekilmek yerine, hiçbir şey olmamış gibi suare ve balolara ev sahipliği yapmaya devam etmişti. Sosyetenin çoğu Louisa'nın da Isabella'nın ayak izlerini takip etmesini bekliyordu. Isabella ve Mac'in barışmış ve artık mutlu mesut yaşıyor olmalarını boş verin, herkesin hatırladığı şey onların çirkin davranışlarıydı.

Piskopos Louisa'yı her türlü utançtan kurtarmayı teklif ediyordu. Tek yapması gereken onunla evlenmekti.

"Ve babanın bana olan borcunun peşini bırakacağım," dedi Hargate. "Kuzenine mirasın bu borçtan kurtulacağını söyleyebilirsin."

"Majesteleri . . ."

Hargate parmaklarını Louisa'nın dudaklarına dokundurmak için elini bıraktı. "Cevabın *evet olana* kadar hiçbir şey söyleme, sevgili Louisa. Ben bekleyeceğim." Bir adım uzaklaştı ve çay fincanını dudaklarına götürdü, sanki Louisa teslim olana kadar orada durup çayını yudumlayacakmış gibi.

Louisa öfkesi kabarmış halde profiterolüne bakıyor, akan kremada ilham arıyordu. Onu köşeye sıkıştırıp kendisine boyun eğmesini talep etmek ne kadar da yüzüstüydü.

Hargate neden onunla evlenmek istiyordu *ki*? Birçoğu tam da bu bahçe partisinde bulunan, mevkii, serveti ve bir koltuk boşaldığında Lordlar Kamarası'ndaki yeri için onunla seve seve evlenecek bekâr kadınları seçebilirdi. Saygın aileleri ve iyi çeyizleri olan pek çok genç hanım çay çadırına girer girmez düğün planları yapmaya başlamıştı bile. Hargate neyin peşindeydi?

Louisa kararlılığını pekiştirerek bir nefes aldı. ", ben ..."

Piskopos çay fincanının üzerinden ona baktı ve bunu yaparken Louisa yüzünün renginin çoğunu kaybettiğini fark . Yanakları yeşilimsi bir renk almıştı ve Hargate'in nefesi kesildi.

"İyi misiniz, ? Belki de açık havaya çıkmalıyız."

Eğer Hargate onunla aynı fikirde olmayan bir şey yemişse, bu garip teklifin bedeli ödenmiş olacaktı. Louisa piskoposun kolunu tuttu, onu dışarı çıkarmaya ve ev sahibesinin bakımına teslim etmeye hazırdı.

"Loui-" Hargate nefes almak için durmak zorunda kaldı. Öksürdü, sendeledi ve tekrar öksürdü.

Louisa gerçekten telaşlanmaya başlamıştı. "Benimle dışarı gelin, Majesteleri. Sizi eve götüreceğiz, orada sıcaktan uzakta dinlenebilirsiniz."

Hargate bir nefes daha almaya çalıştı. Nefes alamayınca gözleri büyüdü ve çay fincanını düşürerek çimenlere çay sıçrattı. Louisa'ya doğru sarktı, gözleri ve ağzı genişledi, göğsü kabardı ama içinde hava yoktu.

Louisa ona destek olmaya çalışarak, "Birkaç adım daha atsak yeter," dedi. "Dışarı çıktığımızda iyi olacaksın."

Hargate bacakları bükülmeden önce bir adım daha attı ve ağır bir şekilde Louisa'nın yanına düştü. Louisa'nın hâlâ tuttuğunu fark ettiği tabağı yere düştü, tabak kırıldı, kremalı profiterol ölü çimlere bulaştı.

"."

Louisa onu tutamadı. Hargate sırt üstü yere düştü, Louisa onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, mavi ve kahverengi çizgili eteği çayla ıslanmış çimlerin üzerine yayıldı. Hargate'in yüzü tamamen grileşmişti ve ağzından boğuk küçük nefesler geliyordu.

Bir doktor. Bir doktor getirmesi gerekiyordu. Bayan Leigh-Waters'ın bahçe partisinde bir doktor vardı, Sir Richard Cavanaugh adında çok ünlü bir doktor.

Louisa ayağa fırladı. "Sör Richard'ı bulacağım. Merak etmeyin. Yardım geliyor."

Dışarı koşarken, yüksek topuklu bağcıklı botunun topuğu Hargate'in düşürdüğü çay fincanını yakalayarak paramparça etti.

Louisa açık havaya fırladı ve umutsuzca Sör Richard'ı aramak için konukları taradı. İşte , Louisa'nın kız kardeşi Isabella ve başka bir yaşlı adamla konuşuyordu.

Louisa'nın arkadaşı Gilbert Franklin. Louisa nefes nefese yukarı çıkarken hem Isabella hem de Gil gülümsedi ama Isabella'nın gülümsemesi endişeyle soldu.

"Sevgilim, ne ?"

"Hargate ... çay çadırında. Hastalandı. Yere yığıldı. Lütfen, Sör Richard. Sana ihtiyacı var."

Kısa boylu, zayıf, siyah saçları ağarmaya yüz tutmuş, kibirli tavırlı bir adam olan Sör Richard, Louisa'nın ricası üzerine çayını bir kenara bırakıp çimenliğe doğru koşmaya pek istekli görünmüyordu. "Onun nesi var böyle?" diye sordu.

Louisa adamı yakalayıp tepeden aşağı itme isteğine karşı koydu. "Lütfen, acele etmelisiniz. Sanırım kriz geçiriyor. Nefes alamıyor."

"Yüce Tanrım," dedi Gil, endişesine rağmen sesini hoş çıkarmayı başarak. "Ona baksak iyi olur Cavanaugh."

Sör Richard kaşlarını çattı, sonra içini çekti, çay fincanını bir uşağa uzattı ve Louisa'ya onu çadıra götürmesini işaret etti.

Çok yavaş yürüyordu. Louisa, Sör Richard'ı beklemek zorunda kaldı, o içeri girerken çadırın kapağını sabırsızlıkla açık tuttu. Isabella, Gil ve Bayan Leigh-Waters da meraklı misafirlerle birlikte onu takip etti.

Sör Richard kırıdamayan Hargate'i görünce nihayet endişelenmeye başladı. Sör Richard piskoposun yanında bir dizinin üzerine çöktü ve ona baktı, nabzını ve kalbini yokladı, sonra eğilip Hargate'in ağzını kokladı.

Doktor, ayağa kalkmadan önce piskoposun geniş, dik dik bakan gözlerini nazikçe kapattı. Küstah bakışı daha da küstahlaşmıştı ama şimdi daha odaklanmıştı, daha profesyoneldi.

"O öldü," diye açıkladı Sör Richard. "Onun için yapabileceğim bir şey yok. Polisi çağırın, Bayan Leigh-Waters. Piskopos zehirlenmiş gibi görünüyor." Bunu söylerken Louisa'ya baktı, suçlayıcı bakışları kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi.

Üçüncü Bölüm

Londra Lloyd Fellows'un eviydi. Whitehall'dan East End'e, Strand'den Marylebone'a kadar her sokağı ve aradaki tüm noktaları biliyordu. Bunları St. Giles'da yaşayan bir çocukken, onu yetiştiren tek kişi annesiyken öğrenmişti. Devriye gezen bir polis memuru olarak daha fazlasını öğrenmiş, Londra'nın her köşesine ve ötesine gönderilen bir dedektif olarak daha da fazlasını öğrenmişti.

Fellows her sokağı kendi adını bildiği gibi bilirdi; kimin nerede yaşadığını, yasal ya da yasadışı hangi işyerlerinin nerede olduğunu ve sokaklarda hangi insanların ne zaman yürüdüğünü. Her köşeyi, her geçidi, her gizli merdiveni bilirdi. Londra metropolü hükümet tarafından bölgelere ve orada yaşayan insanlar tarafından kültürel alanlara ayrılmış olabilir, ancak Fellows için Londra tekti ve ona aitti.

Bu güzel Nisan öğleden sonrasında, Crawford Caddesi'ndeki karanlık bir geçide girdi ve sonunda kendisini neyin beklediğinin farkındaydı. Polis memurları yanında değildi, çünkü peşinde oldukları suçlu rotasını değiştirmişti ve etrafını sarmak için ayrılmışlardı.

Fellows, Marylebone Katili lakaplı Thaddeus Waller adında bir katilin peşindeydi. Waller kardeşini ve kardeşinin karısını vahşice öldürmüştü, ardından suçu örtbas etmiş ve kardeşinin çocuklarını büyütme üzere yanına almaya kadar varan üzüntü numaraları yapmıştı.

Kısa süre önce dedektif başmüfettişliğine terfi eden Fellows, ölümleri üstlerini endişelendiren bir acımasızlıkla araştırmıştı. Ama katil olarak Waller'ı işaret eden gerçekleri bir bir ortaya çıkarmıştı. Sonunda Fellows Waller için tutuklama emri çıkartmış ve polis memurlarıyla birlikte onu yakalamak için Marylebone'a gitmişti.

Waller onların geldiğini görmüş, kendi karısını ve kardeşinin çocuklarını rehine olarak kullanmıştı. Waller üst kattaki pencereden küçük bir çocuğu tutup, polis gitmezse onu kaldırımlara atmakla tehdit ettiğinde Fellows'un öfkesi daha da artmıştı. Çocuk sokağın yukarısında çaresizce asılı kalırken dehşet içinde zayıf bir şekilde ağlamıştı.

Fellows, düşmesi halinde çocuğu yakalamaları için polis memurlarını bırakmış, üst kata fırlamış ve Waller'ın kendisine hangi silahı çekmeye karar verdiğini umursamadan öfkesiyle tekmeler savurarak daireye girmişti.

Waller'ın dehşete kapılmış ve ağlayan karısı en azından çocuğu pencereden içeri sürüklemeyi başarmıştı. Fellows içeri girdiğinde, Waller pencereden bir kat aşağıdaki sokağa atlamıştı. Polis memurları onu yakalamaya çalışmış, ama Waller deli gibi dövüşmüş, onu tutmayı başaramamış ve kaçmıştı.

Fellows onun hemen ardından kendini pencereden dışarı atmıştı. Waller'ı kalabalık sokaklarda kovalayarak adamın şimdi saklandığı geçide ulaşmıştı. Fellows bu geçidi biliyordu. Dar ve karanlıktı, sonunda keskin bir şekilde sağa kıvrılıyor ve sık bir merdivenle başka bir sokağa çıkıyordu.

Polis memurlarını Waller'ı sıkıştırmaları için merdivenlere gönderirken, kendisi tek başına geçide doğru koştu. Waller dövülecekti ve Fellows polis memurlarının ona karşı hiç şansı olmadığını biliyordu. İyi ve sağlam çocuklar olmalarına rağmen, kirli dövüşten ya da Waller gibi bir adamın neler yapabileceğinden anlamıyorlardı.

Fellows kirli dövüşlerle büyümüşü. Elindeki tuğla parçalarının yıkıcı gücünü, küçük bıçakların çeşitli şekillerde kullanılabileceğini ve bir rakibin kendi ağırlığını ve erişimini ona karşı nasıl kullanacağını biliyordu.

Waller polislerin yukarıda onu beklediğini biliyordu. Karşı . Tanrı aşkına, öz kardeşini öldürmüştü, geçmişte daha fazla adam öldürmüştü ve bir çocuğu kalkan olarak kullanmaktan çekinmiyordu.

Fellows tek başına bir adamdı. Ama yardım beklerse Waller'ın kaçma şansı olduğunu biliyordu. Fellows buna izin vermeyecekti.

Geçit karanlıktı, yüksek ve birbirine yakın binalar tarafından Nisan güneşinden korunuyordu. Fellows pek bir şey göremiyordu ama duyabiliyordu.

Waller nefes alış verişini gizlemeye çalıştı ama nefes alış verişinin yoğunluğu saklanamayacak kadar fazlaydı. Fellows'un kulağına kaldırımlarda sıçan pençelerinin çıkardığı sesler, dışarıdaki sokaklarda arabaların takırtısı ve binaların arasından esen rüzgâr da geliyordu. Fellows, nefes alıp vermenin kaynağına doğru ilerlerken her bir sesin yerini belirledi, tanımladı ve katalogladı.

Saldırı hızla geldi. Fellows iri bir yumruğun ilk savruluşunu hissetti ve eğildi. Adamın diyaframına vurmak için dirseğini kaldırarak ayağa kalktı.

Fellows kafasına aldığı ve dünyasını bir anlığına karartan bir darbeye ödüllendirildi. Kafatasına inen bir başka yumruk onu dizlerinin üzerine çökertmeden önce dengesini bulmaya çalışarak nefes nefese kaldı. Waller gülmekle ya da böbürlenmekle nefesini boşa harcamadı. Kolunu Fellows'un boynuna doladı ve onu boğmaya başladı.

Fellows kendini ayağa kaldırdı ve ağırlığını öne doğru verdi. Waller homurdandı ve tutuşu gevşedi. Fellows ellerini adamın omuzlarına gömdü ve atışının ivmesini sürdürerek Waller'ı dar geçidin duvarına çarptı.

Waller homurdandı ve tökezledi ama hızla ayağa kalktı. Fellows'un üzerine kükreyerek geldi, artık gizlenmeye çalışmıyordu. Polis memurları, emirlere karşı gelerek, sopaları hazır bir şekilde merdivenlerin diğer ucundan aşağı döküldüler.

Fellows ve Waller dar alanda yakın ve çaresizce dövüştüler. Kaya gibi yumruklar Fellows'un yüzüne çarptı. Fellows adamın elinin altından eğildi, aniden ayağa kalktı ve yumruğunu Waller'ın çenesine indirdi. Çene kırıldı ve Waller çılgık atarak yere düştü.

Aşağı inerken Fellows'u yakaladı ve Fellows kolunun altında bir bıçak iğnesi hissetti. Sarsılarak uzaklaştı ve Waller'ın suratına bir yumruk indirdi.

Ve yumruklamaya devam etti. Fellows'un öfkesi çok yüksekti, tüm mantığı yok eden beyaz bir öfke vardı. Ne görebiliyor ne de duyabiliyordu; tek bildiği bu adamın dehşete ve ölüme neden olduğu ve zararsız çocuklara zarar vermekten çekinmediği idi.

"Efendim," dedi polislerden biri. "

Fellows yumruklamaya devam etti. Waller miyavlıyordu, kırık elleri kendi etrafında kıvrılmıştı. Burnundan ve ağzından akan kan zaten kirli olan kaldırım taşlarını lekeliyordu.

"Efendim?" Genç polis memurlarından biri Fellows'un kolunu tutmaya cesaret etti. Bu dokunuş Fellows'u gittiği karanlık yerden geri getirdi ve farkındalığı yavaşça geri geldi.

Waller hareketsiz yatıyordu, ağzından boğuk sesler geliyordu. Genç polis memuru Fellows'a endişeyle bakıyordu, eli hâlâ kolundaydı. Çocuğun tıraş olacak bıyığı bile yoktu ama yine de onu bir deliyi kovalaması için göndermişlerdi. Polis memuru şu anda kimin daha tehlikeli olduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu; katil mi yoksa Fellows mu? Fellows vahşi bir zevk dalgası hissetti.

Kare burunlu çizmesini geri çekti ve Waller'ın kaburgalarına sert bir tekme attı. "Bu küçük delikanlı için," dedi. Ağzını silerek doğruldu. "Bu pisliği tutuklayın ve benden uzak tutun," dedi polis memurlarına. "Burada işimiz bitti."

Fellows, en az beş kişiyi öldüren ve düzenli olarak karısını ve çocuklarını döven bir katile sırtını döndü, şapkasını buldu, taktı ve sokaklarına geri döndü.

* * *

Fellows Yard'a dönmeden önce Waller'ın dairesine giderek karısına Waller'ın yakalandığını ve tutuklandığını söyledi. Adamın polis minibüsüne güvenli bir şekilde kilitlendiğini ve gitmeden önce bir sulh hakimiyiyle yüzleşmek üzere götürüldüğünü görmek için beklemişti.

Fellows, Bayan Waller'ın cinayetlerle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu; kocasının öldürdüğü insanlar kadar o da bir kurbandı. Çocukları kurtaran o olmuştu, Waller değil. Fellows ona artık kocasından kurtulduğunu söylemeye gitti.

Bölge sakinleri polisleri sevmezdi. Marylebone Katili Waller'ı da pek sevmezlerdi ama yine de Fellows onları sorguladığında ağızlarını bıçak açmazdı. Şimdi bu sokaklardaki erkekler ve kadınlar Fellows'un geçişini izlemek için ne yaptıklarını bıraktılar. Fellows yüzünün yara bere içinde olduğunu biliyordu.

ve kanlıydı ama yürüyüşü ve sert bakışları diğerlerine dövüşü kimin kazandığını gösterecekti.

Bayan Waller aynı hem üzgün, hem şaşkın, hem kederli, hem de rahatlamıştı. Çocuklara bakacağına ve onları iyi tutacağına söz verdi ve Fellows ona inandı.

Yaşadığı odalar bir izbe değildi ama bir saray da değildi. Fellows gitmeden önce ona birkaç kuruş verdi. Ayrıca durup ev sahibiyle konuşmuş, kocası katil bir piç olduğu için ev sahibi Bayan Waller'ı evden atarsa geri geleceğini söylemişti. Yardıma ihtiyacı vardı, suçlanmaya değil.

Fellows mırıldanılan sözleri duyarak ayrıldı. Ama buraya arkadaş edinmeye gelmemişti. Bir katili durdurmak ve bir aileyi kurtarmak için gelmişti ve bunu da başardı.

Şimdi bir banyoya, kalın bir bardak biraya ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı.

Ama böyle olması gerekmiyordu. Önce üstlerine rapor vermesi, ardından günün geri kalanını ve geceyi soruşturma ve tutuklamanın kısa bir belgesini yazarak geçirmesi gerekcekti. Cesaretinin ödülü evrak işleri olacaktı.

Fellows alkışlar arasında ofisine girdi. Marylebone Katili'ni nasıl yakaladığına dair söylentiler çoktan yayılmıştı, şüphesiz olay yerine gelen polisler tarafından da süslenmişti.

"Aferin, efendim!" Dedektif Çavuş Pierce, Fellows iç ofisine girerken bağırdı. "Üç adamla tek başınıza savaştınız, değil mi efendim? Ve sonra katilimizi saçlarından sürükleyerek dışarı çıkardınız, merhamet için yalvarıyordu?"

Fellows, "Aynen öyle," dedi ve Pierce güldü.

Fellows masasının arkasındaki sandalyeye çöktü, temiz bir mendil çıkardı ve yüzündeki yaraları sildi.

"Fazla rahatlamayın efendim," dedi Çavuş Pierce, sinir bozucu bir neşeyle. "Richmond'dan bir telgraf geldi. Özellikle sizi soruyorlar, Şef."

Lanet olsun, şimdi ne olacak? "İzindeyim, Çavuş. Hemen başlıyorum. Yani bütün geceyi sıkıcı bir rapor yazarak geçirdikten sonra."

"Özür dilerim efendim." Pierce hiç üzgün görünmüyordu. "Dedektif Şef Super bunu almanızı istiyor. Richmond'daki polis telgraf çekti. Bir piskopos süslü bir bahçe partisinde bir sürü ortasında düşüp ölmüş. olduğunu düşünüyorlar ve Yard'dan bir dedektif istiyorlar. Bu işin çocuk eldivenleriyle halledilmesini istiyorlar ve özellikle seni istiyorlar."

Fellows elini saçlarında gezdirdi ve kandan kaskatı kesilmiş olduğunu gördü. "Eğer çocuk eldivenleri istiyorlarsa, neden *beni* istiyorlar?"

"Bir dükle akraba olduğunuzdan ."

Fellows'un aslında Kilmorgan Dükü'nün gayrimeşru oğlu olduğu ortaya çıktığı günden beri meslektaşlarından fırça yiyordu. Ya ona küçümseyerek bakıyorlar ya da koridorlarda alaycı bir şekilde eğiliyorlardı. Kahkahalar her zaman mevcuttu.

Fellows ya amiri oynayıp onları bastıracağına ya da görmezden geleceğine karar verdi. Alayları fark etme zahmetine girdiğinde kaba bir jest yaparak, sonra da onları tamamen görmezden gelerek saygısını geri kazanmıştı. Fellows ayrıca işinde çok iyi olduğunu göstermek için çok çalıştı, çoğundan daha iyiydi ve tesadüfi aristokrat kanının onu engellemesine izin vermedi.

Çavuş Pierce devam etti, "Sanırım züppelerden birini tutuklamak zorunda kalırsak, Richmond'dakiler bunu bizden birinin yapmasını tercih edeceklerdir. Biz kasabaya geri dönerken onlar orada yaşamaya devam etmek zorunda."

"Başka bir deyişle, kirli işleri bizim yapmamızı istiyorlar." Pierce sırtıttı. "Tam isabet, efendim."

Üst sınıflar arasındaki bir sorunu çözmek için Richmond'a yapılacak bir gezinti Fellows'un şu anda istediği şey değildi. Raporunu bitirip eve gidecek, yıkanacak, uyuyacak, eşyalarını toplayacak, annesine uğrayıp merhaba ve hoşça kal diyecek, sonra da trene binecekti. Bir haftalık izne çıkacaktı. Üvey kardeşi Cameron Mackenzie, Fellows'a gelecek hafta Newmarket'teki yarışlara uğramasını önermişti. Fellows, yeni kurduğu ailesinden hâlâ rahatsız olsa da, at yarışlarına aldırımıyordu. Her erkek bir yarış pistinde eğlenebilirdi. Deniz kenarına gidip bir süre suya bakmayı, sonra da önümüzdeki Pazartesi günü yapılacak yarışlar için Newmarket'a gitmeyi planlıyordu.

Ama o önce bir polisti ve seyahatini ertelemesi gerekiyorsa . Polislerin izin günü yoktu.

Fellows saçlarını tekrar ovuşturdu. Yüzü yeni sakallarla zaten kararmıştı, bir de üzerine kan bulaşmıştı. Aşırı yemekten ve felçten ölmüş bir adamın öldürüldüğüne inandırılmış insanlarla dolu bir ev partisinin karşısına çıkacak durumda değildi.

Ama yapacak bir şey yoktu. Fellows sert bir sesle, "Gidiyoruz," dedi. "Bu bizim iş."

Çavuş Pierce'ın sırtışı kayboldu. "Biz mi?"

"Bunun için saygıdeğer çavuşuma ihtiyacım olacak. Gidip yüzümü yıkayayım. Biz . Şapkanı getir."

Fellows, kendine çeki düzen vermek için lavaboya giden Çavuş Pierce'ın kederli bakışlarından acımasız bir memnuniyet duydu.

* * *

Çavuş Pierce bir saat kadar sonra, "Öldü, ," dedi.

O ve Fellows cesedin yanında diz çökerken, Sir Richard Cavanaugh adında bir doktor yakınlarda durdu ve onlara olabilecek en küçümseyici şekilde tıbbi görüşünü bildirdi.

"Histotoksik hipoksi," dedi Sir Richard. "Mavi rengini görüyor musunuz? Büyük olasılıkla prusik asit. Çayda ölümcül bir doz olduğunu düşünüyorum. Hızlı olmuş olmalı. Yutulmasından ölümüne kadar sadece birkaç dakika geçmiş."

Fellows gerçeklerin ötesinde varsayımlarda bulunan kibirli doktorlardan hoşlanmazdı ama bu vakada adam muhtemelen haklıydı. Fellows daha önce de prusik asit zehirlenmesinden ölüm görmüştü. Yine de, seçkin bir doktorun spekülasyonları yerine, kurbanın aldığı yiyecek ve içeceklerin test edilmesinden bahsetmeden, kapsamlı bir otopsiden sonra adli tabibin sonuçlarını duymayı tercih ederdi.

Fellows, Pierce'a kırık çay fincanından geriye kalanları içindeki sıvıyla birlikte toplamasını ve masadaki demliğin yanında duran dolu çay fincanını da toplamasını emretti. Pierce'a demlikte kalan çayı daha fazla test için bir şişeye döktürdü. Fellows yerde parçalanmış bir pastanın kremasını ve onu tutan tabağın kalıntılarını kazıyarak hepsini Pierce'a uzattı.

Pierce'ın şişeleri balmumuyla mühürlemesinden ayrıldı ve çay çadırının etrafına bir göz attı. Ne yazık ki buraya çok fazla insan ayak basmıştı; ortalık darmadağındı. Çimenler ayak izleriyle doluydu -bayanların yüksek topuklu ayakkabıları, beylerin çizmeleri, hizmetçilerin sağlam ayakkabıları- hepsi birbirinin üzerine binmişti.

Yerel polis çavuşu ellerini yıkar gibi çadırın dışında duruyordu. Fellows yine de ona yaklaştı. Yerel polisin bir çavuştan daha yüksek rütbeli birini göndermemiş olması, emniyet müdürünün olaydan uzak durmak istediği anlamına geliyordu. Nedenini merak etti.

"Düşünceleriniz, Çavuş?" Fellows yerel adama sordu.

Çavuş omuz silkti ama adamın keskin bir gözü vardı ve hiç de aptal gibi görünmüyordu. "Doktor çayın içinde zehir olduğunu söylüyor ve ben de aynı fikirdeyim. Cinayeti işlediğini düşündükleri genç kadın evde, polis memurum orada gözcülük yapıyor. Gerçi o bir aristonun kızı, bu yüzden evin hanımı bizim gibilerin onu sorgulamasını istemedi. Sizi beklememiz gerektiğini söyledi." Çavuş Fellows'a karanlık bir baş selamı verdi. "Kusura bakmazsanız, siz benden daha iyisiniz, şef."

Fellows'un zengin bir adamın şımarık kızını tutukladığı için işini kaybetmesinin daha iyi olacağını kastetmişti, ki bu tam olarak olabilecek bir şeydi. Fellows'un Mackenzie bağlantıları onu kızın babasının açacağı bir davadan kurtarabilirdi ama kariyeri sona erebilirdi.

Fellows'un üvey kardeşlerine sadaka için el açıp yalvarmak istediğinden değil. Yarışlara davet edilmek başka bir şeydi. Hart Mackenzie'ye karşı büyük bir yükümlülük altına girmek başka bir şeydi.

Fellows adama, "Git Çavuş Pierce'a yardım et," diye homurdandı. "Herkesin ifadesine ihtiyacım olacak. Kim neredeydi ve ne gördüler, en ince ayrıntısına kadar. Anladınız mı?"

Çavuş mutlu görünmüyordu ama selam verdi ve "Emredersiniz efendim" dedi.

Fellows onu geride bırakıp eve ve aristokratın kızına doğru ilerledi. Büyük eve yaklaşırken, 1.80 boyunda ve on sekiz taş ağırlığındaki bir katili alt etmenin, muhtemelen tam olarak ne yaptığını anlamayan aptal bir kızla yüzleşmekten çok daha tatmin edici olduğunu düşündü. Muhtemelen kendisini kızdıran bir adamı zehirlemekte tamamen haklı olduğunu düşünüyordu. Çok sinirli ve biraz da deli olabilirdi, ya da yaptıklarının sonuçlarını anlayamayacak kadar aptal.

Fellows, bir çayırın dibindeki nehri görececek şekilde stratejik olarak konumlandırılmış, beyazlarla süslü dev tuğla eve baktı. Burada çok zenginler yaşıyordu, kendi dünyalarında, kendi kurallarıyla var olan türden; yabancıların girmesine gerek yoktu.

Evin arka tarafındaki mermer basamakları tırmandı ve içerinin loş serinliğine adım attı. Evin hanımı Bayan Leigh-Waters ön salondan hızla ona doğru geliyordu. İri göğüslü bir kadındı, saçları sık ve doğal olmayan bukleler halinde toplanmıştı ve kendisini biraz güvercine benzeten gri bir elbise giymişti.

"Geldiğinize çok sevindim, Başmüfettiş," diye bağırdı. "Sizden hep övgüyle bahsettiler, bu yüzden emniyet müdürüne size telgraf çekmesini söyledim. Yerel polisler biraz ... aceleci olabiliyor ... ve onun biraz sempatiye ihtiyacı var, değil mi?"

Fellows ses tonunu kibar olmaya zorlayarak, "Elbette," dedi. "Görüşmeyi kısa tutacağım."

"Teşekkür ederim." Bayan Leigh-Waters'ın sesi rahatlamış gibiydi. "Eminim o da size teşekkür edecektir."

Fellows'u, sonundaki perdeli penceresi ışığın çoğunu kesen serin, yüksek tavanlı salona götürdü. Bayan Leigh-Waters yarı yolda bir kapıya vurdu ve arka pencereleri bahçeye ve manzaraya bakan bir oturma odasına açtı.

İki kadın koltuktan kalkarak onunla yüzleşti. Fellows odanın içinde üç adım durdu, hareket edemedi.

İki kızıl saçlı kadının yüz hatları yürek parçalayacak kadar birbirine benziyordu; genç olan yaşlı olandan biraz daha uzundu. Yaşlı kadın şişe yeşili bir elbise giymiş, elbisenin üst kısmı siyah düğmelerle süslenmişti. Genç kadının elbisesinin mavi ve kahverengi çizgili bir iç eteği vardı, mavi iç etek geriye katlanarak mavi ve kahverengi ekoselerden oluşan bir astar ortaya çıkardı. Korsesi kahverengi kumaş kaplı düğmelerle çenesine kadar iliklenmişti. Fellows, bakışları kadının yüzüne sabitlenmişken bile her ayrıntıyı not etti.

Büyük kız kardeş Leydi Isabella, Fellows'un üvey kardeşlerinden biri olan Lord Mac Mackenzie ile evliydi. Küçük kız kardeş Leydi Louisa Scranton'ın taç yaprağı yumuşaklığında bir teni, sıcacık öpebilen dudakları ve tanıştığı günden beri Fellows'un rüyalarını süsleyen bir gülümsemesi vardı.

Louisa da en az onun kadar donmuş bir halde, dudaklarını hafifçe aralayarak ona baktı.

Isabella kendini Louisa'dan ayırdı ve öne çıktı. "Tanrıya şükür buradasın," dedi Isabella Fellows'a, sesinde hem rahatlama hem de endişe vardı. "Bunu *Louisa*'nın yaptığını iddia ediyorlar, düşünebiliyor musun? Bunu açıklığa kavuşturacak ve onun yapmadığını söyleyeceksin, değil mi?"

Dördüncü Bölüm

Isabella konuştu ama Fellows sadece Louisa'yı görebiliyordu. Louisa ona baktı, olduğu yerde sabitlenmişti, yüzü üstündeki kornişin alçı süslemeleri kadar beyazdı.

Odadaki diğer iki kadın, pencerelerin dışındaki sesler, güneş ışığı, güzel öğleden sonra gibi kayboldu. Fellows, kendisinden ve Louisa'dan başka hiçbir şeyin var olmadığı, dönen bir sisin içinde yalnız kalabilirdi.

Bu yıl Noel'de Fellows kendini Hart'ın müstehcen büyüklükteki evinde Louisa ile koridorda yalnız bulmuştu. Louisa Fellows'la konuşmaya çalışmış, kutlamadaki diğer genç erkeklerle yaptığı gibi onunla da şakalaşmıştı. Fellows onun sadece tatlı ve berrak sesini duymuş, sonra da onu kapının pervazına yaslamıştı, ağzı onunkinin üzerindeydi, vücudu onun altında uysaldı. Fellows hâlâ o sıcak ve güzel öpücüğün tadını alabiliyor ve ona duyduğu ihtiyacın yükselişini hatırlayabiliyordu.

Doktorun ve yerel çavuşun piskoposu zehirlediğine ikna oldukları aristonun kızıydı. Leydi Louisa Scranton, kontun kızı, Fellows'un geceleri rüyasında gördüğü ve artık düşüncelerini kovamadığı kadın.

Kendini soruşturmadan çekmesi gerekecekti. Bunu asla başaramayacaktı, çünkü Fellows'un Louisa aleyhine bulduğu her şeyi bir kenara atacak ya da başka birinin üzerine yıkmaya çalışacaktı. Bu kadının kelepçelerle götürüldüğünü, bir hücreye konulduğunu, suçlandığını, yargılandığını, mahkûm edildiğini ve ölene kadar asıldığını görmemek için her şeyi yapacağını biliyordu.

Yapılacak en doğru şey, iznini isteyip Pierce'ı ifadesini alması için çağırmak ve Yard'a davaya başka bir dedektif atamaları gerektiğini söylemekti.

Louisa'nın cinayet işlediğine dair kanıt bulabilecek başka bir dedektif. Fellows'un kalbi mide bulandırıcı bir hızla çarpıyordu. Geri çekilirse, Louisa masum olduğunu kanıtlamak için sabırsızlanan insanlar tarafından bu suçtan mahkûm edilebilirdi. Onun masum olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Şimdi konuşma zamanıydı. Bayan Leigh-Waters'a iyi günler dilemek ve Isabella ile Louisa'nın sorgulanmasını Çavuş Pierce'in üstleneceğini açıklamak için.

Fellows sert dudaklarını araladı. "kavuşturmak çok zor olmasa gerek, hanımefendi.

Leydi Louisa ile yalnız konuşmam gerekecek."

"Emin misiniz?" Bayan Leigh-Waters telaşlandı. "Belki de ailesinin avukatını beklemeli..."

Avukat yok. Tanık yok. Fellows'un Louisa'nın söyleyeceklerini başka kimse olmadan duyması gerekiyordu.

" bir ön sorgulama, Bayan Leigh-Waters," dedi kararlı bir şekilde.

"O zaman en azından kız kardeşi onunla kalmalı."

Bayan Leigh-Waters, Louisa'yı vicdansız bir polisten korumaya çalışmakta son derece haklıydı, üstelik bir erkekle aynı odada yalnız kalması söz konusu bile değildi. Ama Fellows Louisa'yı kimsenin önünde sorgulayamazdı, Isabella'nın, hatta Çavuş Pierce'ın bile. Onunla yalnız kalmalı, neler olduğunu anlatmasını sağlamalı ve böylece onu güvende tutabilmeliydi.

Fellows kapıyı işaret ederek, "Lütfen," dedi. "Leydi Isabella, siz de."

Isabella kız kardeşine endişeli bir bakış attı. Louisa başını iki yana salladı. "Ben iyi olacağım, Izzy."

Isabella kabul etmeden önce uzunca bir süre Fellows'u inceledi. "Eğer bana ihtiyaç olursa lütfen beni çağırın. Hiç endişelenmeyin, Bayan Leigh-Waters. Bay Fellows tam bir beyefendidir." Isabella'nın bakışı Fellows'a ya mükemmel bir beyefendi olacağını ya da yüzüne bakıp neden olmadığını açıklayacağını söylüyordu.

Fellows bakışlara nötr bir şekilde karşılık verdi. Leydi Isabella'yla daha önce de dövüşmüştü.

Isabella, Bayan Leigh-Waters'ın koluna girdi ve isteksiz kadını odadan çıkardı. Kapının kapandığını ve koridordaki ayak seslerini duydu.

Louisa ile yalnız oldukları Fellows'a sızdığında, farkındalığı Louisa'ya daraldı. Vücudu nasıl da dik duruyordu, belinin kıvrımı ve kollarının kıvrımı duruşunu nasıl da yumuşatıyordu. Çizgili elbisesi onu daha uzun gösteriyordu, göğsü düğmelerin altında yumuşak bir kabarıklık oluşturuyordu.

Hoş, hoş bir kadınlık. Fellows bir aziz değildi ama uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıştı, Louisa Scranton'a onu arzulamadan bakabilecek kadar uzun zamandır.

Hayır, Fellows'un ona haftalarca süren tutkudan doymuş ve bitkin bir halde gelmesinin bir önemi yoktu, o yine de onu istiyordu.

Eldivenli eliyle kanepeyi işaret etti. "Lütfen, oturun."

Konuşmalar boyunca Louisa, İncil'deki tuz sütununa dönmüş gibi kıpırdamadan durmuştu. Şimdi ise sarsak hareketlerle kanepeye doğru ilerliyordu. Yüzü bembeyazdı, kızıl saçları onu daha da beyazlaştırıyordu. Bu sersemlemiş surattan gözleri yanıyordu.

Fellows onun yanındaki kanepeye oturmaması gerektiğini biliyordu. Odanın diğer tarafından sert bir sandalye çekmeli ve bacaklarının kadının eteğine değme riskini ortadan kaldırmak için sandalyeyi kadından uzaklaştırmalıydı.

Ama sonra tekrar geçen Noel'de boş odanın kapısında nasıl durduklarını, eğlencenin koridorun sonunda çok uzaklarda kaldığını düşündü. Louisa'nın ona doğru nasıl aktığını, dudaklarının onunkini nasıl aradığını, vücudunun onunkine karşı nasıl yumuşak olduğunu. Öpücüğü o başlatmıştı ve Fellows bunu tutkunun tadına dönüştürmekten kendini alamamıştı.

Diğer sandalyeyi aramadı. Louisa ile birlikte kanepeye oturdu, en az bir metre boşluk bıraktı. Sonra eldivenlerini çıkardı, bir

Cebinden küçük bir defter ve kalem çıkardı, temiz bir sayfa açtı ve yazdı:

Leydi Louisa Scranton ile görüşme, tanık.

Fellows başını defterden kaldırmadan, "Bana bir göz atın, Leydi Louisa," dedi.

"Seni neyin içinden geçireyim?" Sesi kırıllandı. "Hargate Piskoposu'nun ölümünü nasıl izlediğimi mi?"

Fellows gözlerini sayfadan ayırmadı. "Tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor. Belli ki zehirlenmiş ve bunun nasıl ve kim tarafından yapıldığını bilmek istiyorum. Çay çadırına girdiniz. . ."

Louisa keskin bir nefes aldı. "Biraz çay içtik. Piskopos benimle Paris'e yaptığı son seyahatler hakkında konuşuyordu. Sonra hasta göründü, nefes almakta zorlanmaya başladı ve düştü. Boğulduğunu sandım ve koşup Sör Richard'ı getirdim. Döndüğümüzde piskopos ölmüştü." Louisa titredi, elleri huzursuzca hareket ediyordu.

Fellows uzanıp onu rahatlatıcı bir şekilde okşama isteğine direndi. "Çaydan hiç içtin mi?"

"Hayır. Hiç fırsatım olmadı."

Fellows notları onun eline yazdırdı. "Ama bir fincan çay içmişsiniz. İki fincan vardı; biri yerde kırık, diğeri masanın üzerinde çaydanlığın yanındaydı. Masadaki fincan muhtemelen sizindi."

"Evet, doldurdum. Ama o anda canım çay istemedi, daha sonra içmek üzere bıraktım."

"Bunu neden yaptın?"

Louisa hemen cevap vermeyince Fellows başını defterinden kaldırdı.

Louisa ona bakıyordu, utangaç değildi. Gözlerindeki ışık öfkeliydi, çok öfkeliydi, ama meydan okumasının ardında büyük bir korku görüyordu.

"Neden içmedin?" Fellows tekrar sordu, bu sefer onu izliyordu.

"Çünkü şu anda çay içmek istemiyorum." Louisa her kelimeyi yavaşça ve dikkatle söyledi. "Piskoposla konuşuyordum. Bir şey dökmek istemedim."

"Çay keki yiyordun."

"Profiterol," dedi Louisa. "Krema ile doldurulmuş choux böreği. İki tane aldım ama yemedim çünkü sohbet ediyordum. Ağzıma krema ve hamur işi tıkkırtmak pek de onurlu bir davranış olmazdı, değil mi?"

Fellows'un gözünün önüne aniden profiterolün kremasını yaladığı, sonra da zarif bir ısırık aldığı geldi. Dişleri ısırırken kırmızı dudakları ayrılıyor, krema dudaklarına yapışıyor ve sonra yalayıp uzaklaşıyordu. Yavaş yavaş.

Fellows kalemi daha sıkı tuttu. "Devam edin."

"Hepsi bu kadar. Piskopos öksürdü ve düştü. Size söyledim, boğulduğunu ya da bayıldığını sandım. Öleceğine dair hiçbir fikrim yoktu..." Tekrar titredi.

Fellows notlarını yere atmak, onu kendine çekmek ve kollarının arasına almak istiyordu. Saçlarını okşamak, onu öpmek, susturmak istiyordu. *Her şey yolunda. Ben buradayım. Seni güvende tutacağım.*

Kanepenin ucunda kıpırdamadan oturmaya devam etti. "O zaman ne yaptın?"

"Doktoru aramak için çadırdan dışarı fırladım. Sör Richard piskoposun zehirlendiğini söyledi ve sanki bunu ben yapmışım gibi bana baktı. Isabella beni eve getirdi." Louisa ellerini açtı. "Ve işte buradayım."

İşte ikisi de buradaydı. Polis çağırılmıştı ve Bayan Leigh- Waters, muhtemelen Isabella'nın ısrarı üzerine, Başmüfettiş Fellows'un gelip olaya el koymasını istemişti.

Fellows defteri kapattı ve kanepenin yanındaki sehpanın üzerine koydu. Elleri kavuşturdu ve hafifçe öne eğildi; tehditkâr bir duruşu olmadığını umuyordu.

Tehdit etme konusunda ustaydı, birden fazla suçlunun ayaklarına kapanıp merhamet dilemesini sağlamıştı. Ama merhamet onun işi değildi. Fellows'un işi, bugün olduğu gibi katilleri bulup tutuklamak ve duruşmalarına kanıt getirmektir. Merhamet, yargıç ve jüriye bırakılmıştı.

Ama Louisa Scranton'ın Old Bailey'de sanık sandalyesine oturup kendisini cinayetten suçlu bulacak bir jürinin karşısına çıkmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapardı. Yargıcın ona bakmasını ve o korkunç cümleyi söylemesini engellemek için her şeyi yapardı.

Fellows onun bakışlarını tuttu. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum Louisa. Onu sen mi zehirledin?"

Louisa'nın gözleri büyüdü, sonra da kalkıp kanepeden indi. "Hayır! Neden ki?"

Her kelimesinde içtenlik vardı. O masumdu, Fellows bunu biliyordu. Ama ikna edilmesi gereken o değildi; dünyanın geri kalanı da buna inanmalıydı.

"Belki de öyle yapmak istemediniz," diye önerdi. "Belki de çayın içine bir şey koydunuz ve ne olduğunu fark etmediniz."

"Ona çay verdim. İçine bir parça şeker ve bir top krema attım. Şeker ve krema olduğundan çok eminim. Daha önce de çay servisi yapmıştım."

Fellows not defterine uzanmadı. Pierce'a şekerliği aldırması ve kremayı da döktürmüştü.

"Ya da onu hasta etmeyi düşündünüz," diye devam etti Fellows. "Ona verdiğiniz şeyin onu öldüreceğini fark etmediniz."

Louisa şok içinde bakakaldı. "Hayır. Müfettiş, beni tanırırsınız. Asla bu kadar zalim olmam. Size söylüyorum, piskoposun çayını kasten ya da kazara zehirlemedim. Asla böyle bir şey yapmam. Bana inanmak zorundasınız."

Çaresizliği masum olduğunu söylüyordu. Ama Fellows aynı tonu yalancı katillerden de duymuştu, bu konuda ustaydılar. Eğer Çavuş Pierce

"Hepsi bana böyle söylüyor, aşkım" der ve tutuklama emri için başvurmak üzere Londra'ya geri dönerdi.

Yargıcın karşısına çıkmak Louisa için travmatik olacaktı. Bunu anlaması gerekiyordu. Fellows'un sonraki sözleri, sert bir yargıcın söyleyeceğini bildiği şeylerdi. "Çadırda onunla yalnızdınız, yanınızda başka kimse yoktu. Öldü ve eğer ne tür bir zehir olduğu konusunda haklıysak, çok çabuk etki etti. Bu gerçek ortaya çıkacaktır. Gazeteler cinayeti sever, özellikle de üst sınıflarda. Piskopos babanıza mali anlaşmaları yüzünden sorun çıkarmıştı. Başka kimsenin onun çay fincanına zehir koyacak vakti yoktu. Sadece senin. Bana ne olduğunu, tam olarak ne gördüğünü, *kimi* gördüğünü anlat. Ne pahasına olursa olsun seni hapisten ve mahkemelerden uzak tutacağım Louisa, ama bunu yapmak için çok çalışmam gerekecek."

Louisa konuşmayı aynı şaşkınlıkla dinledi ama yüzüne yeniden öfkeyle renk geldi. "Ne demek istiyorsun? Bana inanmadığını mı? Beni tanıdığını sanıyordum. Sen neden . . ? Bu *ne cüret*?"

Fellows ayağa kalktı, profesyonel kişiliği buharlaşıyordu. "Tanrı aşkına Louisa, bana *yardım* et. Çavuşum şu anda bile çay çadırına Hargate'le yalnız gittiğine dair elli tane hikâye dinliyor. Bunu neden yaptın?"

Gözlerini kırıştırdı ve kendini sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes aldı. "Hatırlamıyorum. Hayır, hatırlıyorum. Bayan Leigh-Waters benden piskoposa göz kulak olmamı istedi."

"Ve Bayan Leigh-Waters'ın her dediğini yapıyorsunuz? Bayan Leigh-Waters'ı memnun etmek için evli olmayan beylerle yalnız kalmanıza izin mi veriyorsunuz?"

"Kulağa iğrenç geliyor. Öyle bir şey değildi. Anlamıyorsunuz."

Fellows onun üzerindeydi, ona yapışan menekşe kokusu ona doğru süzülüyordu. "O zaman bana nedenini söyle."

"Bayan Leigh-Waters onun tek başına kalmasını istemedi," dedi Louisa sert bir sesle. "Ve görünüşe göre benimle konuşmak istemiş."

"Ne hakkında?"

Fellows ona çok yakın duruyordu, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, pembe kızarıklığı derinleşirken teninin pürüzsüzlüğünü görebiliyordu. "Ne hakkında olduğu seni ilgilendirmez," dedi. "Bu özel bir konuşmaydı."

"Arkadaşlar arasında mı?"

"*Evet*. Neden benimle konuşuyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Neden beni suçluyorsun?"

Fellows büyük ellerini kıvırdı. "Şu anda sahip olabileceğin en iyi arkadaş benim. Ama bana her şeyi anlatmak zorundasın. Ne hakkında konuştuğunuzu, neden onunla yalnız kalmaya karar verdiğinizi. Onu kasten zehirlemediğine neden inanmam gerektiğini."

Louisa'nın nefesi bir an için onunkine karıştı ve geri çekildi. Ellerini şakaklarına götürdü, kırmızı bukleler parmaklarının etrafında dolanıyordu. "Bu delilik olmalı. Onu ben öldürmedim."

"Sözüne inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, biliyorum." Ona ters ters baktı. "Bir İngiliz kadınının sözü bir İngiliz'inki kadar iyidir."

"Benim dünyamda değil." Fellows sesini sertleştirdi. "Benim dünyamda herkes yalan söyler. Bunun iyi bir nedeni olduğunu düşünebilirler ama yalan söylerler. Ve bu yalanlar can yakar. Hatta öldürebilirler."

"Korkunç bir dünyadan geliyorsun o zaman."

"Oh, bu kötü, ." Fellows ona kurt gibi bir gülümseme verdi. "Ve senin de bunun bir parçası olmanı istemiyorum. Söyle bana Louisa, *neden piskoposla yalnız gittin?*"

Louisa'nın gözlerinden akan yaşlar kalbinin çarpmasına neden oldu. Ama bunlar üzüntü gözyaşları değil, öfke ve utanç gözyaşlarıydı. "Sana söylemek istemiyorum," dedi. "Onun ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu."

"Bunu bilemezsin. Her şey bununla ilgili olabilir."

Louisa tartışmak için ağzını açmıştı ama durdu. Tekrar arkasını döndü, hâlâ şakaklarına masaj yaparak pencereye doğru ilerliyordu. Işık onu siluet haline getiriyor, elbisesi yürürken hafifçe sallanıyordu.

Kadının duruşundaki kırılganlık neredeyse onu çözüyordu. Fellows ona doğru gitmek, kollarını arkasından dolamak, ona doğru eğildiğinde saçlarını öpmek istedi. Sanki ona aitmiş gibi onu okşamak ve "Her şey yolunda, aşkım" demek istedi. *Her şeyle ben ilgileneneğim. Hiçbiri için endişelenme. Ben buradayım.*

Eğer Fellows ona dokunursa, bırakmayacaktı. Onu tekrar kollarına çekecek, kendine doğru bastıracak, ağızlarının buluşmasına izin verecekti. Onun tadına bakar, onu içer ve dünyanın geri kalanının cehenneme gitmesine izin verirdi. Onu kendisiyle birlikte uzaklara götürürdü, herhangi bir yere, güvende olmak için, onunla yalnız kalmak için. Asla bırakmayacaktı.

Louisa ona döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı, gözyaşları silinmişti ama bir tanesi hâlâ yanağında ıslaktı.

"Sen bir polissin," dedi Louisa. "Mac ve diğerlerinin bana söylediğine göre bu işte çok iyiymişsin. Önce dedektif olduğunu söylediler. Kokuyu alan bir tazi gibi."

Fellows nefesini tuttu, düşüncelerini Louisa'ya gömülüp bir daha çıkmamak üzere geri çekti. "Gurur verici."

Ian Mackenzie bir keresinde Fellows'un adanmışlığını Mackenzie ailesinin deliliğiyle bir tutmuş ve Fellows'un suçluları yakalamaya odaklanmasının Cameron'un atlarla, Mac'in resimle ya da Ian'ın sayılarla ve tam hatırlamayla olan parlaklığı kadar yoğun olduğunu söylemişti.

"İyi kalpli polis memuru, sana her şeyi anlatırsam, masanın üzerinde bir rapor olarak kalır, değil mi? Leydi Louisa Scranton'ın aptallığı siyah ve beyaz olarak

Herkes görsün diye. O zaman bunu Londra'daki bütün gazetelerde ve skandal sayfalarında mı bulacağım?" Louisa yarı histerik bir kahkaha attı. "Neden olmasın? Kız kardeşimin evliliğini ve neredeyse boşanmasını orada oynadılar. Benim üzerimden oldukça eğlenecekler."

Fellows boş ellerini havaya kaldırdı. "Not defterim şurada. Bu odada bana ne söylersen söyle, daha ileri gitmeyecek. Hiçbir rapora yazmayacağım. Bana söyleyeceklerin seninle benim aramda kalacak, söz veriyorum. Sözüme güvenmek zorundasın."

"Peki siz, iyi polis, neden söylediğim her heceyi yazmıyorsunuz?"

Çünkü senin için her şeyi yaparım Louisa.

"Çünkü ben her zaman iyi bir polis değilim," dedi Fellows. "Mackenzie'lerin hakkımda söylediklerine aldırma, ben bazen sadece bir insanım."

Sadece dudaklarının her fırçasını, her dokunuşunu, düşüncesizce öpüşmelerini, çalınan anları hatırlayan bir adam. *Bunu yapmamalıydım*, fısıldamıştı ilk seferden sonra. *Ama seni öpmek istiyordum*. Fellows'un dünyası o gün değişmişti ve henüz kendini düzeltmemişti.

"Sana güvenmek istiyorum," dedi

Louisa. "Sana güvenmek istiyorum."

Louisa başını çevirdi ama eğmedi. Cesur, zarif ve güzeldi. Fellows onu küçük bir güneşin yoğunluğuyla istiyordu. Bu aşırı büyük oturma odasının dışında, kendisinden çok uzakta yürüyebileceği bir yerde, onu kollarının arasına alabileceği, başını omzuna koyabileceği ve sadece onunla olabileceği bir yerde.

", sana anlatacağım," dedi Louisa. Fellows'a baktı, yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bayan Leigh-Waters, Hargate Piskoposu'yla çay çadırına yalnız gitmem için beni cesaretlendirdi, çünkü onun bana orada evlenme teklif edeceğini biliyordu."

Beşinci Bölüm

Isabella'nın hizmetçisi Louisa'nın bağcıklarını çok sıkı bağlamıştı. Doğru dürüst nefes alamıyor, sesinin cızırtılı çıkmasını engelleyemiyordu.

Müfettiş Fellows'un kendisine bakışından nefret ediyordu - artık Başmüfettişti; uzun zamandır beklediği terfiyi kazanmıştı. Ela gözleri sabitti ama arkalarında sorular, şüphecilik vardı.

Bu adam, bu yarı Mackenzie, onu her zaman tedirgin etmişti. Kardeşleri kadar uzun boylu ve güçlüydü ve onların neredeyse kibre varacak kadar keskin olan güven havasına sahipti. Kumralın koyu bir tonu olan saçları kısa kesilmişti ve şimdi rüzgâra kapılmış gibi buruş buruştu. Tıraş edilmemiş bıyıkları morarmış ve hırpalanmış yüzünde koyu renkti ve gözleri kırmızı çerçeveliydi.

Ama ona bakan ela gözler yorgunluktan başka bir şey göstermiyordu. Fellows onu, avına saldırmak için doğru anı bekleyen bir şahinin keskinliğiyle izliyordu.

Yüzündeki sıyrıklar Louisa'yı en az onu yeniden görmek kadar şaşırtmıştı. Ona dokunmak, endişeyle başına ne geldiğini sormak, sanki buna hakkı varmış gibi acılarını iyileştirmeye çalışmak istedi.

Mackenzie'lerin geri kalanındaki vahşi çizgi Fellows'ta, takip edilmesi gerektiğine inandığı suçluların peşine düşmek için acımasız bir ihtiyaca dönüşmüştü. O da ailenin geri kalanı gibi tek fikirliydi ama duygularını çok sıkı tuttuğu için skandal yaratmıyordu.

Fellows tek kelime etmeden bekledi. Şahin avının kendisine gelmesine izin verirdi.

Onu.

Louisa bir nefes daha aldı ya da çalıştı, dar korsesine sessizce küfretti.

"Ve evet, evlenme teklif etti."

"Ve sen dedin ki . . . ?"

"Cevap verme şansım hiç olmadı. Onu kibarca hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulmaya çalışırken hastalandı."

Fellows'un yüz ifadesi değişmedi. "Onu reddedecek miydin?" "Evet."

"Neden?"

Seni düşündüm ve yapamadım. "Neden?" Yine gülmek istedi. "Çünkü onunla evlenmek istemedim. Uyumlu olamayacağımızı biliyordum."

Fellows'un yüz ifadesi değişmedi. "Baban onu dolandırdığı için mi?"

Louisa irkildi ama başını sallamak zorunda kaldı. "Bunun ışığında Hargate'in bana evlenme teklif etmek istemesine şaşırdım."

"Meraklı."

"Evet, öyleydi." Utanç vericiydi de. Bay Fellows ile tartışmak istemediği bir şeydi.

Fellows onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve düzgündü. "Yıllarımı insanların bana yalan söylemesini dinleyerek geçirdim Louisa. Kulağa tam olarak nasıl geldiğini öğrendim. Şu ana kadar bana doğruyu söylüyordun. Şimdi yalan söylüyorsun. Neden?"

Louisa başka bir erkekle olsa başını dik tutup onu rahatsız etmekten vazgeçmesini isteyebilirdi ama Fellows'la bunu yapamazdı. Adam onun hakkında çok şey biliyordu. Louisa'nın onu öpmekten hoşlandığını, dudaklarının yumuşaklığını, dilinin tadını sevdiğini biliyordu.

Yüzü yanıyordu. "Çok ."

Fellows yumuşaklığını koruyarak, "Bu bir varsayım değil," dedi. "Ya da varsayım. Hargate Piskoposu'nu neden reddettiniz? Zengin, ailesinde pek çok unvanı ve yüce bir konumu var. Sizin için iyi bir eş olabilirdi."

Adamın kayıtsız tonu Louisa'nın kalbini sızlattı. "Onunla zenginliği ve konumu için mi evlenmeliydim?" Louisa ona neşesiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu mu soruyorsun?"

"Sizin sınıfınızdaki insanlar yüzden evleniyor, değil mi? Bir iş anlaşması. Evlilik bağlantılar ve para içindir; aşk ise metreslerle aranır."

Umursamaz sözlerine rağmen Fellows'un gözlerindeki ifade acıydı. Louisa onun geçmişini biliyordu; şimdi ölmüş olan Kilmorgan Dükü bir taverna hizmetçisiyle oynaşmış, ondan çocuk doğurmuş, sonra da onu terk etmişti. Fellows'un annesi bebeği anlatmak ve yardım istemek için Dük'ü aradığında, Dük Fellows'un kendisinden olduğunu inkâr etmişti.

Ancak Fellows'un Mackenzie kanı çok açıktı. Bir zamanlar bir Mackenzie Bazı özelliklerini gizlemek için kalın bıyık bırakmıştı ama şimdi sinekkaydı tıraş olduğu için yaşlı düke ve Hart Mackenzie'ye olan benzerliği çok açıktı. Fellows, Louisa'ya ailesinden hiç söz etmemişti ama Louisa, Dük'ün onu inkâr etmesinin onu derinden yaraladığını ve hayatının büyük bir bölümünde onu zorladığını biliyordu.

"Piskoposu reddetme nedenlerimin bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Louisa. "Sana söz veriyorum. Onu ben zehirlemedim ve artık eve gitmek istiyorum."

Fellows ona doğru bir adım attı, dikkatsizliği gitmiş, tehdidi geri gelmişti. "Neyin Hargate'in ölümüyle ilgisi olup olmadığına *ben* karar vereceğim. Bana her şeyi anlatmalısın, yoksa bir yargıcın önünde kekelemek zorunda kalırsın. Yalan söylediğini de anlayacak ve benim aksime her şeyi sana karşı kullanacak. Bir kontun kızı olduğun için, asılmak ya da hapse gönderilmek yerine, delirmiş kibar hanımlar için bir eve yerleştirilebilirsin, ama o zaman da kendini seni ibret olsun diye yargılamak isteyen bir yargıcın önünde bulabilirsin." Bir adım daha attı, ela gözlerindeki ışık keskinleşti. "Ya da bana her şeyi anlatabilirsin ve bir yargıcın karşısına çıkmak zorunda kalmazsın."

EndiŖe verici derecede yakındı. Louisa onun üzerinde açık havanın kokusunu aldı; taze Nisan rüzgârı, paltosunun yününe sinmiş kömür dumanı kokusuyla karışmıştı. Adamın sözleri onu dehŖete düşürmüştü çünkü haklı olduğunu biliyordu. Nasıl görüldüğünü biliyordu

-Piskoposla baş başa, ona çay servisi yapıyor, piskopos ayaklarının dibinde ölüyor. Louisa skandallarla dolu bir aileden gelen genç bir kadındı ve ne yapabileceğini kim bilebilirdi?

Adamın derin sesi etrafında gürlüyordu, sert ve acımasızdı ama Louisa bu sese tutunmak, bu sesin onu rahatlatmasına izin vermek istedi. Onu korkutmak istese de, gerçekler ve hayatı konusunda kendisine güvenmesini istiyordu. Ona yardım edecek başka kimsesi olmadığı konusunda haklıydı.

Ellerini sıktı ve kelimeleri aceleyle söyledi. "Hargate Piskoposu bana, onunla evlenirsem ailemi ona olan borcunu ödemekten muaf tutacağını söyledi. Babam yüzünden kaybettiklerini ona geri ödememi yani. Bizi bu borçtan ve bunun utancından kurtaracaktı ama sadece onun karısı olmayı kabul edersem."

Fellows'un gözleri daha da odaklandı, korkutucu bir şekilde. "Bunu sana kesin bir dille mi söyledi?"

Louisa başını salladı. "Oh, bunu çok açık bir şekilde ifade etti."

Dostlar birkaç dakika sessiz kaldı. Güneşin üzerinden kayan bulutlar, mutlu bahar güneşini silecek ve oturma odasını kasvete boğacak kadar kalındı.

Fellows tekrar konuştuğunda sesi sessizdi. "Az önce onu öldürmek için mükemmel bir neden belirlediğinizi biliyorsunuz."

"Evet, bunun farkındayım." Louisa kuruyunca yutkundu. "Sana söylememek için çok uğraşmamın bir nedeni de ."

"Bir sebep mi? Başka ne var?"

"Diğer neden ise bunun çok utanç verici olması."

Fellows onu inceledi, gözleri hareketsizdi. Sol elmacık kemiğinde derin bir kesik vardı, kan kurumuştu. Siyah çürükler kesiğin etrafını sarmış, çürükler şakağına kadar ilerlemişti. Ağzının sağ tarafı bir kesik daha almıştı ve yanağını sıyrıklar süslüyordu. Louisa yine uzanıp yüzüne dokunmak, iyi olup olmadığını sormak istedi. Parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı.

"Bu teklifin şartlarını bilen başka biri var mı?" Fellows aniden sordu. "Hiçbir fikrim yok. Bayan Leigh-Waters piskoposun bu teklifi yapacağını biliyordu ya da tahmin ediyordu.

Bana evlenme teklif etti ama kabul etmem için bana şantaj yapacağına dair bir ipucu var mıydı, bilmiyorum."

"Bilmiyor olsa bile, hikâye er ya da geç ortaya çıkacaktır," diye devam etti Fellows gerçekçi sesiyle. Louisa için sahte teselli yoktu, sadece yalın gerçekler vardı. "Hargate seni kendisiyle evlenmeye planladığını uşağına ya da avukatına söylemiş olabilir. Ya da kulübünde veya kilise meclisinin bir toplantısında yüksek sesle övünmüş olabilir, kim bilir?"

Louisa, "Bunu ay çadırında bana söyleyene kadar bilmiyordum," dedi. "Bu benim lehime bir nokta, değil mi? Onu zehirlemeye karar vermiş olsaydım, önceden hazırlık yapmam gerekirdi. Ama hazırlanmak için bir nedenim yoktu, nk bana ne sormak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbette bu masumiyetimi kanıtlıyor. Zehiri bahçe partisine yanımda getirmem gerekirdi ve sizi temin ederim ki Müfettiş, üzerimde zehir şişesi yok."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Hargate'in teklifini önceden biliyor olabilirsin. Hizmetçiler dedikodu yapar. Avukatlar ve rahipler de dedikodu yapar. Kendini onu kabul etmeye zorlanırken görmüş ve babanın borcunu affetme karşılığında bedenini isteyen bir adamla evlenmekten kurtulmanın tek yolunun onu öldürmek olduğuna karar vermiş olabilirsin. şişeyi cebinizde ya da bir retiklde taşıyabilirdiniz. Daha sonra şişeyi çay çadırına atabilir ya da baheden geçerken gizlice bahçeye atabilir, hatta beni beklerken bu odaya saklayabilirdin. Ya da şimdi cebinizde olabilir."

Louisa dinlerken dudakları aralandı, vücuduna soğuk bir şeyler sızıyordu. Sözleri ... *babanın borcunu affetme karşılığında bedenini istedi* ... kaba, hatta sertti, ama yine de onu esirgemiyordu. Gerçek çoğu zaman çirkindi.

"Evet, bunlardan herhangi birini yapmış olabilirim. Ama yapmadım. Bu çok saçma." Fellows, "Göster bana," dedi.

Gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Bana ceplerinde ne olduğunu göster, Louisa. İnan bana, eğer tutuklanır ve aranırsan, karakolda sana burada benden göreceğinden çok daha az nazik davranılacaktır. O yüzden göster bana."

Louisa'nın elbisesinin eteğinde tek bir cep vardı, ağzı korsajının peplumu tarafından gizlenmişti. Elini iine soktu ve bir mendil, kurdeleye bağlı bir kalem ve kkk bir defter çıkardı.

"İşte. Hepsi bu kadar."

Fellows hızla ona doğru geldi. Ona ll bir bakış attıktan sonra elini kenara itti ve kendi elini cebine soktu.

Louisa'nın nefesi kesildi. Korse onu tekrar kesiyor ve lekeler gözlerinin önünde dans ediyordu.

Fellows ona dokunmadı. Eteği ile kombinezonunun arasındaki elinin sıcaklığını, cebinde hareket eden parmaklarının gücünü hissetti. Ona baktı ve ela gözlerinin doğrudan kendisine odaklandığını gördü.

Derinliklerindeki bakışlar başını döndürdü. Bu adam onun için bir hiç olmalıydı. -Kız kardeşinin evlendiği ailenin bir üyesiydi, hepsi bu. Onun dünyasından değildi. Battaniyenin yanlış tarafında doğmuş, işçi sınıfı Londra'sında büyümüş ve sıradan bir meslek olan polisliği seçmişti.

Ama onu ilk gördüğü andan itibaren, Kilmorgan Kalesi'ndeki bir aile toplantısında, onu zorlamıştı. Louisa, Fellows'un kendisine ait olabilecek bir evde ne kadar rahatsız olduğunu, ne kadar sessiz olduğunu, ne kadar perili göründüğünü görmüştü. Onu neşelendirmek, geçmişin şimdiki zaman için bir şey ifade etmek zorunda olmadığını göstermek istemişti.

Fellows'un genellikle kendine yönelttiği ısırgan, küçümseyici bir mizah anlayışı olduğunu öğrenmişti, ama bunu yöneltmekten de mutluydu. Mackenzie erkeklerinin güçlü kişiliğine sahipti ama onlardan farklı bir yöne dönmüştü. Kardeşler para ve güçle büyütülürken, Fellows dünyayı tüm çirkinliğiyle görmüştü. Kendisinden başka koruyanı yoktu.

Fellows şimdi ona çok yakın duruyordu ve Louisa onu tekrar öpmek istedi. Bunu ilk kez yaptığında, kendi kendine onun için üzüldüğünü söylemişti. Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Artık bundan daha fazlasıydı. Onu öpme ihtiyacı kontrolsüz bir ateş gibi yükseliyordu. Louisa'yı yüksek topuklu çizmelerinin üzerinde parmak uçlarına kaldırdı, onun gücünü ve sıcaklığını hissetmek isteyerek ona doğru eğilmesine neden oldu.

Fellows'un gözleri kapanmaya başladı, vücudu onunla buluşmak için aşağı iniyordu. Göz kapakları gözlerini gizlemeden önce gördüğü açlık, içinde derinlerde bir açlık uyandırdı.

Louisa onun içine doğru sürüklendi, sıcaklığını memnuniyetle karşıladı. Adamın nefesinin dokunuşunu hissetti, bunu dudakları takip edecekti.

O zaman değildi. Fellows geriye doğru sarsıldı, gözleri açıldı ve sert bir ışık girdi.

Elini cebinden çıkardı. Geniş parmaklarının arasında küçük bir tıpası olan kesme camdan küçük bir şişe ve içinde az miktarda sıvı vardı.

Altıncı Bölüm

Hâlâ gerçekleşmemiş öpücüğün etkisinde olan Louisa anlamsızca şişeye baktı. "Nedir bu?"

"Ben de size bunu soruyorum." Fellows'un sesi sertti.

"Bilmiyorum." Louisa ellerini kaldırdı. "O benim değil."

"Cebindeydi." Bakışları daha da soğuklaştı.

"O zaman oraya sen koymuş olmalısın. Kesinlikle ben koymadım."

"Louisa." Fellows küçük şişeyi yüzünün önüne kaldırdı. "Bunu bana açıklamayı istiyorum."

Louisa çaresizlik içinde, "Onu oraya ben koymadım," diye tekrarladı. "Bana inanmıyorsanız elimden bir şey gelmez. Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bu bir parfüm şişesi," dedi Fellows. "Ama bu parfüm değil."

"Bunun bir parfüm şişesi olduğunu görebiliyorum. İçinde parfüm olmadığını nereden biliyorsun?"

"Yanlış tutarlılık."

Histerik kahkahalar yeniden yükselmeye çalıştı. "Ve sen de kadınların parfüm şişelerinde ne taşıdıkları konusunda uzman mısın?"

"İnsanların diğer insanları öldürme ve bunu örtbas etme konusunda uzmanım yuk

arı." Louisa'nın gözleri büyüdü. "Sana *söyledim*. Onu ben öldürmedim."

"Birileri sizin gibi görünmeniz için çok uğraşüyor. Neden?"

"Şey, bilmiyorum," diye neredeyse bağırıyordu Louisa. "Belki de birisi Hargate'in benimle evlenmesini istemedi. Belki de zehir benim içindi ya da çaydanlığın içinde ikimiz içindi. Ama ben içmedim."

Fellows'un gözleri titredi ama acımasızca devam etti. "Zehri doğru çay bardağına döküp şişeyi cebine koymak biraz kumar gibiydi, değil mi? Çay çadırına girdiğinde kimi gördün?"

"*Kimse yoktu*. İçerisi boştu. Ben geldiğimde Hargate çoktan içeri girmişti ama başka kimse yoktu. Kimsenin çıkmadığını fark ettim; konukların geri kalanı dışarıda kroket maçını bekliyordu."

Fellows parfüm şişesini cebine soktu. Louisa'ya bir süre daha baktı, kaşları birbirine yaklaştı, sonra aniden döndü ve ondan uzaklaştı. Pencereye doğru ilerledi ve vücudunun her hattı gergin bir şekilde dışarı baktı.

Siyahla kaplı geniş sırtı gücünü gösteriyordu. Eğer hayat farklı olsaydı, Fellows'un babası annesiyle evlenseydi ve doğum

yasal olarak, bu adam artık bir dük olacaktı.

Fellows geri döndü. Konuştuğunda sesi herhangi bir dükünkine yakışır sertlikte ve katılıktaydı. "Çay çadırına girdiniz ve diğer taraftan sürünerek çıkan birini gördünüz."

Louisa başını salladı. "Hayır. Sana söyledim. Piskopos dışında çadır boştu."

Fellows tekrar ona doğru yürüdü. "Birini gördün -belki de sadece bir anlık bir görüntüydü- çadırın arkasından dışarı çıktı. Brandayı gevşetmek için bir kazık çekmiş olmalılar."

"I . . . " Louisa sözünü yarıda kesti, ağzı kurumuştu.

Fellows bunu söylemesini istiyordu, ona senaryoyu veriyordu. Tek yapması gereken kelimeleri tekrarlamaktı, o da onları yazacaktı.

Louisa zayıf bir sesle, "Yalan söyleyemem," dedi.

"Yemin ettikten sonra bir yargıç ve jüriye söylemektense şimdi bana söylemeniz daha iyi.

Bana ne gördüğünü anlat Louisa."

Louisa öksürüğünü bastırdı. "Sanırım Evet, çadırın diğer tarafının altından birinin dışarı çıktığını gördüğümü sandım."

"Erkek mi kadın mı?"

"Çok hızlıydı. Göremedim."

"Kıyafetlerinin rengi?"

"Karanlık, sanırım. Ama dediğim gibi, göremedim."

Louisa süslemek istemediği için ağzını kapattı. Kayınbiraderi Mac bir keresinde ona *yalanı çok basit tutmasını* söylemişti. *Ne kadar çok uydurursan, o kadar çok hatırlamak zorunda kalırsın. Yalan söylemek zordur. Bu yüzden ben hiç yapmam.*

"," diye bitirdi Louisa.

Fellows'un ela gözleri odanın loş ışığında parlıyordu. Sonra başını salladı, masadan defterini aldı, ona doğru ilerledi ve o kendisinden bir adım uzakta dururken kelimeleri yazdı.

Parmakları ondan birkaç santim uzaktaydı, gözleri sessizce kâğıda sabitlenmişti. Kolları gömleğinin manşetini gösterecek şekilde hareket ediyor, güçlü bir bileği ve ön kolu çevreliyordu. Elleri güneş ışığından bronzlaşmıştı, sıvı renk gömleğin keteninin altına geri dönüyordu, sanki dışarıda kollarını sıvama alışkanlığı vardı. Yüzündeki kesik ve çürükler hangi kavgadan kaynaklanmış olursa olsun eklemleri çizik içindeydi.

Louisa onun bakışlarını hissetti. Adamın elini incelerken başını kaldırdı ve adamın bakışlarını kendi üzerinde buldu. Fellows gözlerini Louisa'dan ayırmadan defteri kapadı ve kalemiyle birlikte cebine koydu.

Onun bir şey söylemesini, aralarındaki gerilimi azaltacak herhangi bir şey yapmasını bekliyordu. Ya da ona dokunmasını. İki öpücük paylaşmışlardı, ikisi de samimiydi. Louisa

Noel'de öpüşükleri kapının pervazını, Fellows'un vücudunun onunkine olan uzunluğunu ve onu kucaklayıp boynuna götüren elini hâlâ hissedebiliyordu.

Sessizlik uzadı. Louisa, onu sorguya çektikten sonra bile onu tekrar öpmeyi bu kadar çok istemesi karşısında dehşete düşmüştü. Şimdiye kadar öptüğü tek erkek oydu, öpmek istediği tek erkek.

Yanağına dokunursa, bıyıklarının kıllarını, teninin sıcaklığını hissedebilirdi. Ona doğru eğilebilir ve onun bir başka tadına bakarak kendini şımartabilirdi. Mackenzie olmayan Mackenzie Louisa'yı o kadar büyülüydü ki, onunla aynı odadayken düşüncelerini zorlukla bir arada tutabiliyordu.

"Louisa."

Louisa ona doğru yükselmeye başladığını fark etti ve topuklarının üzerinde geri çekildi. "Tek hatırladığım bu."

"Bu kadar yeter. Isabella ile Londra'da mı kalıyorsun?"

Louisa başını salladı, kendini sersemlemiş hissediyordu. "Evet, sezon için. Annem, Cameron ve Ainsley ile birlikte Berkshire'da." Neden bunu bildirme ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu.

"Güzel. Bu gece burada kal. Ve sonraki birkaç gece. Randevularınızı iptal edin ve Hargate öldüğü için üzgünmüş gibi davranın."

"Ama üzgünüm. ."

"Hayır, afalladınız ve şok oldunuz ama kederli değilsiniz. Bu adam her ne sebeple olursa olsun seninle evlenmek istedi ve bu partideki herkes senin onunla yalnız başına çadıra girdiğini gördü. Ona karşı ilginiz varmış gibi davranmalı, ona dostça yaklaşmalı ve onu hor görmemelisiniz. Hargate'in seni onunla evlenmeye zorlamayı planladığını bilen biri varsa ve bunu sana söylerse, ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikrin olmamalı. Hargate babandan ya da babanın ona olan borcundan hiç bahsetmedi. Hargate'in seni sevdiğini düşündün ve en azından sana olan ilgisinden dolayı gururun okşandı. Anladın mı?"

Louisa uyuşukça başını salladı. "Yalan söylemeli ve ondan hoşlandığımı söylemeliyim, çünkü aksi takdirde kimse onu öldürmediğim gerçeğine inanmaz."

"En iyi fırsatı yakalamıştın. Onun için doldururken çay fincanına zehir koymak, sonra da şişeyi üstünkörü bir incelemenin ortaya çıkaramayacağı kadar derine kaydırarak cebine sokmak kolaydı. Çoğu polis ellerini bir kontun kızının cebine sokmaktan çekinirdi."

"Ama sen değil."

Louisa onun hızlı bir nefes aldığını gördü ama cevabı her zamanki gibi sertti. "Bu ölüm kalım meselesi Louisa. Ondan hoşlanıyormuş gibi davran ve kendini ilimden kurtar."

Louisa uzun süre ona baktı, Fellows da ona bakıyordu. Sonunda başını salladı.

"Güzel," dedi. Adamın gözlerinde küçük bir rahatlama titreşimi gördü ama daha fazlasını göremedi. "Burada kal. Isabella'ya sana gelmesini söyleyeceğim."

Louisa gözyaşları içinde tekrar başını salladı. Bulanıklığın içinden Fellows'un yüzünün yumuşadığını gördü, sonra elini kaldırdı ve yanağını okşadı.

Louisa onun kendisine bir şeyler söyleyeceğini, belki de onu üzdüğü için özür dileyeceğini, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak nazik bir söz söyleyeceğini düşündü. Ama hayır. Fellows nasırlı parmaklarıyla yanağını okşadı, bu his vücuduna sıcaklık yaydı. Sonra dokunuşunu geri çekti ve sert adımlarla yanından geçip kapıdan çıktı. Arkasından kapanan kapının sesi Louisa'nın kalbindeki acı kadar boştu.

* * *

Fellows, Çavuş Pierce'a çay çadırındaki herkesi dışarı çıkarttırdı. O gittikten sonra buraya çok fazla insan ayak basmış, çimen ve toprak daha önce olduğundan daha da fazla dağılmıştı. Birisi küçük bir masayı devirmiş ve bir dizi çay fincanını daha yere dökmüştü.

O ve Pierce, oyalanmak isteyen Bayan Leigh- Waters da dahil olmak üzere hepsini gitmeye ikna ettikten sonra, Fellows çadırın her yerini tek başına gözden geçirdi.

Çadırın diğer tarafında elleri ve dizleri üzerinde durarak, birinin gerçekten diğer tarafa sürünerek girdiğine dair işaretler aradı. Ama çadırı tutan kazıklar yere sıkıca çakılmıştı ve buradaki toprak hiç bozulmamıştı.

Fellows onu rahatsız etti. Bir kazığı çekip çıkardı ve botuyla bölgeyi oydu.

Yaptıklarının büyüklüğünün farkındaydı. Polisi yanıltmak ya da bir suçu örtbas etmek onu tutuklatabilir, muhtemelen mahkum ettirebilir ve oraya yerleştirilmesine yardım ettiği adamlarla birlikte kayaları kırmak üzere Dartmoor'a gönderebilirdi.

Umurunda değildi. Louisa masumdu ve onun bu suç yüzünden hapse girmesine izin vermeyecekti. Fellows bir insanın ne zaman suçlu, ne zaman suçsuz olduğunu bilecek kadar uzun süredir dedektiflik yapıyordu. İçgüdülerini asla . Yanıldığı tek olay Ian ve Hart'ın karıştığı bir davaydı ve o olayda da Mackenzie ailesine duyduğu nefretin içgüdülerinin önüne geçmesine izin vermişti.

Şimdi de duygularının aynı şeyi yapmasına izin vermiyor muydu?

Hayır.

Hart ve Ian Mackenzie'nin birkaç cinayet işlediğini düşünerek yanlış bir karar vermişti ama aynı zamanda Fellows bu adamların, özellikle de Hart'ın bunu yapabileceğini biliyordu. Fellows'un kendisi de cinayet işleyebilecek kapasitedeydi.

Louisa değil.

Bu dünyada gerçekten iyi olan çok az insan vardı ve Louisa Scranton da onlardan biriydi. Ateşli bir öfkesi vardı - bunu bir iki kez görmüştü - ama aynı zamanda onu güzel yapan engin bir nezaket ve cömertliğe sahipti. Ateş böceği gibiydi, parlak ve enerjikti, etrafındakileri aydınlatıyordu.

Fellows onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Olay yerini istediği gibi düzenlemeyi bitirdi, parçalanmış çaylardan birkaç örnek daha aldı ve çadırdan ayrıldı.

* * *

Hargate Piskoposu'nun iki gün sonraki cenaze törenine katılım yüksekti. Louisa, Isabella ve Mac'le birlikte gitmiş, üçü Hargate'in ailesi ve arkadaşlarının birkaç adım gerisinde durmuştu.

Yağmur, çiselemeye başlar başlamaz kara çiçekler gibi açmış olan siyah şemsiyelerin üzerine damlıyordu. Tuvalin üzerindeki minik davul sesleri Louisa'nın zaten gergin olan sinirlerinin daha da gerilmesine neden oldu.

Mac, Isabella'nın üzerinde bir şemsiye tutuyor, kolunu karısının beline doluyordu. Aşk için evlendiğini göstermekten hiç utanmazdı, Louisa bunu her zaman çok tatlı bulmuştu. Mackenzie'ler değişken, duygusal adamlardı. Duygularını *nasıl* saklayacaklarını bildiklerini sanmıyordu.

Kalabalığın en ucunda duran diğer Mackenzie de değişken ve duygusaldı, ancak kendini sıkı bir şekilde dizginledi. Lloyd Fellows bugün koyu siyahlar giymişti, dua için başını eğerken şapkası elindeydi. Yağmur saçlarını karartmıştı; Başmüfettiş Fellows için şemsiye yoktu.

Piskoposun ölümünün üzerinden üç gün geçmişti. Louisa, Fellows'un içeride kalması ve sezonun sosyal hareketliliğinden uzak durması yönündeki talimatına uymuştu. Nedenini anlıyordu ama bu hapsolmuşluk canını sıkıyordu. Isabella'nın evi neşeli ve çocuklarla dolu olmasına rağmen, Louisa cenaze bahanesiyle açık havaya çıkmaktan bile mutlu olmuştu, ne kadar soğuk ve nemli olsa da.

Kilise bahçesinde hem yer üstünde hem de yer altında pek çok tanınmış kişi vardı ve Hargate de onlardan aşağı kalmıyordu. Hargate'in babası bir konttu ve evlilikleri onu bir marki, başka bir piskopos ve birkaç baronet ile kuzen yapmıştı. Bugün mezarlıktaki kalabalık *Debrett's*'in birkaç sayfasını kapsıyor olmalı.

İki Scotland Yard dedektifi ailenin kederine saygılı davranarak geride durdular. Ama Louisa, Fellows'un izlediğini, konuklar arasında sahte bir üzüntü belirtisi, Hargate'in gitmiş olmasından duyulan sevincin ihanetini aradığını biliyordu.

Töreni yöneten piskopos, insanın toprak olduğu ve dünyadaki yaşamının bir hiç olduğu hakkındaki olağan dualarla töreni bitirdi. Tabut indirildi ve Hargate'in ailesi üzüntüyle ona veda etti.

Kalabalık dağılırken Louisa Hargate'in annesinin yanına giderek başsağlığı diledi. Soğuk bir bakışla ödüllendirildi. Hargate'in babası, karısıyla birlikte arkalarını dönüp Louisa'nın yanından uzaklaşmadan önce Louisa'ya açıkça kötücül bir bakış attı.

Louisa hiçbir şey olmamış gibi Isabella'nın yanına döndü ama kalbi küt küt atıyordu ve kendini hasta hissediyordu. Hargate'in ailesi az önce onu keserek öldürmüştü ve tüm topluluk buna tanık olmuştu.

Isabella parmaklarını Louisa'nın koluna doladı. "Boş ver, sevgilim. Üzgünler. Bu çok doğal."

"Onu benim öldürdüğümü düşünüyorlar," dedi Louisa uyuşmuş bir halde. "değil mi?"

"Lütfen bunu düşünme, canım. Eve gidip bir sürü sıcak çay içeceğiz ve keklerle karnımızı doyuracağız. Müfettiş Fellows her şeyi açıklığa kavuşturduğunda bu olay da unutulup gidecek."

Müfettiş Fellows şapkasını yeniden takmıştı ama kalabalığın kenarında durmuş, geçen herkesi izliyordu. Onların bir parçası değildi ve duruşu da öyle olmak istemediğini gösteriyordu.

Louisa'yı gördü. Bakışları buluştu, bir kalp atışı, iki. Louisa soğuk yağmura rağmen ısındı.

Sonunda Fellows ona başıyla selam verdi ve şapkasını kaldırdı. Louisa nezaket gereği başını salladı ama başı ve kalbi ağrıyordu.

* * *

Louisa genellikle Mac'in atölyesinde oturup onu resim yaparken izlemeyi rahatlatıcı bulurdu. Ama piskoposun cenazesinden sonraki gün, kayınbiraderi tuvale boya sürerken o geniş üst odada huzursuzca volta atıyordu.

Çocukları oradaydı -Eimee, Eileen ve Robert- Eimee ve Eileen birlikte oynuyor, bebek Robert derin uykudaydı. Mac Mackenzie, İskoç eteği, eski çizmeleri ve bol gömleğiyle, saçlarını bir çingene eşarbiyle korumuş, bir tür çılgınlık içinde resim yapıyor, gözlerini tuvalinden ya da paletinden ayırmıyordu.

Ancak Louisa yirminci kez yanından geçerken Mac paletini bir şangırtıyla yere bıraktı ve fırçasını terebentin yağına batırdı.

"Louisa, kızım, Tanrı aşkına, otur. Sen dakikada bir düzine kez koştururken konsantre olamıyorum."

Louisa sözlerini sertçe geri aldı ve kanepeye gümbür gümbür oturdu. Kanepe eskiydi ve üzerinde oynayan ve uyuklayan çocuklar yüzünden iyice yıpranmıştı. Louisa, Isabella'nın Mac için bunun üzerinde modellik yaptığını biliyordu, mütevazı resimler için değil. Louisa, küçük Robert'ın onun üzerinde gebe kaldığına inanıyordu. Ailece oturulan bir kanepede.

"Özür dilerim, Mac. Eve hapsolmaktan bıktım." Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey bilmiyordu. Fellows haber göndermemiş ve kendisi de aramamıştı. "Bu biraz sinir bozucu." Az bile söylemişti ama Louisa her durumda çok kibar olmak üzere yetiştirilmişti.

Mac yumuşadı. "Evet, biliyorum. Özür dilerim. Öfkemi bağışlayın."

"Sen bir sanatçısın," dedi Louisa hafifçe. "Kendine yardım edemezsin."

Mac bir kahkaha patlattı, büyük, gür bir Mackenzie kahkahası. "İyi bir bahane. Bunu kullandığım için kendimden utanıyorum. Neden Isabella'ya seni dışarı çıkarmasını söylemiyorsun? Her gün burada oturman için bir neden yok. Eğer bir şey olmuş olsaydı ... yanlış olsaydı ... iyi dostlar bize söylerdi, değil mi?"

Mac'in bu konuda kekelemesi Louisa'ya cesaret vermedi. Polisler Louisa'nın üzerine çullanıp onu tutuklamak üzereyken, Fellows'un onları uyaracağını kastetmişti.

"Ona karşı nazik ol baba," dedi Aimee. "İnsanların onu piskoposu zehirlemekle suçlamasından korkuyor."

Aimee beş yaşındaydı, neredeyse altı. Mac ve Isabella'nın evlat edindikleri kızlarının kızıl saçları Isabella'ninkine benziyordu, sabit kahverengi gözleri ve gelişmekte olan bir zekası vardı. Kaba insanlar Mac'in Aimee'nin gerçek babası olduğunu, annesinin Mac'in modellerinden biri olduğunu ve Isabella'nın Aimee'yi evine aldığı için aptal olduğunu söylüyorlardı.

Gerçek daha acıydı; babası Mac'i öldürmeye çalışan bir adamdı, annesi ise hastalıktan ve bakımsızlıktan ölmüş Parisli bir kadındı. Mac'in ve Isabella'nın şefkati bu küçük kızı kurtarmıştı. Aimee tatlı, sevimli ve zeki bir çocuğa dönüşüyordu. Evlatlık olduğunu biliyordu ama hatırladığı tek ebeveynleri Mac ve Isabella'ydı.

Mac şimdi şaşkınlıkla Aimee'ye bakıyordu. "Böyle konuşulduğunu nereden duydun, küçük kız?"

Aimee gözünü kırpmadan onun bakışına karşılık verdi. "Sen ve annem. Ve dün annemi ziyarete gelen birkaç hanım. İkinci misafir odasında saklandım ve konuşmalarını dinledim. Kadınların elbiselerine bakmayı seviyorum. Bazıları çok güzel ama en güzelleri annemin elbiseleri."

Mac'in ağzı açık kalmıştı. Fular takan iri bir adamın yüzündeki ifade komikti. "Aimee. . ."

"Hiç sorun değil Mac," diye araya girdi Louisa. "Ondan bir şey saklamamalıyız. Aimee, tatlım." Louisa Aimee'nin ellerini tuttu. "Bazı insanların Hargate Piskoposu'nu benim öldürdüğümü söyleyeceği doğru, ama bu doğru değil."

Aimee hâlâ sıkıntılı görünüyordu. "Bayanlar babanla olanlar yüzünden ondan nefret ettiğini söylediler. Bir tanesi de onun sevgilisi olduğunu söyledi. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Mac'in Highland İskoççası belirginleşti. "Lass, onlar gibi kadınları asla dinleme. Morton'a onları bir daha eve almamasını söyleyeceğim. Ve

Böyle şeyleri annene tekrarlama."

"Ben olsam yapmazdım," dedi Aimee. "Bu yüzden sana ve Louisa'ya soruyorum." "Tanrı beni korusun," diye mırıldandı Mac ve tekrar paletini bulmaya gitti.

Louisa, Aimee'nin ellerini sıktı. "Söyledikleri de doğru değil. Piskopos ve ben sadece tanıdık ve ona kızgın değildim. Onu incitecek hiçbir şey yapmadım."

Aimee başını salladı, gözleri yuvarlaştı. "Yapmadığını biliyorum."

Rahatlama hissi onu etkiledi. Louisa, Aimee'nin durumun sonuçlarını tam olarak anlamadığını biliyordu ama kız ona güveniyordu ve Louisa bu güveni sarsacak hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Ve Aimee, genç kız, artık bu konuyu kimseyle konuşmayacaksın," dedi Mac sert bir sesle. "Aile içinde bile."

Neredeyse üç yaşında olan Eileen, parmakları ağzında onları izliyordu. Küçük kardeşi Robert bir yığın temiz bezin üzerinde, karnının üzerinde, yumrukları yanında kıvrılmış bir şekilde uyuyordu. Saçları küçük sivri uçlar halinde dikilmişti, İskoçya'ya özgü açık teni saçlarının parlak kırmızısıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Çocuk her an her yerde uyuyabilirdi, etrafında hangi havai fişekler patlarsa patlasın. Louisa bunu çok sevimli buluyor, Mac ise onun da inatçı bir Mackenzie olduğunu söyleyerek homurdanıyordu.

"Onu azarlama, Mac," dedi Louisa. "Bilmemesi gerekiyordu. Bu konuyu *benimle* istediğin gibi konuşabilirsin, Aimee." Kızın tel tel kızıl saçlarını düzeltti. "Aile içinde sır olmaz. Dışarıdakiler anlamayabilir, bu yüzden onlarla konuşmuyoruz."

Aimee başını salladı. "Pekâlâ Louisa Teyze. İnsanlar neden onu senin zehirlediğini düşünüyor?"

"Çünkü o sırada en yakınında ben vardım. Ama size söz veriyorum, ben yapmadım." "Sana inanıyorum." Aimee Louisa'nın kucağına tırmandı ve ona sıcak bir

bir öpücük ve sarılma. "Korkma Louisa Teyze. Burada güvendesin."

Louisa kendini güvende hissetmiyordu ama bu duygu karşısında gözleri nemlendi. Şimdi, keşke Lloyd Fellows ona inansa. Kollarını ona sarıp iyi olduğuna dair güvence vermesinden bahsetmiyorum bile.

Mac tuvaline geri döndü. Bir grup atın resmi üzerinde çalışıyordu. Ön çizimlerini Berkshire'da Cameron Mackenzie'nin eğitim ahırlarında yapmıştı ve şimdi de resmini yapıyordu. Atlar bir merada dörtnala koşuyor, yeleleri ve kuyrukları uçuşuyor, kasları parlıyordu. Mac yeni tarzda resim yaptığı için çizgiler katı değildi, ama hayvanların vahşiliği ortaya çıkıyordu - hatta her çizgiyi tam yapsaydı daha da fazla. Louisa toynakların vuruşunu, homurtuları ve kişnemeleri neredeyse duyabiliyor, ot, toz ve ter kokusunu alabiliyordu.

"Isabella'ya seni dışarı çıkarmasını söyle," diye tekrarlardı Mac. Fırçasını kavanozdan çıkardı ve bir bez parçasına sürterek temizledi. "Parkta güzel bir gezinti ya da başka bir şey. Bizim

damatların yarım kalmış işler gibi ortalıkta dolaşmasına gerek yok. Onlara yapacak bir şeyler verin."

Başka bir deyişle, *git ve çalışmama izin ver.*

"Isabella meşgul," dedi Louisa. "Bildiğin gibi akşam yemeği balosu için çılgınca hazırlıklar yapıyor. Ona yardım etmem gerekiyor." Mac'e bir bakış fırlattı. "Sen de öyle yapmalısın."

"Ona yardım ediyorum. Çocuklarla ilgileniyorum. İyi bir koca ne zaman ev işlerinden uzak durması gerektiğini bilir."

"İyi bir bahane," dedi Louisa, günlerdir ilk kez eğlendiğini hissederek.

"Babam burada saklanmayı seviyor," dedi Aimee. "Morton ve annem aşağı indiğinde ona zorbalık ediyorlar."

Mac sırttı. "Haksız değil. Karım ve uşağım tarafından uzaklaştırıldı. Bir erkek ne yapmalı?"

Sanatının ve çocuklarının tadını çıkarıyordu. Louisa onu ve Isabella'yı kıskanıyordu. Birlikte çok mutluydular, ruh, sevgi ve canlılık açısından birbirlerine tıpatıp uyuyorlardı. Louisa, Isabella'nın burada onunla birlikte olmayı, yakışıklı kocasını resim yaparken izlemeyi, çok sevdiği çocuklarıyla oynamayı tercih edeceğini biliyordu.

Ama Isabella da özünde bir ev sahibesiydi ve Sezon'un hanımlarına liderlik ediyordu. Louisa'nın bildiği kadarıyla sosyal programını da aksatmıyordu. Louisa bu akşamki yemek balosunda Isabella'nın yanında olacak, konukları karşılamaya, utangaç genç hanımlarla sohbet etmeye ya da yaşlı hanımların kırılan tüylerini yumuşatmaya yardım edecekti. Bu toplantı son derece saygıdeğer olacaktı, sosyete yeni girmiş kızlardan en azılı matronlara kadar herkes katılacaktı ve Louisa da bunun tam ortasında yer alacaktı.

Çıldıracaktı. Louisa Aimee'yi nazikçe ayağa kaldırdı ve fırladı. "Haklısın Mac. Evde kalmak beni sadece daha sinirli yapar." Aimee'nin yanına gitti, boyası dökülmüş yanağını hafifçe öptü ve Mac'in sırtışını ya da rahatlamış bakışını kaçırmadan odadan çıktı.

Mac'in bir türlü aklından çıkaramadığı adama çok benziyor olması da ona yardımcı olmuyordu. Bayan Leigh- Waters'in misafir odasında Fellows'la paylaştığı öpüşmeye yakın öpücük onu neredeyse gerçek öpücükler kadar . Adamın vücudunun sıcaklığını üzerinde, sert parmaklarını yanağında hissetmeye devam ediyordu.

Dışarı.

Genç bir bayan Londra'da öylece dışarı çıkıp sokakta tek başına ilerleyemezdi. Bu yapılmazdı. Louisa gerçek suçlu bulunana kadar mümkün olan her kurala uymak zorundaydı. Bütün gözler onun üzerindeydi, biliyordu.

Morton'dan Isabella'nın arabasını getirmesini istedi, hizmetçiyi kendisine eşlik etmesi için bir hizmetçi bırakmaya ikna etti ve Kilmorgan Düşesi Eleanor'u ziyaret etmek üzere yola çıktı.

* * *

Fellows'un soruşturmaları onu Mayfair'e pek sık götürmüyordu. Londra'daki cinayetler daha çok rıhtımlarda ya da cin ve çaresizliğin mantığının önüne geçtiği ve bıçakların ortaya çıktığı gecekondu mahallelerinde işlenirdi. Mayfair, zimmete para geçirme, dolandırıcılık ve uzun zaman önce düello gibi kibar suçlar içindi.

Hargate Piskoposu'nun ölümü Mayfair'de işlenen bir suçtu. Olayın kendisi Richmond'da gerçekleşmiş olsa da, bahçe partisindeki her bir kişinin Sezon için Londra'da bir ikametgahı vardı ve hepsi de Mayfair'deydi.

Fellows Mayfair'i Londra'nın geri kalanı kadar iyi biliyordu, çünkü çok titizdi. Yine de bu sokaklarda yürüyen insanlar, orada yaşayan hanımefendiler ve beyefendiler değil, orada çalışan tüccarlar ve ev sahipleriydi. Evlerde oturanlar, arabaları olmadan üç kapıdan daha aşağıya inmeyi düşünmezlerdi.

Fellows son üç buçuk yıldır Mayfair'de, Kilmorgan Dükü'nün Grosvenor Meydanı'ndaki malikanesinde yeni bir operasyon üssü kullanıyordu. Söz konusu dük Hart, Fellows'u resmen ailenin bir parçası olarak kabul ettikten sonra, Fellows'un istediği zaman Grosvenor Meydanı'ndaki eve girip çıkabileceğini bildirmişti.

Fellows çoğunlukla seçim yapmazdı ama son birkaç yıldır Hart'ın misafirperverliğini kabul etmenin uygun olabileceğini fark edecek kadar rahatlamıştı. Hart'ın geçen Nisan ayında Leydi Eleanor Ramsay ile evlenmesinden sonra bu daha da uygun hale gelmişti.

Eleanor herkesi tanırdı. Sadece tanımakla kalmıyor, onlar hakkında her şeyi biliyordu. Richmond partisindeki insanlar hakkında Fellows'a bilgi verebilecek biri varsa o da Eleanor'du.

Fellows, Hyde Park'a giden bir omnibüse bindi, ardından parkın içinden Park Lane'e ve kuzeye doğru yürüdü. Bu biraz zaman aldı ama Fellows yürürken düşünmeyi seviyordu ve parkın açık yeşil alanlarının tadını çıkarıyordu. Çocuk Fellows için Londra'nın şehir parkları el değmemiş kırsal alanlar gibiydi. Evden gizlice kaçır ve Hyde Park, St James's Park, Green Park ya da Holland Park'ta oynardı, ta ki birileri bahçelerinde bir çocuk olduğunu ihbar edene ve bir polis memuru onu kovalayana kadar.

Devasa evleri her geçen yıl daha da gösterişli hale gelen Park Lane'de, eskiden Sir Lyndon Mather'a ait olan malikânenin önünde bir kamyonetin hareket ettiğini fark etti. Yine satılmış olmalıydı - son üç yılda üç kez satılmıştı. O ev çok şanssız olmalıydı. Fellows Mather'dan hiç hoşlanmamıştı ama Mather, High Holborn cinayetlerini çözmesi için Fellows'u istemeden de olsa doğru yola yönlendirmişti. O davayla ilgili hiçbir şey Fellows'un hayal ettiği gibi sonuçlanmamıştı. Dolaylı olarak Leydi Louisa Scranton'la tanışmasına yol açmıştı.

Fellows Upper Brook Sokağı'na döndü ve Grosvenor Meydanı'na ve Hart'ın evine doğru yürüdü. Hart'ın ilk uşağı Fellows için kapıyı açmıştı.

ona ulaştıım.

"İyi günler efendim," dedi uşak, Fellows geniş ön salona adımını atarken paltosunu ve şapkasını çıkarmak için uzanarak. Bir merdiven evin ortasından yukarı doğru kıvrılıyor, bahar güneşi her sahanlıktaki pencerelerden merdiveni aydınlatıyordu. Korkuluklar zarafetin ta kendisiydi, havadar alan sessiz, güzel ve huzurluydu.

Fellows'un babası burada yaşamıştı. Yaşlı dük bu merdivenlerde bir aşağı bir yukarı yürümüş, uşaklarına ve uşağına ne emrederse yerine getirmeleri için hırlamıştı. Çocuk Fellows'un sokakta Fellows'un dükü yumrukladığı, dükün de onu dövdüğü ve Hart'ın Fellows'a para verdiğı o günden hatırladığı gibi Hart da merdivenlerden geçmişti. Hart o karşılaşmayı hatırlamıyordu, en azından bundan hiç söz etmemişti. Fellows da bundan hiç söz etmemişti.

Fellows bir an için sert yüzölü Hart'ın çocukken tırabzanlardan kaymış olup olmadığını merak etti. Hart gençliğinde vahşiydi, belki de kaymıştı. Ama yine de kendini her zaman sıkı bir şekilde kontrol ettiğı için belki de bu zevki unutmuştu.

Merdivenlerin dibinde duran görkemli uşak, "Majesteleri üst kattaki sabah odasında," dedi.

Fellows daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve elindeki işe döndü. Kâhyaya teşekkür etti, iki kat merdiven çıktı ve evin arka tarafındaki güneşli oturma odasına yöneldi.

Yolu biliyordu, çünkü Fellows ne zaman ziyarete gelse Eleanor oturma odasında çay içmeleri için ısrar ederdi. Eleanor Hart'la evlendikten sonra bu odayı yeniden dekore etmiş, şeftali ve krem renkleri, rahat mobilyalar, yumuşak halılar ve Mac'in tablolarıyla doldurmuştu. Kadınsı bir zarafetle dolu, rahat bir sığınak. Mackenzie'lerin köpeklerinden biri, Old Ben, genellikle evde kalırdı. Tazı kışın ateşin yanında kıvrılmayı ya da sıcak aylarda güneş ışığında sırt üstü yatmayı severdi.

Yaşlı Ben şimdi oradaydı, yumuşak köpek horlaması birlikte oturan kadınların sözleri arasında duyuluyordu, Nisan güneşi ikisine de dokunuyordu. Kadınlardan biri Düşes-Eleanor'du. Diğeri Louisa'ydı.

Yedinci Bölüm

Louisa ayağa kalktı. Eleanor da ayağa kalkmış, yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru geliyor olmasına rağmen Fellows bakışlarını ondan alamıyordu. Louisa odadaki renkler gibi krem ve şeftali rengi giymişti, elbisesinin yakasında yumuşak bir dantel vardı. Kızıl saç tutamları boğazına dolanıyor, Eleanor'un onları kaldırıp altındaki yumuşak teni yalamasına neden oluyordu.

"Araman büyük incelik, sevgili Lloyd," dedi Eleanor. Kıpırdamadan duran Louisa'nın yanından geçti ve ona doğru uzandı.

Eleanor Fellows'un ellerini tuttu, parmak uçlarında yükseldi ve yanağından öptü. Mackenzie kadınları düşüncesizce sevecen davranıyorlardı ve Fellows onlara tahammül etmeyi öğrenmişti. Cameron ona bunu bir erkek gibi karşılamasını tavsiye etse de Hart, Fellows'un rahatsızlığını anlamış görünüyordu.

Louisa hiçbir şekilde öne çıkıp hoş geldin öpücüklerine katılma eğiliminde değildi. Fellows'a zar zor başını salladı.

Eleanor hâlâ onun ellerini tutarak, "Otur ve kahve iç," dedi. "Çaydan nefret ettiğini biliyorum."

Fellows'u Louisa'nın tekrar çöktüğü kanepeye doğru yarı sürükledi. Fellows Eleanor'dan ayrıldı ve yazı masasındaki balon destekli sandalyeye doğru ilerledi. Sandalyenin yüzünün kadınlara dönük olması, onu başka birinin kullandığı ve kısa süre önce ayrıldığı anlamına geliyordu.

Eleanor onun değerlendirmesini gördü. "Hart'ı kaçırdınız. Lordlar Kamarası'na ne yapmaları gerektiğini söylemeye gitti. Bundan çok hoşlanıyor."

Hart Mackenzie bir zamanlar başbakan olmak için Lordlar Kamarası'ndan ayrılmıştı. Eleanor için, ailesi için, hayatı için bundan vazgeçmişti. Ama yine de politikadan zevk alıyordu ve gazetelere göre hesaba katılması gereken bir güçtü.

Fellows yerine oturmadan önce her iki hanımın da oturmasını bekledi. Annesi Fellows'a bu kadarını öğretmişti - hayır, ona görgü kurallarını bağırarak öğretmişti. Kimse oğlunun görgüsüz bir pislik olduğunu söyleyemezdi. Kendini aşacaktı, öyleydi. Damarlarında düğün kanı dolaşmıyor muydu?

"Şimdi, öyleyse," dedi Eleanor. Bir cezveden kahve doldurdu, fincanı sert bir sessizlik içinde oturan Louisa'ya uzattı ve Arkadaşlarına götürmesini işaret etti.

Louisa bunu yapmak için ayağa kalkmak zorunda kaldı ve Fellows da ayağa fırladı. Halının ortasında karşılaştılar, Louisa fincan ve tabağı uzattı, Fellows kibarca uzandı.

Louisa'nın ona bakışı hiç de kibar değildi. Öfkeliydi, gözleri için için yanıyordu. Eleanor'a ve Fellows'a kızgındı.

Fellows ellerini fincanın etrafına kapattı. Louisa parmaklarının birbirine değmediğinden emin olarak hemen bıraktı. Fellows bir şey söylemeye fırsat bulamadan ondan uzaklaşıp kanepeye yöneldi.

Louisa yerine oturur oturmaz Eleanor, "Bize soruşturma hakkında bilgi vermeye gelmişsiniz," dedi.

Fellows tekrar sandalyeye çöktü ve kahveyi dengeledi. Buraya bunun için gelmemiştii ama itiraz da etmedi. "Çavuşum ve ben bahçe partisine katılan herkesle görüştük, bazılarıyla iki kez görüştük. Hargate'in Piccadilly'deki dairesini inceledim ama birilerini onu zehirleyecek kadar kızdırdığını gösteren hiçbir şey bulamadım. Çay çadırına en yakın olanlarla tekrar konuşacağım. Ne yazık ki kimse bir şey görmemiş. Konuşmak, içmek ve yaklaşan kroket maçına bahis oynamakla çok meşguldüler."

"Kulağa tipik geliyor," dedi Eleanor. "Yüksek sosyete kroket oynamayı ciddiye alır."

Fellows, Louisa'nın boğazından küçük bir ses çıktığını duyduğunu sandı ama emin olamadı. "Kimse bir şey gördüğünü iddia etmiyor, en azından polise söyleyecekleri bir şey yok. Ancak Louisa'nın gördüğü kişi çadırın boş çayıra bakan tarafından kaçmayı başarmış, bu yüzden kimsenin onu görmemesine şaşırmadık."

Yalanı hiç irkilmeden söyledi. Louisa da irkilmedi ama sert bir şekilde çay fincanına odaklandı.

"Peki ya zehir?" Eleanor devam etti. "Nasıl uygulandı? Çayın içine mi?" Kendi çay fincanını korkusuzca salladı.

"Piskoposun elindeki kırık çay fincanı parçalarında prusik asit izleri bulundu. Louisa'nınkinde yok." Bu büyük bir rahatlama olmuştu. Fincanından içmiş olsa bile Louisa güvende olacaktı.

Öte yandan, tesadüfen masum kupayı seçmiş olması Fellows'u geceleri korkudan uyandırıyor. Zehrin gerçekte Louisa için olmadığı ne malumdu? Belki de Hargate fincanı kendisi zehirlemiş, sonra da kazayla yanlış olanı içmişti. Ya da ortada bir hedef yoktu da sadece hangi konunun öleceğini görmek için bekleyen bir deli mi vardı?

Her iki durumda da Louisa kıl payı kurtulmuştu. Çocukluğundan beri dua etmeyen ve ara sıra kiliseye gitmek zorunda kalan Fellows, bunun için Tanrı'ya .

"Çaydanlıkta zehir yok o zaman?" Eleanor sordu.

"Yok. Sadece piskoposun çay fincanında." Fellows kahveden bir yudum aldı, zengin ve dolgundu, dünyanın en iyisiydi. Tabii ki . "Leydi Louisa, madem

Burada, piskoposa vermek için o fincanı neden seçtiğinizi bana anlatmanızı - dikkatlice düşünmenizi- istiyorum."

Louisa omuzlarını hafifçe silketti. "Ulaşması en kolay olan buydu." Sesi gergindi, sanki bir süredir kullanmamış ve kullanmak zorunda kalmamayı umuyormuş gibiydi. "Bir tepsinin üzerine yerleştirilmiş temiz bir tane. Kendime bir tane alabilmek için masanın öbür ucuna kadar uzanmam gerekti. Kibarlık olsun diye önce Hargate'inkini doldurdum."

"Yani, Hargate çay çadırına tek başına girseydi ya da başka biri girseydi ve çay isteseydi, ilk önce o fincana mı uzanırdı?"

"Evet. Bu doğal olurdu." Louisa biraz soluklaştı. "Ne kadar korkunç." "Başka bir insanı kasten bu kadar soğukkanlı bir şekilde öldürmek ve suçu masumların üstlenmesi korkunç bir şey, evet." Ve eve çok yakın. Fellows bunu yapan adamı -ya da kadını- istiyordu. Onlara kendisini nasıl öfkeliendirdiklerini ve bunun onlar için ne anlama geldiğini yavaşça ve iyice açıklayacaktı.

Bütün bunları mavi gözlerindeki ilgiyle dinleyen Eleanor'a döndü. "Senden Hargate'i anlatmanı istemeye geldim Eleanor. Dostlarının ve düşmanlarının kimler olduğunu ve neden birinin onu zehirlemek istediğini bilmek istiyorum."

"Yani onun gerçekten hedef olduğunu mu varsayıyorsunuz?" Eleanor sordu.

Fellows, "Böyle bir cinayette, keyfi gibi görünse de, kötü niyet genellikle belirli bir kişiye," dedi. "Eğer katil kaosa ve daha fazla zarara yol açmak isteseydi, tüm tencereyi ya da tüm fincanları zehirlerdi. Tek bir kişi için sadece bir tane değil."

Louisa ürperdi. "Korkunç."

"Dünya korkunç bir yer," dedi Fellows ona. Kahvesini bir kenara bırakıp Louisa'ya gitmek, yanına oturmak, kollarını ona dolamak ve titremesi durana kadar ona sarılmak istedi. "Kendimize her ne kadar tehlikeyi kontrol edebileceğimizi ve hatta ondan saklanabileceğimizi söylesek de asla güvenli olmayacak."

Louisa ona baktı, yeşil gözlerinde korku ve öfkenin eşit bir karışımı vardı. Öfkeyi görmek hoşuna gitmişti, bu da Louisa'nın bu çileden henüz etkilenmediği anlamına geliyordu. Ama daha çok şey olacaktı. Fellows onu rahatlatmayı, dehşetten korumayı, saçlarını öpmeyi ve onun için her şeyi yoluna koyacağını söylemeyi arzuluyordu. Ama şu anda, ona dokunmak, sarılmak, öpmek istemediği için iyi polis olmaya hapsolmuştu.

Bakışlarını Louisa'dan ayırıp devam etmek için kendini zorladı. "Şimdi Eleanor, bana Hargate'ten bahset."

Eleanor'un gözleri büyüdü. "Size nasıl bir bilgi verebilirim? Louisa onu benden çok daha iyi tanıyordu. Cevap vermesi gerekecek."

Louisa ona daha küçük bir kadını yakacak bir bakış fırlattı. Eleanor çayını yudumladı ve aldırış etmedi.

Eleanor'un başka bir şey söylemeyeceği belli olunca Louisa, "Onu o kadar iyi tanı mıyordum," dedi. "Hırslıydı ve oldukça genç yaşta piskopos oldu ve ona yardımcı olan aile bağlantıları vardı. Ama bunu herkes bilir."

"O da çekiciydi," dedi Eleanor. "En azından bazı insanlar öyle düşünüyordu. Ben onu hiç öyle bulmadım ama bana ikna edici bir yönü olduğu söylendi. Görünüşe bakılırsa yaşadığı her hayata cazibesiyle girmiş. Onu engelleyen tek kişi Louisa'nın babası Earl Scranton'dı ve Hargate'le bu konuda çok tartışmışlardı."

Fellows'un görüştüğü herkes de ona öyle söylemişti; Earl Scranton'ın daha sonra Hargate'in parasının çoğunu dolandırıcılık planlarıyla aldığını da söylemişlerdi.

"Baban neden yaşamı boyunca onun için sorun yarattı?" Fellows Louisa'ya sordu.

Louisa omuz silkti, onun yanından geçip pencereden dışarı baktı. "Babam genç erkeklerin kendilerini aşmalarını onaylamazdı. Scranton'da yaşam oldukça refah içindeydi ve Hargate de bunu istiyordu. O zamanlar Saygıdeğer Frederick Lane'di. Babam onu sevmezdi ve yerel papaz olmasını istemezdi. Hargate'i züppe buldu ve daha yaşlı bir din adamını tercih ettiğini söyledi."

"Bu kadar basit mi?" Fellows sordu.

"Bu kadar basit." Louisa ona tekrar baktı, gözleri cilalı yeşim taşı gibi yeşildi. "Hargate elbette kızgındı ama güçlenmeye başladıktan sonra babamı affetti. Biraz da küçümseyerek, babamın kilisesini almanın onu geride bırakacağını, bu yüzden her şeyin en iyisinin bu olduğunu söyledi."

"Babanızın onun için para yatırmasına izin verecek kadar onu affettiniz mi?" Fellows sordu.

Louisa'nın gülümsemesi ince ve zorlamaydı. "Babamla birlikte yatırım yapmak moda haline gelmişti. Herkes parasını Earl Scranton'a emanet ettiğini söylemek istiyordu."

Plan çöktüğünde daha da kötü oldu. "Ve Hargate her şey dağıldığında kızgın mıydı?"

Eleanor araya girdi. "Elbette öyleydi. Ne yazık ki pek çok kişi öyleydi. Ama bu sezonun başlarında Hargate'le konuştuğumda, bu konuda umursamaz görünüyordu. Kin gütmüyordu. Ama Hargate'in ailesi ikinci oğul olmasına rağmen ona her zaman yığınla para verdi ve o da hiçbir zaman hazıra konma konusunda fazla endişelenmek zorunda kalmadı. Bana öyle geliyor ki Hargate büyülü bir hayat sürmüş. Yakında Lordlar Kamarasında bir koltuk bulacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktı. Hart tarafından biraz zorbalığa uğraması dışında mutlu. Ama sonra şansı tükendi, zavallı adam."

"Ve onu kimin öldürdüğünü bulmam gerekiyor, hem de hemen. Bu yüzden yardım için sana geldim," dedi Fellows Eleanor'a bakarak.

Eleanor yine şaşırmış gibi görünmeye çalıştı. "Ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Biliyordu ama bunu Fellows'a s  yletiyordu. "Herkesi tanıyorsun. Onlarla konu  tu  ğumda, i  lerine burnunu sokan bir polis görüyorlar. Hayır, bana aileden biri oldu  ğumu ve bana gerçek bir Mackenzie'ymi  im gibi davranmaları gerektiğini söyleme zahmetine girme. Ben gayrimeşru oğluyum ve hep öyle kalacağım. Onlarla konu  tu  ğunuzda, arkadaşları Leydi Eleanor Ramsay'  i görüyorlar. Bana söylemeyi hayal bile edemeyecekleri şeyleri size söyleyeceklerdir."

"Ve sonra hepsini sana rapor edeceğim." Eleanor ona sert bir bakış attı. "Benden arkadaşlarımı g  zetlememi istiyorsun."

"Evet,   yleyim."

Eleanor'un sert bakışları kayboldu ve gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Ne zaman ba  layaca  ım?"

"Olabildiğince   abuk."

"Hmm, Isabella'nın akşam yemeği balosu ba  lamak için iyi bir yer olabilir. Kesinlikle herkes orada olacak. Bunun için toplantı salonları kiraladı,        evi böyle büyük bir etkinlik için çok köşk - bu ev bile İngiliz sosyetesinin tüm üst kademesini alacak kadar büyük değil. Ayrıca Hart, evde bir bebek olduğu için artık burada büyük davetler vermekten sıkılmaya başladı, her ne kadar ben-"

Eleanor, köşk bir ağlama sesi -daha çok bir homurtu- sessizliği bozduğunda, hatta Yaşlı Ben'in horlamalarına bile karıştığında sözünü kesti. Fellows tüm dikkatini Louisa'ya vererek gözden kaçırdığı şeyi şimdi görüyordu: kanepenin arkasına gizlenmiş, i  i hafif bir örtüyle güneş i  ı  ından korunmuş bir beşik.

Eleanor hemen ayağa kalktı, beşiğe gitti ve uzun bir gecelik giymiş köşk bir bedeni dışarı çıkardı. "  şte benim köşk adamım," diye mırıldandı, sesi büyük bir sevgiyle doluydu. "Acelecili  imi bağışlayın sevgili dostlar, ama oğlumu ulumaya ba  lamadan önce kucağıma almak istedim. Camları kırabilir, köşk Alec."

Eleanor yerinden ayrılır ayrılmaz Fellows kendiliğinden ayağa kalkmıştı. Eleanor çocuğu havaya kaldırdı ve kendinden geçmiş bir halde ona baktı. "  yi uyudun mu, Alec? Bak, Lloyd Amca seni görmeye geldi." Eleanor bebeği çevirdi ve Fellows'a doğru uzattı.

Fellows uykuda kızarmış bir yüze, karmakarışık kızıl altın rengi saçlara ve Hart Mackenzie'nin gözlerine baktı. Dört aylık olan Alec - Eleanor ve Hart'ın ilk çocukları Lord Hart Alec Mackenzie - şimdiden ela altın Mackenzie gözlerine ve her Mackenzie erkeğinin kibirli komuta bakışına sahipti.

Fellows düşürebileceği bu köşk boh  aya uzanmak istemeyerek öylece dururken, Alec'in yüzü sert bir kaç   atmayla buruştu. Sonra ağzını açtı ve kükredi.

Fellows açlıktan, korkudan ya da basit bir ilgi görmekten dolayı ağlayan pek çok   ocuk duymuştu. Alec'in b      mesi,   sko   atalarının gücüne sahipti ve kan için haykırıyordu.

Yaşlı Ben bir homurtuyla uyandı ve endişeyle etrafına bakındı. Eleanor güldü, Alec'i çevirdi ve ona sarıldı. "İşte böyle, Alec. Müfettiş sana öyle bakmaktan kendini alamıyor. Herkesi böyle inceler." Alec'in ağlamaları annesinin omzuna sokulduğunda sustu. Ben yine oflayıp pufladıktan sonra iri başını tekrar yere koydu.

"İzninizle," dedi Eleanor. "Bu çocuğu öğleden sonra beslenmesi için çocuk odasına götürmeliyim. Louisa'ya ne yapmamı istediğinizi söyleyin ve bizi bu konuda bilgilendirdiğiniz için teşekkür edin."

Böyle söyleyerek Alec'i daha sıkı sardı ve Fellows tek kelime edemeden odadan çıktı.

Kapanan kapı onu Louisa ile yalnız bıraktı. Louisa kanepedeki yerinden başını kaldırıp Fellows'un kahve fincanını garip bir şekilde tuttuğu yere baktı.

"İstersen gidebilirsin," dedi Louisa. Onun gitmesini istiyordu, bu çok açıktı.

Fellows ayakta kaldı ama kahveyi bıraktı. "Soruşturmanın odağını sizden uzaklaştırmayı başardığımı bildirmekten memnuniyet duyuyorum," dedi, hızlı ve iş gibi görünmeye çalışarak. "Sizi sulh yargıcının huzuruna çıkaracak kadar sağlam kanıtlar olmadıkça tutuklanmayacaksınız. Adli tabip ve baş komiserim, suçlamaların tutma şansı çok yüksek olmadığı sürece bir kontun kızını hapse atma riskini almak istemiyorlar. Çavuşumu ve şefimi çadır duvarının altından kaçan adamın hikayesinin doğru olduğuna ikna ettim."

"Çok naziksiniz."

Kendisine yumuşak bir zevkle bakmasını istediği kadından böylesine katı ve resmi bir yanıt almıştı. Kalbi yanıyordu. "Hayır, kendi adamlarıma yalan söylemek benim için çok kötü, ama sizi Newgate'ten uzak tutmaya çalışıyorum."

"Ve size minnettarım, hiç olmasın."

"Ama kızgınsan bana minnettar olmalısın," dedi Fellows, sözleri kırılıyordu.

"Hayır, kızgın değilim. Sadece ..." Louisa bir iç çekti ve kendini ayağa kaldırdı, ve güneşli odada volta atıyordu. Ben başını kaldırmadan onu izledi. "Kafam karıştı. Ne yapacağımı, nasıl düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum. Nasıl düşünmem ya da hissetmem *gerektiğini*. Ya da nasıl davranacağımı."

"Bu kötü bir iş," dedi Fellows sıkı sıkıya.

"Ve şimdi bana yardım etmeye çalışıyorsun ve ben korkunç derecede kaba davranıyorum. I . . ." Louisa şeftali ve krem rengi eteklerini savurarak döndü. "Hayatımdaki hiçbir şey beni buna hazırlamadı. Babamın tüm arkadaşlarını dolandırmasını bile anlamak o kadar zor değildi - ne kadar çok varlıklı beyefendinin basit iş konularında kötü olduğunu görsen dehşete düşersin. Ama bir adamın ölümünü izlemek ve sonra da *onu* öldürmekle suçlanmak, işte bunu nasıl savuşturacağımı bilmiyorum."

"Suçlanmak mı?" Fellows sert bir şekilde sordu. "Bunu size biri mi söyledi?"

"Hayır, ama hepsi bunu düşünüyor. Düşündüklerini *hissedebiliyorum*. Dışarıda." Elini pencerelere doğru salladı. "Sen bile düşünüyorsun."

". Bu yüzden suçluyu bulmaya çalışıyorum."

"Eğer bir şüpheniz olmasaydı, tutuklanmamı engellemek için bu kadar çaba sarfetmezsiniz."

Fellows onun önüne geçerek onu durmaya zorladı. "Sana şunu açıkça söyleyeyim Louisa. Şu anda her şeyin seni işaret ettiği konusunda haklısın. Ama eğer adalet sistemimizin senin masumiyetini kanıtlayacağına inanıyorsan, sadece masum olduğun için yanılıyorsun. Eğer bir yargıç senin potansiyel taliplerini zehirleyen hoppa bir genç kadın olduğuna kanaat getirirse, ne en iyi avukat ne de jüri, hiçbir şey onun fikrini değiştiremez. Old Bailey'deki yargıçların çoğu yaklaşık yüz yaşındadır ve genç kadınları ya baştan çıkarıcı ya da aptal olarak görürler. Onlardan biriyle yüzleşmek ister misiniz? Yoksa sokaklardan sizinle alay etmeye gelen hevesli insanlarla mı? Mahkemede nasıl görüldüğünüzü yazan gazeteciler mi? Her ifadeniz, her hareketiniz?"

Louisa'nın yüzünün rengi soldu. "Hayır, tabii ki ."

"O zaman bırakın işimi yapayım ve sizi mahkemeden uzak tutayım. Keşke bunun için benden nefret etmeseydin, ama seni özgür tutmanın bedeli nefretin olacaksa, öyle olsun." Ve ödenmesi zor bir bedeldi.

Louisa'nın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hayır, senden nefret etmiyorum. Bunu biliyor olmalısın. Asla edemem."

Çok güzeldi. Saçları yumuşak, küçük bukleler halinde dökülüyor, kızıl rengi Nisan güneşinde parlıyordu. İngiliz aristokrat ailelerinin çoğu Anglo-Sakson kökenliydi ve bu Louisa'da açıkça görülüyordu -soluk ten, parlak saçlar, parlak yeşil gözler. Fellows onun güzelliğinde boğulabilir ve asla hava almak için yukarı çıkmak istemezdi.

Onun ellerini tuttu. Onun sıcak tenine dokunmak kalbinin hızla çarpmasına neden oldu ve öz disiplininin son parçasını da silip süpürdü.

Onu yumruk yaptığı ellerinden kendine doğru çekti, yumuşak vücudu dünyasının odak noktası haline geldi. Fellows hiçbir şey duymadı, onun güzel yüzü ve gözlerinden başka bir şey görmedi, dudakları ona doğru inerken ayrıldı.

İlk tat sarhoş ediciydi. Louisa'nın dudaklarına, içtiği şeker ve krema katılmış çaydan gelen tatlılık yapıştı.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Fellows onun ağzını kendi ağzıyla açtı ve dilini içeri soktu. Louisa boğazından bir ses çıkardı ve adamın ceketinin yakalarını kavradı. Onu beceriksizce, acemice ama istekle öptü.

Leylak, tozlu ipek ve Louisa'ya özgü bir sıcaklık kokuyordu. Sessizlik ve güneş ışığı içinde yalnızdılar. Fellows kollarını ona doladı ve belinin kıvrımlarını buldu. Korsesinin pürüzsüz kumaşı inceydi, korsenin kemikleri onunla yumuşak teni arasındaki tek engeldi.

Kadının katmanlarını , çimen, dantel- sıyrıp ona dokunabilseydi, hayatındaki boşluğu dolduracağını biliyordu.

Şimdi ona yaslanmıştı, göğüsleri adamın göğsündeydi, parmakları adamın ceketini sıkıyordu. Fellows onun daha fazla tadına baktı. Dudakları yumuşaktı, sıcaktı ama arıyor, öğreniyor, istiyordu. Adam onun için sertleşmişti ve her saniye daha da sertleşiyordu.

Ona ihtiyacım var. Her şeyi yaparım.

Kapının dışından gelen bir ses Fellows'un öpüşmeyi kesmesine neden oldu. Louisa geri çekildi, gözleri irileşmiş, nefesi hızlanmıştı. Fellows onu bıraktı, yumruklarının sıkılı olduğunu, kalbinin çarptığını, ham duyguların kontrolünü parçaladığını gördü.

Ama kontrole ihtiyacı vardı. Kilmorgan Dükü'nün Londra'daki evindeydiler, hizmetkârlar kapının önünde gidip geliyordu ve evin hanımı her an içeri girebilirdi. Eleanor onları sinsice yalnız bırakmıştı ama kapıyı açtığında bakir Louisa'yı Fellows'un kollarında bulursa ve adam onun ağzının içine bakarsa Eleanor bile görmezden gelemezdi.

Louisa'nın parmakları dudaklarına gitti. Onu ilk öptüğünde, ona sıcak bir şekilde gülümsemişti. Fellows ikinci seferinde aniden yanından ayrılmış ve onun tepkisini görmemişti. Şimdi Louisa afallamış, hatta utanmış görünüyordu.

Fellows onun etrafından dolaşarak kapıya doğru ilerledi. Bir şeyler söylemesi, kibarca veda etmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Kibarlık cehenneme gitmişti ve bir önemi yoktu.

Kapının koluna uzanırken elinin titrediğini fark etti, sonra salondaydı ve merdivenlerden aşağı iniyordu, karşılaşma sona ermişti.

Hayır, bitmedi. Fellows Louisa'yı geride bırakmış olabilirdi ama onun sıcak öpücüğünün günün geri kalanında ve gece boyunca dudaklarında kaldığını hissetti.

* * *

"Tam olarak neden gelmiyorsun?" Louisa altı saat sonra Eleanor'a sordu.

"Çünkü oldukça rahatsızım." Eleanor yatak odasında bir kanepeye uzanmış, Alec'i dizlerinin üzerinde zıplatırken son derece sağlıklı görünüyordu. Balo elbisesi yerine sabahlık giymişti ve Isabella'nın akşam yemeği balosuna gitmek için henüz hazır değildi.

Louisa, Hart ve Eleanor'un bu gece kendisine eşlik etmeleri konusunda anlaşarak, şık giysileriyle Eleanor ve Hart'ın evine gelmişti. Genç ve bekâr bir hanımefendi baloya yalnız . Louisa toplantı salonuna Isabella'yla birlikte gidebileceğini söylediğinde Eleanor bu fikri reddetmişti. Louisa, Isabella'yla giderse, Kilmorgan Dükü ve Düşesi'yle birlikte gelen kalabalığa duyurulan genç, gözde kont kızı değil, perde arkasında çalışan kız kardeş olacaktı.

Louisa ayrıca hep birlikte Grosvenor Meydanı'ndaki evden ayrılımlarının gerekliliğini de sorgulamıştı; Hart ve Eleanor onu yolda Isabella'nın evinden alabilirlerdi. Ama hayır, Eleanor hepsinin düklük malikânesinden çıkarken görülmesini istiyordu. Kararlı görünüyordu.

Genellikle Eleanor kararlı olduğunda onunla aynı fikirde olmak daha kolaydı, çünkü Eleanor herhangi bir tartışmayı ölümüne konuşabilirdi - herkes asıl anlaşmazlığın ne unutana kadar birçok ve çeşitli teğetlere . Eleanor'un istediği şey mantıksız değildi, bu yüzden Louisa, Eleanor o imkânsız konuşmalarından birini yapmaya vakit bulamadan pes etmişti.

Ama şimdi Louisa'nın Hart, Beth ve Ian'ın eşliğinde baloya gideceği, Eleanor'un ise üşüttüğü için evde kalacağı anlaşılıyordu.

Soğuk, ayağım.

Louisa, "Bay Fellows'un sizden bu gece bahçe partisinden gelen konuklarla sohbet etmenizi istediğini hatırlıyor musunuz?" dedi.

"Oh, bunu yapabilirsin, canım. Beth de sana yardım edebilir. Başkalarının açılmasını sağlamakta çok iyidir."

En azından bu doğrudu. Ele avuca sığmaz Ian Mackenzie'yle evli olan Beth, insanları kazanma konusunda iyiydi. Ama bahçe partisinin konuklarına yaklaşma düşüncesi Louisa'yı biraz tedirgin etmişti.

Louisa, "Hart sinirlenecek," demeye çalıştı.

"Hart içeride kalmamı ve kendimi iyi hissetmediğimde özür dilememi tercih ediyor. Zaten balolarda asla dans etmez ve orada benim için endişelenmek zorunda kalmazsa, zamanını beyefendileri kendisi için bir şeyler yapmaya zorlayarak geçirmekte özgür olur. Bundan çok hoşlanıyor. Ve size eşlik etmekten en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Sana ailedeki tek mantıklı kadın diyor."

Çok az kişiye tahammül eden Hart'ın gururunu okşuyordu. "Sana ya da diğer Mackenzie hanımlarına karşı pek nazik değil," dedi Louisa.

"Hart kaba olmaktan da hoşlanıyor. Ama bu durumda ona katılıyorum. Hadi git canım." Eleanor ona bir öpücük kondurdu. "Bu elbisenin içinde kesinlikle çok güzel görünüyorsun. Isabella'nın harika bir zevki var, değil mi? Ve tam da doğru notayı yakalamışsın."

Elbise gerçekten de çok güzeldi. Isabella sezonun başında Louisa'yı modacısına götürmüş, ona bütün bir gardırop hazırlatmış ve hepsinin parasını ödemekte ısrar etmişti. Louisa itirazlarını asgari düzeyde tutmuştu. Ablasının iyiliğine karşı nankörlük etmek istemiyordu, kıyafetlere ihtiyacı vardı ve ayrıca Isabella'nın mükemmel bir zevki olduğu da doğrudu.

Bu gecenin balo elbisesi krem ve açık adaçayı yeşili bir şekerlemeydi, dekoltesi Louisa'nın omuzlarını açıkta bırakıyor, korsajın sateni belini sarıyordu. Etek altı krem rengi dantellerle süslüydü, pırıltılı adaçayı hareli etek üstü ise geriye doğru çekilmiş ve bir büstiyerin üzerinden kabartılmıştı. Elbise bahardan ve hafif esintilerden bahsediyor, Louisa'nın kızıl saçlarını ve yeşil gözlerini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Louisa odanın karşısına geçti, eğildi ve Eleanor'un yanağına bir öpücük kondurdu. Eleanor'un soğuk algınlığına yakalanmak gibi bir endişesi yoktu; pencereden uçmak gibi bir şansı da vardı.

"Neyin peşinde bilmiyorum ama gideceğim," dedi Louisa. Alec'in alnına bir öpücük kondurdu. Delikanlı saçlarını tuttu ama Louisa onun minik parmaklarını nazikçe çözdü, onu tekrar öptü ve yanlarından ayrıldı.

Hart arabanın ön kapısının dışında bekledi ve Louisa'nın önce içeri alınabilmesi için geri çekildi. Memnun görünmüyordu ama Louisa'yı yeterince kibarca selamladı ve onu arabaya kendisi bindirdi.

Louisa şimdi Eleanor'un neden bu gece eve gelmesini istediğini anlıyordu; Louisa buradayken Hart, Eleanor olmadan gitmeyi ısrarla reddetmeyecekti. Anlaşılan Eleanor, Hart'ın Louisa'ya duyduğu sempati ve sevginin, kızgınlığının önüne geçeceğine güveniyordu; Louisa karşısında olsaydı bu daha kesin bir sonuç olurdu.

Beth ve Ian çoktan otobüse binmiş, karşılıklı oturuyorlardı. Beth Louisa'ya sıcak bir merhaba dedi ve Louisa yanına otururken onun elini sıktı. Beth yine hamileydi, yaklaşık dört aylık olmuştu ama elbisesi henüz bunu göstermeyecek şekilde dikilmişti. Louisa onun bu gece gelmek istemesine şaşırmıştı ama Beth, Isabella'nın partilerinden keyif seven güçlü ve dirençli bir kadındı.

Ian başını çevirmiş, pencereden geçen trafiğe bakıyordu ve hiçbir şey söylemedi. Louisa onu alınmayacak kadar iyi tanıyordu -Ian bir matematik bilmececi hakkında derin düşüncelere dalmış olabilir ve arabaya girdiğinin farkında bile olmayabilirdi.

Hart en küçük kardeşinin yanına geçti, bir uşak kapıyı kapattı ve araba trafiğe karıştı.

İki beyefendi arkaya bakan koltuğa bindi ve öne bakan koltuğu hanımlara bıraktı. Louisa baloyla ilgili karışık duygularını bir kenara bırakıp iki Mackenzie erkeğini inceledi. Her ikisi de resmi frak ve yelekler, Mackenzie mavisi ve yeşil yün eteklikler, kalın çoraplar ve ince işlenmiş deri ayakkabılar giymişti. Landau oldukça genişti, herkes için bolca yer vardı ama yine de iki iri İskoç tarafından doldurulmuştu.

Kardeşler birbirlerine çok benziyorlardı ama yine de tamamen farklıydılar. Hart, sert yüzü ve kibriyle İskoçyalı atalarını en çok andıran kişiydi; Louisa'nın Eleanor'la evlendiğinden beri yumuşadığını gördüğü bir kibirdi bu. Şimdi Hart'ın gözlerindeki buyurgan ışıltının ardında mutluluğu bulmuş bir adamın bakışı vardı. Dinlenme. Huzur. Sevgiyle.

Ian da huzuru bulmuştu. Hâlâ huzursuz bir enerjiye sahipti ve üstlenmek istediği göreve inanılmaz bir hassasiyetle odaklanabiliyordu. Ian karmaşık, imkansız bir matematik problemine dalabilir, gözlerini kapatabilir ve

       kafasında buldu. Bu konuda o kadar ünlü olmuştu ki, Avrupa'nın dört bir yanındaki matematikçiler, fizikçiler ve astronomlar tavsiye almak için ona yazıyorlardı.

Ian aşkı büyük zorluklarla elde etmişti ama Beth'i bulduktan sonra hayatı   i  ek açmıştı. Hâlâ utanga  tı, evde Beth ve çocuklarıyla ya da en fazla geniş ailesiyle yalnız vakit geçirmeyi tercih ediyordu. Kalabalıktan hoşlanmıyordu ve sinir bozucu bir şekilde bir sohbeta anlamsız bir cümleyle girme eğilimi vardı - gerçi Louisa onun bu cümleyle nasıl ulaştığını anladığında söyledikleri gayet mantıklı gelmişti.

Louisa Ian'dan hoşlanıyor, onu mükemmel bir aynılık için çabalayan bir toplumun ortasında eşsiz bir adam olarak görüyordu. Onun canlandırıcı olduğunu d    n  yordu.

Belki de onu Müfettiş Fellows'a çeken şey, benzersiz olana duyduğu aynı türden ilgiydi. Şu anda onu d    nmek istemiyordu ama öğleden sonra Eleanor'un oturma odasındaki yakıcı       kten sonra ondan *başka bir*   ey d    nemez olmuştu. Bu          *o* başlatmıştı ama Louisa anında ve kolayca boyun eğmişti. Adamın dudaklarının baskısını, paltosunun altındaki sert kaslarını ve onu tutan ellerinin gücünü hâlâ hissedebiliyordu.

Fellows       meyi kesmiş ve aniden uzaklaşmıştı ve Louisa bunun için onu su  layamazdı. Bir cinayeti araştırmaya   alı  yordu ve Louisa onun i  ine devam etmesine izin vermeliydi. Her yalnız kaldıklarında ağızlarının birbirine değmesine bir son vermeleri gerekiyordu. Birbirlerine karşı rahat olmalıydılar, arkadaş olmalıydılar.

Arkadaşlar. Bu kelime kulağa çok boş geliyor.

Landau, toplantı salonlarından biraz uzakta, caddede durdu ve konukları kapıya bırakan araba kuyruğuyla birlikte ilerledi. Çok fazla araba, çok fazla insan.

Sonunda girişe ulaştıklarında ve bir u  ak kapıyı hızla a  tı  ında, Louisa'nın yüzüne buz gibi bir tokat çarptı. Eleanor Louisa'yı bahçe partisinden gelenlerin arasına gidip sorular sorması için göndermişti çünkü Louisa'nın doğrudan Fellows'a rapor vermesini istiyordu. Bu mantıklı olabilirdi, El tüm masumiyetiyle açıklayabilirdi. Soruları Louisa sormuştu; cevapları nasıl en iyi o bilirdi.

Eleanor'un gözlerindeki parıltı, gizli gülümsemesi, Louisa ve Fellows'u bu öğleden sonra oturma odasında yalnız bırakma kararı . . . Louisa dehşetle inlemek istedi. Eleanor romantik biriydi; Hart'a bunca yıl nasıl a  ık tek açıklaması buydu. Şimdi de Louisa için bir romantizm icat ediyordu.

Louisa tedirginliğini, kendisine kolunu uzatan Hart'gülümseyerek gizledi. Hart ona ciddi bir şüpheyle baktıktan sonra yüz ifadesini nötr bir hale getirdi ve onu içeri götürdü.

Sekizinci Bölüm

"Lord ve Leydi Ian Mackenzie," diye anons etti majordomo. "Kilmorgan Dükü, Leydi Louisa Scranton."

Toplantı salonları, yüksek, kemerli tavanları ve kristal parçacıkların damladığı geniş avizeleri olan devasa alanlar şimdiden insanlarla dolup taşıyordu. Hanımlar ışığın altında parıldıyordu; elmaslar, zümrütler, yakutlar ve safirler, aynı şekilde gökkuşağı tonlarında elbiseler üzerinde gökkuşağı renklerinde yanıp sönüyordu. Beyaz kravatlı ve dökümlü siyah mantolu beyler ve lordlar hanımlarının arasında dolaşıyordu.

Majordomo'nun gürleyen sesini duyan herkes dük ve beraberindekilerin gelişini izlemek için döndü. Başka bir gece olsa, Lord Ian ve soylu eşi Beth mercek altına alınabilirdi. Bu gece tüm gözler Louisa'ya odaklanmıştı.

Bakışların ağırlığı onun üzerine çöktü. Bakışlar saf meraktan iğrenç bir ilgiye, düpedüz tiksinti ve onaylamamaya kadar değişiyordu. Burada muhtemelen Hargate Piskoposu'nu zehirlemiş olan genç bir kadın vardı ve küstah Kilmorgan Dükü'nün koluna girerek gelmişti. Evet, adam kız kardeşinin eniştesiydi ama onu kendisini korumak için kullanıyordu, değil mi? Düzgün bir genç kadın, üstelik bekâr bir bayan, evinde kalmalı ve utanması gerektiğini göstermeliydi.

Bakışlar Louisa'yı takip ediyordu, eğer bir orkestra gelenleri eğlendirmek için çalmaya başlamamış olsaydı garip bir duraklama yaşanacaktı. Louisa'nın güzel topuklu terlikleri şimdi çok dar, elbisesi çok gösterişli görünüyordu. Kabul sırasına doğru ilerlerken onu dik tutan tek şey Hart'ın sağlam koluydu.

İncelemeden bihaber olmayan Hart ona doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "Onlarla yüzleş ve canları cehenneme."

Hart başka bir şey söylemeden tekrar doğruldu ama Louisa kendini biraz daha iyi hissetti. Bir nefes aldı, yüz ifadesini yeniden düzenledi ve kendisine gözlerini dikmiş bakan bir grup genç bayana içtenlikle gülümsedi.

Hart her zamanki gibi haklıydı. Louisa bunu yapabiliyordu. Ne de olsa Hargate'i o öldürmemişti ve utanacak hiçbir şeyi yoktu.

"Aferin kızıma," dedi Hart. Güçlü eliyle kızın kolunu sıvazladı.

Uzun konuk sırasının en başında duran ev sahibi ve ev sahibesi Mac ve Isabella'ya ulaştılar. Isabella'nın lacivert saten balo elbisesi başlı başına bir zarafetti, ama orada bulunan diğer kadınları gölgede bırakmamaya dikkat ediyordu. Ev sahibesi olarak rolü, *tonun* hanımlarına hoş karşılandıklarını ve özel olduklarını hissettirmektir, küçümsemek değil ve Isabella bu rolü çok ciddiye alıyordu.

Louisa'yı kucakladı ve Hart'ın ellerini kavrayıp onu da öpmeden önce yanağından öptü. Isabella, Eleanor'un onlarla gelmemiş olmasına hiç de şaşırılmış görünmüyordu. Louisa ona kaşlarını çattı ama Isabella, Louisa bir şey söyleyemeden Beth ve Ian'ı selamlamak için arkasını döndü.

"Cesaret etmene sevindim." Mac, Louisa'nın yanağına bir öpücük kondurmadan önce onun ellerini kendi elleriyle sıktı. "Unutma Louisa, seni yakalamak için her zaman buradayız."

Öyleydiler, özellikle de Mac. Earl Scranton'ın sahtekârlığı ortaya çıktığında Isabella ve Louisa'nın ailesini yangından kurtaran Mac olmuştu. Mac ve entrikaları olmasaydı, Louisa'nın ailesi asla hayatta kalamazdı.

"Teşekkür ederim Mac," dedi Louisa içtenlikle.

Hart selamlaşmayı bitirdikten sonra Louisa'yı serbest bıraktı ve Ian'la birlikte doğruca oyun odalarına gittiler. Beth, Louisa'nın koluna girdi ve iki bayan önlüklerini düzeltmek ve saçlarını yeniden dikmek için çekilme odalarına yöneldi.

Bu gece de Louisa'nın ortaya çıkışından sonraki diğer geceler gibi olacaktı. Louisa da Isabella kadar çok insan tanıyordu ve babasının davranışları bile Louisa'ya arkadaşlarını kaybettirmemişti. Para bir bir yokmuş, Louisa'nın bir suçu yokmuş, zaten para konusunda endişelenmek bayağıymış ve iyi bir evlilik onun için her şeyi yeniden yoluna koyabilirmiş. Louisa Londra'daki kızların yarısını tanıyordu ve bunların yarısıyla da yakın arkadaşı - nedimleri olmuş, ilk çocuklarını kucağına almış, onlarla dedikodu yapmış, ayrıcalıklı Mayfair ve taşra malikânelerinde büyüme anılarını paylaşmıştı.

Louisa çekilme odalarında bulunan hanımları o kadar iyi tanımıyordu ama gözlerini dikmiş olsalar da Beth'in dostça gülümsemesi karşısında yumuşadılar - çoğu insan yumuşadı. Louisa rahatlamaya başladı. Herkes kibar olduğu sürece balo iyi geçecekti.

Louisa, Beth'le birlikte ana toplantı odalarına doğru yola çıktı ve hemen bir grup arkadaşını gördü. Onu izliyorlardı, hiçbiri ona bakıyormuş gibi yapmıyor ve birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Louisa aniden ürperdiğini hissetti.

Hart'ın sözleri geldi. *Yüzleş ve canları cehenneme.*

Bunun için hiçbir şey. Louisa bütün gece Beth'e tutunamazdı. Beth diğer konuklara dönerken o da Beth'ten uzaklaştı ve bir araya toplanmış, onun gelişini izleyen hanımlara ve beylere yaklaştı.

"Adele, nasılsın?" Louisa, küçüklüklerinden beri tanıdığı genç kadına ellerini uzattı. "Ne güzel bir elbise. Bu gece çok popülersin."

Leydi Adele, Louisa'nın yanağına kondurduğu öpücüğe sertçe karşılık verdi. "Seni bu gece burada göreceğimizi hiç düşünmemiştik, Louisa."

"Aslında evde kalmak istiyordum - tahmin edebileceğiniz gibi oldukça üzgündüm - ama kız kardeşim beni dışarı çıkmaya ikna etti. Onu reddedemezdim.

Kalbim buna hazır." Louisa gülümsedi, sanki "*ne yapabilirsin ki?*" der gibiydi.

"Elbette, ama Louisa ..." Adele gülümsedi ama bu gülümseme soğuk ve küçümseyiciydi. "Her şeye rağmen, hiçbir zaman zevkli olmaktan başka bir şey yapmadın."

Louisa'nın şu anda zevkli davranmadığını ima ediyordu. Louisa grubun geri kalanının Adele ile aynı fikirde olduğunu gördü. Bu insanları çocukluklarından beri tanıyordu, onlarla kreşlerde oynamış, onlarla midilliye binmiş, ilk çıkışını onlarla yapmıştı. Beyefendilerle flört etmiş, hanımefendilerle kıkırdamıştı. Şimdi ise ona uzak diyarlardan gelen bir yabancıymış gibi bakıyorlardı.

Louisa fark etmemiş gibi yaparak, "Dediğim gibi, Isabella arkadaşlarımı görmemi istedi," dedi. "Arkadaşlarımın yanında kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündü."

"Çok güzel bir elbise," dedi bir başka kadın, Louisa'yı baştan aşağı süzerek. "Çok ... parlak."

"Jane," dedi Louisa, ona hırlamamak için kendini zor tutarak. "Beni ima ve imalardan hoşlanmadığımı bilecek kadar uzun zamandır tanıyorsun. Eğer yas tutmam ve kendimi eve gömmem gerektiğine inanıyorsan, bunu açıkça söyle ve söyledin de. Hargate Piskoposu'nu ve ailesini çok iyi tanımiyordum. Başına gelenler korkunç şeyler. Başsağlığı dileklerim elbette olması gerektiği gibi ailesiyle birlikte. Piskoposun başına gelenler sanki sadece benimle ve benim duygularımla ilgiliymiş gibi tüm acıyı benim üstlenmem onlara haksızlık olur."

Jane kızardı ama kararlılığını sürdürdü. "Pekâlâ Louisa, açık konuşacağım. Yeni ve güzel bir elbise giyip hiçbir Gey olmamıG gibi neGeyle gezmek pek de doğru değil, değil mi?"

Louisa ses tonunu dengede tutmaya çalışarak, "Neşeli *olmaktan başka* bir şey değilim," dedi. "Kız kardeşim elbisenin beni daha iyi bir ruh haline sokacağını düşündü. O ve baldızlarım beni gelmeye ikna ettiler, çünkü dışarı çıkıp insanları görmem gerektiğini düşünüyorlardı. En eski ve en sevdiğim arkadaşlarım arasında sempati bulacağıma inandıklarına eminim."

Bayanlar ve baylar uyarılmak yerine sinirli göründüler ve Adele güldü. "Louisa, canım, senin arkadaşın olmak tehlikeli bir şey olmaya başladı."

Beyefendilerden biri de güldü. Bayanların arkasındaki dört genç adam, Louisa'nın Kent'in çayırlarında kovalamaca oynadığı ve dışarı çıktıktan sonra dans ettiği kişilerdi. Beyefendilerden biri Louisa'ya sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor, bir diğeri ise kaba görünmeden kaçmanın bir yolunu arıyordu.

"Kız kardeşim Jane için özür dilerim," dedi gülen beyefendi. "Görüyorsunuz, annem ona ve bana sizden uzak durmamızı söyledi. Korkarım bu gece dans kartınız pek dolu olmayacak. Sizin *zehirli* olduğunuz söyleniyor." Tekrar güldü, şaka yaptığı için gururluydu.

"Hiç komik değilsin Samuel," dedi Jane. "Ama bu doğru, Louisa. Mesafemizi korumamız tavsiye edildi."

"Anlıyorum." Louisa onlara bakarken göğsü gerildi, yüzlerinde hiçbir sempati bulamadı. "Yılların dostluğunun ne anlama geldiğini şimdi anlıyorum." Adele ve Jane'e değer veriyordu ama bu gece yüzlerindeki ifade taş gibiydi, tüm şefkatleri kaybolmuştu.

"Onların suçu değil," dedi Samuel. "Sadece cinayet çok iğrenç bir şey. Yapılması gereken bir şey değil, biliyorsun." Hâlâ sırtarak bir bıçak saplama taklidi yaptı.

"Ben ona hiçbir şey yapmadım." Louisa Samuel'e sert bir bakış attı. "En yakın arkadaşlarımdan bana inanacağını umuyordum."

"Fark etmez, mi?" Samuel sordu. "Hiçbir erkek bu gece senin yanında olma riskini almaz, Louisa sevgilim. Her zaman çayından, bordosundan, portosundan, konyağından ya da-"

"Bu da ne böyle?" dedi yeni bir ses.

Louisa ayağa kalktı ve son sözleri duymak için tam zamanında durmuş olan Saygıdeğer Gilbert Franklin'i görmek için etrafına bakındı. Gilbert, Louisa'nın en eski arkadaşlarından biriydi; çocukken yan yana oturmuşlardı ve Louisa geçen yaz Gil'in kız kardeşinin nedimesi olmuştu. O zamandan beri ikisini de pek görmemişti, ta ki Gil, Bayan Leigh-Waters'ın o meşhur bahçe partisinde ortaya çıkana kadar.

Gilbert küçük grubun üzerine küçümseyici bir bakış fırlattı. "Bana bunca yıldan sonra hâlâ bir bayana nasıl davranman gerektiğini bilmediğini mi söylüyorsun Sam? Bu şanlı İngiltere'de, aksi kanıtlanana kadar bir insanın suçsuz olduğunu düşünüyoruz, değil mi? Louisa da aynı inancı hak etmiyor mu? Ya da en azından sizin saygınızı?" Gil her zamanki gibi hoş bir tonda konuşuyordu ama bakışları keskin, sözleri doğrudandı.

Samuel utanma nezaketini gösterdi. Gilbert çok seviliyordu ve şimdi diğerleri utanmış görünüyordu, artık gülmüyorlardı.

"Nasılsın Louisa?" Gil elini uzattı ve Louisa elini onunkine koyduğunda elini sıktı. "Bu gece seni gördüğüme sevindim. Çok üzgün olduğunu biliyorum ve bahse girerim bu serserilerden hiçbiri etrafında toplanıp seni daha iyi hissettirmeye karar vermemiştir."

Adele dizginledi. "*Gerçekten*, Gil."

"Evet, *gerçekten* Del," dedi Gil. "Senin bu kadar kalpsiz olduğunu hiç düşünmemiştim. Louisa, sanırım ilk set balo salonunda oluşuyor. Beni onurlandırır mısın? Ve eğer bu gece dans kartın boş kaldıysa, seve seve doldururum."

Diğerleri ölüm sessizliğine bürünmüştü. Gil'in güçlü parmakları Louisa'nın elinin etrafında kalmıştı.

Louisa'nın kalbi küt küt atıyordu. Her parçası Mayfair'in öbür ucuna, Isabella'nın evinin sığınağına kaçmak istiyordu; orada kreşe gidip çocuklarla oturarak kendini daha iyi hissedebilirdi. Etrafında olmak

Isabella'nın çocukları onu her zaman teselli ettiler ve onun bir katil olduğuna inanmadılar.

Şimdi Gil'in sempati dalgası onu neredeyse çözüyordu. Louisa'ya bir can simidi uzatıyor, onu kurtarmaya geliyordu. Onu reddedip kaçmak, Adele ve arkadaşlarının Louisa'ya yaptıkları kadar acımasızca olurdu. Hon. Gil çok sevilen, iyi yetiştirilmiş, iyi giyimli, çekici, varlıklı ve zeki biriydi. Onun onay damgası hayatını kurtarabilirdi.

Louisa ona gerçek bir minnettarlıkla gülümsedi. "Elbette. Gerçekten de dans etmeyi çok isterim. İzninizle dostlarım. Umarım Isabella'nın eğlencelerinden keyif alırsınız."

Ne kadar istese de onları öldürmeyecekti. Onların olduğu kadar önemsiz olmayacaktı. Selamına karşılık vermek ya da sonsuza dek görgüsüz olarak damgalanmak zorunda olan kolektif gruba nezaketle eğildi.

Gil, Louisa'yı öyle hızlı adımlarla götürdü ki, eski moda bir kır dansı olan açılış dansı için sıraya girene kadar ona bir şey söyleyecek zamanı olmadı. Gecenin geri kalanı valsle geçecekti -ne de olsa bu bir Mackenzie partisiydi- ama Isabella balolarını her zaman kır danslarıyla açardı.

Gil bu dansları da diğer her şeyi bildiği gibi biliyordu. Şimdi fark ediyordu ki Gil, Louisa'nın hayatının arka planında hep vardı. Sevgili arkadaşının kardeşi olmuş, çocukken iki kızla oynamış, ergenliklerinde onlara kriket öğretmiş, mezuniyetlerinden sonra partilerde onlara eşlik etmiş, üniversitedeki akademik başarılarıyla ilgili övgüleri sessizce geçiştirmişti. Gil mükemmel bir beyefendiydi, o kadar mükemmeldi ki kimse onu her zaman fark etmezdi, çünkü kendini gizlemek ve başkalarının önüne geçmemek için elinden geleni yapardı.

Öte yandan, Louisa'nın çevresindeki herkes Gil'in fikrinin son derece önemli olduğunu düşünüyordu. Eğer Gil bu akşam Adele ve Samuel'in tarafını tutmuş olsaydı, Louisa'nın sosyal yıkımı kesinleşecekti. Gil'in *onları* uyardığı gerçeği setin sonuna kadar Mayfair'in her yerinde konuşulacaktı.

Dans sırasında bir araya geldiklerinde Louisa, "Bana acıdığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Louisa, her kelimesinde ciddiydim." "Yine de nazikti."

Gil ona sıcak bir gülümseme verdi. "Samuel ve Jane tarafından küçümsenmekten çok daha fazlasını hak ediyorsun, inan bana."

Dans onları ayırdı ama Gil'in gülümsemesi, girdaplı çılgınlığın içinde bir çapa gibi kaldı. Louisa onun sadece kalbinin iyiliğinden dolayı kendisine büyük bir iyilik yaptığını biliyordu. Onu kendi kız kardeşinin balosunda dışlanmaktan kurtaran adama teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıydı.

* * *

Şeytan Hart onu bu takım elbiseyi giymeye ve Isabella Mackenzie'nin akşam yemeği balosuna gitmeye nasıl ikna etmişti, Fellows'un hiçbir fikri yoktu.

Yine de annesi buna çok sıcak bakmıştı. Fellows annesine davetten söz etmemişti, çünkü onun ne diyeceğini çok iyi biliyordu. Ama Isabella ona yazmış olmalıydı, çünkü Fellows bu akşam onu ziyaret ettiğinde konuyu hemen açmıştı.

Mackenzie eşleri, "la-de-da hanımları" olarak adlandırdığı kadınlardan mektup almayı çok seven Bayan Fellows'a yazmaya başlamışlardı. Gelen her mektubu Fellows'a okuyor ve o da onlara cevap yazıyordu. O da baloya davet edilmişti ve buna gülüyordu.

"Beni bir grup balo salonunda hayal edin," demişti. "Tam bir aptal gibi görünürdüm. Benden önce annem gibi ben de bir meyhane hizmetçisiydim, kız kardeşim de öyleydi, hepsi bu." Yumuşamıştı. "Bu bir nezaket, biliyorum. Gerçekten gelmemi beklemiyorlar. Ama sen, oğlum, git ve onlara senin bir sorunun olmadığını göster. Sen bir dükün oğlusun ve dük *olman* gerekirdi. Şimdi git ve Lord Hart'a daha iyi bir kardeş olduğunu göster."

"Huh," dedi Fellows, gençliğinin temposuna kapılarak. "Doğru bir adam süslü bir takım elbise içinde görünüyorsun, anne ve bunu biliyorsun."

"Sözlerimi bana geri atma evlat. Seni hala tokatlayamayacağım kadar büyük değilsin."

Catherine Fellows bir metre boyundaydı, içmeyi sevdiği biradan dolayı biraz tombuldu ve çok sevdiği kahkahalardan dolayı yüzünde kırışıklıklar vardı. Lloyd, Mackenzie'lerin uzun boyuyla ve onların gücüyle birleşerek onun üzerinde yükseliyordu.

"Benim yarı boyumdasın, kadın," dedi Fellows, saçlarını sevgiyle karıştırarak. "*Ve* bir engerek yılanının diline sahipsin."

"Öyle mi? O zaman sırf sana göstermek için şık bir elbise alıp bu gösteriye gitmeyi düşünüyorum. Seni kulağından tutup sürükleyeceğim, bakalım yapabilecek miyim?"

"Bırak, ben gidiyorum. Ve senin yüzünden değil. Eğer azarlayabileceğini *sanıyorsan*, dört Mackenzie hanımının karşına dikilip istediklerini neden yapmadığını sormamışsın demektir. Bir adamı on yıllık büyümesinden korkutabilirler."

"Bence çok tatlı kızlar," dedi Catherine, aniden şakalaşmayı keserek. "Çok terbiyeliler. Bana karşı çok nazikler. Hayır, gerçekten, onları hayal kırıklığına uğratamazsın." Bakışları kurnazlaştı. "Peki ya Leydi Louisa? Seni on yıllık büyümeden korkutuyor mu?"

Fellows davalarını sık sık annesiyle tartışırdı, annesi sadece bir meyhane hizmetçisi olduğundan bahsetse de hakkında iyi bir algıya sahipti. Bir ömür boyu birahanelerde bira taşımanın anlayışını geliştirdiğini söylüyordu. İçinde

Fellows' göre, eğer erkek olarak doğmuş olsaydı mükemmel bir dedektif olurdu. Onun içgörülerini bir davayı daha net görmesine birden fazla kez yardımcı olmuştu.

Ne yazık ki bu içgörüler Catherine'in, Fellows'un Louisa'yı bir şüpheliden ve baldızının küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak gördüğünü fark etmesini sağladı. Gece gündüz, uyurken ve uyanıkken Louisa'yı düşündüğü gerçeğini gizlemeye özen gösteriyordu. Aslında nefes aldığı her an. Ama Fellows annesinden hiçbir şeyi saklayamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

"Bırak öyle kalsın, anne." Fellows eğildi ve onu alnından öptü.

"Sen de en az onun kadar iyisin, biliyorsun," dedi Catherine. "Senin bir düktü. *Onun* babası sadece bir konttu. Şimdi de uzaktan kuzeni kont ve duyduğuma göre cimri."

"Ben bir polis dedektifiyim," dedi Fellows. "Büyük evlere tüccar girişinden giriyorum. Hepsi bu kadar."

"Öyle olmak zorunda değil," dedi Catherine.

Fellows duymamış gibi yaptı, annesine bir öpücük daha verdi ve oradan ayrıldı. Dairesine döndüğünde - Strand'de yakın zamanda yenilenmiş bir binada dört büyük oda - Eleanor'un Hart'ın terzisi tarafından kendisine zorla giydirilen ceketini ve yeleğini giydi. Bunun altına yeni bir çim gömlek, yüksek yaka ve kravat giymişti.

Altta . . . Fellows yatağının üzerine serilmiş mavi ve yeşil Mackenzie ekose eteğini inceledi. Bunu daha önce Kilmorgan'da Noel'de giymişti, kalçalarını saran yün ve kalçalarında dolaşan hava onu tuhaf hissettirmişti. İskoçlar deli olmalıydı.

Ama Fellows bir İskoç'tu ya da en azından yarı İskoç'tu, Mackenzie ailesinden biriydi. Çocukluğunu onlar tarafından kabul edilmek için çabalayarak ve başarısız olarak geçirmişti. Sonra da onlardan nefret etmişti. Bu nefret o kadar uzun ve derin bir yara açmıştı ki bir kenara bırakmak zordu.

Öfkeden bıkmıştı. Öfke bir zehirdi, insanın içine sızar ve onun her şeyini çalardı. Öfke Fellows'un mesleğinde zirveye ulaşmasını sağlamış olsa da, bu yüzden kariyerini ve hatta hayatını tehlikeye atmıştı. Şimdi de Louisa'yı tehlikeye atabilirdi.

İskoç eteğini giydi ve saçlarını taradı ya da taramaya çalıştı. Saçları asla yerinde durmuyor, kısa teller istedikleri yere gidiyordu. En azından tıraş olacak zamanı vardı.

Yine de yüzündeki iyileşmekte olan morluklar ve çentikler konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Marylebone Katili'yle yaptığı dövüşün kanıtları hâlâ mevcuttu. Morluklar artık sarı ve yeşile dönüyordu, kesikler kabuk bağlamıştı ama koyu kırmızıydı.

Isabella onları beğenmediyse, elinden bir şey gelmezdi. Zaten onları görmüştü.

Ya Louisa? O muhtemelen orada olmayacaktı. Fellows ona bu iş bitene kadar dışarı çıkmamasını söylemişti ve Louisa da buna katılmaya meyilli görünüyordu. Louisa'nın ruhu vardı,

ama o aptal değildi.

Fellows toplantı salonuna girdiğinde Louisa'nın yakışıklı bir genç adamla vals yaptığını, gözleri ısıll ısıll, yüzü neşe içinde ona bakıp güldüğünü görünce büyük bir şok yaşadı.

Dokuzuncu Bölüm

Fellows toplantı salonuna yan kapıdan girmiş, katı boyunlu majordomonun orada bulunan herkese ismini bağırması saçmalığına katlanmak istememişti. Bu ne kadar aptalca olurdu? *Badem Ezmesi Dükü ve Düşesi, Şeftalili Turta Prensesi ve ... şey ... Scotland Yard'dan Dedektif Başmüfettiş Lloyd Fellows*. Şirket onun birini tutuklamaya geldiğini düşünecekti.

Eğer Fellows Louisa'yla dans eden genç adamın bileklerine kelepçe takabilseydi, bunu hemen yapardı. Onu değerlendirirken Fellows'un gözleri kısıldı. Pahalı giyinmişti -eğer buraya davet edilmiş olsaydı öyle olurdu. Altın rengi saçları avizelerin altında parlıyordu, saçlarının her teli yerli yerindeydi. Yakışıklı bir yüz, kadınsı olmayacak kadar sert, çürükler ya da kesiklerle lekelenmemiş bir cilt.

Genç adam kolaylıkla dans ediyor, Louisa'yı balo salonunda bir adım bile atlatmadan süzüyordu. Mükemmel bir beyefendi.

Louisa gözlerinin içi gülerek partnerine baktı, onunla rahatça konuşuyor, ona gülümsüyordu. Öğleden sonra Fellows Eleanor'un oturma odasına girdiğinde gibi kaskatı ve korkmuş değil, rahat ve mutlu görünüyordu. Sonra Fellows disiplinden vazgeçmiş ve Louisa'yı öpmüştü. Sertçe.

Ona öfke ve korkuyla bakmıştı... ne geniş bir gülümseme ne de gözlerinde bir ışıltı vardı. Bunlar şu anda elini Louisa'nın beline koymuş olan genç adam içindi. Fellows'un kalbinin etrafındaki bir yumruk, zorlukla nefes alabilene kadar sıkıldı.

Fellows'un aklının bir köşesi ona ev sahibini ve ev sahibesini bulmasını, onlarla konuşmasını, medeni davranmasını söylüyordu. Ama Fellows bakışlarını Louisa'dan ayıramıyordu. Balo salonunun geri kalanının da, içindeki insanların da bir önemi yoktu. Var olan tek şey hafif ayakları üzerinde dans eden, saçlarında minik elmaslar parıldayan, krem rengi ve yeşil eteklerinin etrafında dönüp duran Louisa'ydı. Boğazına, erotik güzelliğinin yanı sıra gösterişli kadınlığını da vurgulayan beyaz bir kameo ile siyah bir kurdele takmıştı.

Kadının ihtişamı -tüm ihtişamı- fiziksel bir darbe gibiydi. Fellows bir insan denizi içinde tek başına durup onu izlerken, onun kendisi için ne anlama geldiğini fark etti.

Her şeyi.

"Sorun nedir, Fellows Amca?" dedi yanındaki bir ses. "Biri karnına yumruk atmış gibi görünüyorsun."

Fellows'un uzun boylu yeğeni Daniel Mackenzie elinde bir bardak viskiyle onun yanında durmuştu. Daniel şimdiden babası Cameron'ın sert görünümüne sahipti, ancak sırık gibi vücudu hâlâ on dokuz yaşındaki gençliğini gösteriyordu.

"Ya da belki yüzüne yumruk atmıştır," diye devam etti Daniel, Fellows'un morluklarına eleştirel bir gözle bakarak. "Anladığım kadarıyla diğer adam daha kötü görünüyor?"

Fellows'un bakışları tekrar Louisa'ya döndü. "Diğer adam Newgate'te yargılanmayı bekliyor. Ve evet, daha kötü görünüyor."

Daniel kıkırdadı. "Aferin sana. Bir kötü adam, değil mi?" "En kötülerinden biri. Ona sempadini boşa harcama."

"Sözüne güveniyorum." Daniel dönüp Fellows'un dikkatinin çekildiği yere baktı. "Ah. Bu bağırsak darbesini açıklıyor."

Fellows bakışlarını tekrar Louisa'dan ayırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben aptal değilim, amca. Louisa'mız çok güzel. Neden ona aşık olmayasın ki?"

Fellows hayatı boyunca, ne kadar cilveleşmiş ya da flört etmiş olursa olsun, evlenmeyi hiç düşünmemişti. Kendini işine fazla gömülmüş, fazla acımasız ve şüpheli ya da sadece evlilikle ilgilenmeyen biri olarak görüyordu. Bunun iyi bir örneğini hiç görmemişti, değil mi? Çocukluğunu, istenmediğini açıkça belli eden bir aileye ait olmayı dileyerek geçirmişti. Onu büyüleyen, kullanan ve bir kenara atan zengin bir adama kızgın bir anneyle büyümüşü.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Fellows Louisa'ya baktıkça neden hiç evlenmediğini anlıyordu. Onu bekliyordu. Ve şimdi kendi sınıfından, hayranlığını kazanan genç bir adamla dans ediyor ve gülüyordu.

"O tam olarak *bizim* Louisa'mız değil," dedi Fellows. "Belki sizinki."

Daniel'in onu incelediğini hissetti. Kızgınlığı arttı. Daniel ona bilmiş ve aynı zamanda sempatik bir sırıtışla karşılık verdi. "Onu dansa kaldır," dedi Daniel.

"Ben dans etmem." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Hiç dans ustam olmadı."

"Sana öğrenmeni tavsiye ederim. Hanımlar kendilerini pistte döndürebilen beylere bayılırlar. Dans edebildiğinizi öğrendiklerinde, sizi her yerde takip edeceklerdir."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" "Evet, öyle."

Mackenzie erkeklerinin hiçbir kadını cezbetmekte zorlanmamıştı ve Daniel da gençliğine rağmen farklı değildi. Buradaki onun yaşındaki ve birkaç yaş büyük kadınlar ona ilgiyle bakıyorlardı. Daniel genç, erkeksi, yakışıklı ve zengindi. Yirmi bir yaşına geldiğinde annesi tarafından kendisine emanet olarak bırakılan paraya sahip olacak ve Cameron'ın ölümüyle birlikte Cameron'ın sahip olduğu her şeyi miras alacaktı. O zaman gerçekten de varlıklı ve güçlü bir adam olacaktı. Bir düklükten birkaç adım ötede duruyor olması, onun cazibesini daha da artırıyordu.

Fellows, "Kendine dikkat et," diye tavsiyede bulundu. "Eğer dikkatli olmazsanız, bu umut dolu annelerden biri, siz farkına bile varmadan sizi ilmiğe geçirecektir."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedi Daniel, yaşının üstünde bir özgüvenle konuşarak. "Ama matronlar yeni gelen kızları bana fırlatmaya başladılar, değil mi? Bu kızlardan bazıları daha okuldan yeni çıktı. Hâlâ kısa etekli ve atkuyruklu olmaları gerekirdi."

"İşte size aristolar. Genç evlenin, uzun yıllar tövbe edin."

"Ve bunu yaparken on yedi varisi de çocuk odasına yerleştir," diye bitirdi Daniel. "Alaycı, amca. Gerçek aşka ne oldu?"

Fellows, "Aşk orta sınıf içindir," dedi. "Yoksullar bunu karşılayamaz, zenginler de karşılayamaz."

"Söylemesi üzücü bir şey ama muhtemelen doğru. Bana köpekbalıkları gibi bakan bu anneler, uzun yıllar evlenmeyi planlamadığımı bilseler yıkılırlardı. Önce dünyayı dolaşacağım, sonra da aklımdaki tüm makineleri nasıl yapacağımı öğreneceğim. Dünya büyük bir değişimin eşiğinde. Pek çok insan bu değişimden korkuyor ama ben değişimin ön saflarında yer almak, değişimin boğazına bakmak istiyorum."

Fellows, "Gençlerin coşkusu," dedi.

"Sadece gençler değil. Benimle birlikte yüzleşmeye hazır pek çok yaşlı adam tanıyorum.

Eğer böyle bir hanımefendi bulabilirsem onunla evlenirim."

Fellows çoktan Louisa'yı izlemeye geri dönmüştü. "Belki de sen ve Louisa bir maç yapmalısınız."

Daniel'in dikkati yeniden geleceğine ve kurnaz bakışlarını amcasına dikti. "Louisa ve ben çok iyi arkadaş olduk," dedi, sanki sözcüklerini özenle seçiyormuş gibi. "Ama hayır. Uygun olacağımızı sanmıyorum."

"Belki şimdi değil. Ama birkaç yıl içinde ..."

"Hayır. Birkaç yıl içinde hâlâ bekliyor olmayacağını düşünüyorum."

Daniel haklıydı. Louisa ışıltı ışıltı parlıyordu. Nazik, sıcak kalpli ve anladığından daha güçlüydü. Fellows masumiyetini kanıtlar kanıtlamaz ve tüm bunlar sona erermez, Louisa bir dizi uygun bekârdan herhangi biri tarafından kapılacaktı. Gazeteler kontun kızı ile aristokrasinin bir parçası arasındaki evlilikten çok söz edeceklerdi. Görkemli bir evlilik yapacak ve sonra da gidecekti. Aile partilerinde Fellows'la selamlaşabilirdi ama Louisa'nın kendi hayatı olacaktı, artık onunkiyle bağlantısı olmayacaktı.

Louisa ve ortağı dönerek Fellows ve Daniel'in durduğu köşeye yaklaştılar. Daniel viski bardağını selamlamak için kaldırdı. Louisa da ona gülümsedi, sonra bakışları Fellows'a kaydı.

Gülümsemesi kayboldu ve sanki biri bir lambayı söndürmüş gibi yüzündeki ışık çekildi. Tökezledi. Yanındaki beyefendi onu yakaladı, o kadar yumuşaktı ki Fellows ve Daniel'dan başka kimse neredeyse düşeceğini görmedi.

Beyefendi ona bir şeyler söyledi ve Louisa güldü. Işık geri döndü, Fellows'tan uzaklaştı ve dansa devam etti.

Fellows sanki biri içindeki tüm havayı ezip çıkarmış gibi hissediyordu. Bir tuğla yığınının dibinde yatıyor da olabilirdi, tırnaklarıyla kazıyarak çıkma umudu da yoktu.

Tekrar konuşmayı başarabildiğinde Fellows sert bir sesle, "Kim o?" diye sordu.

"Gilbert Franklin. Saygıdeğer. Babası bir kont. İngiltere'nin en kalın Sence de öyle değil mi? Birine takılmadan arkamı dönemiyorum. O meşhur bahçe partisindeydi, biliyorsun. Louisa'dan hoşlanıyorsa, Hargate'te yapmak için bir nedeni olabilir. Onu her zaman tutuklayıp sorabilirsiniz."

Daniel gülümsemiyordu ama eğlencenin yakınlarda dolaştığı kesindi. Fellows ona soğuk bir bakış attı.

Fellows, "Ben insanları tutuklamıyorum ve onları rahatım için mahkum ettirmiyorum," dedi. "Benim işim gerçek kötülerini bulmak ve başkalarına zarar vermelerini engellemek."

Daniel bu uyarı karşısında korkmuş muydu? Hayır, sırtı serbest kaldı. "Ah ha- yani bunun işine yarayacağını kabul ediyorsun."

Fellows kaşlarını çatı. "Muhtemelen yakında dünya seyahatine çıkmalısın, Danny. İçindeki ukalalığı atabilirsin."

"Bundan şüpheliyim." Daniel bardağının ucunu ona uzattı. "Bundan şüpheliyim."

Daniel arkasını dönüp uzaklaştı. Fellows onun gidişini izledi ve Daniel ne kadar kibirli olursa olsun, zeki ve kendi iyiliği için fazla anlayışlı olduğunu düşündü.

Tekrar dans pistine baktı ama Louisa gitmişti. Fellows onu görmek için başını kaldırdı ama elmaslarla parlayan kızıl saçları gözden kaybolmuştu.

Fellows, bunu yaptığı için kendine homurdanırken bile onu tekrar aramak için kalabalığın etrafında döndü.

* * *

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi Louisa. Gilbert onu balo salonunun sonundaki bir divana oturtmuştu. Limonata ve buz getirmişti, sonra oturdu ve o içerken bunları ona uzattı. "Benimle kalmana gerek yok."

Gil makul bir şekilde, "Sana göz kulak olmam gerekiyor," dedi. "Burkulabilirsin ve bu benim hatam olur. Ya bu olacak ya da seni kollarımda balo salonundan çıkaracağım ve insanlar ne düşünecek?"

"Bu kadar aptal olma." Ama Louisa gülümsedi. Gil'in insanları daha iyi hissettirmek gibi bir yeteneği vardı.

Çok yüksek topuklu ayakkabılarıyla tökezlemişti çünkü balo salonunun kenarında duran Lloyd Fellows'u görmüştü. Üzerinde bir etek vardı - Hart'ın ona giydirdiği Mackenzie ekoselerinden biri. Ona tam oturmuştu, kalçalarını sarıyor, uyluklarına yumuşak bir şekilde oturuyor ve eteklerinin altından güçlü bacaklarını gösteriyordu. En az buradaki herhangi bir erkeğinki kadar özenle dikilmiş bir ceket giyiyordu ama onun üzerinde daha iyi duruyordu çünkü ceketin içini dolduracak bir vücuda sahipti.

Bu gece tıraş olmuş olmasına rağmen girdiği kavgadan kalan morluklar yüzünden okunuyordu. Medeniyete bakmak için savaşımaya ara vermiş bir savaşçıya benziyordu.

Hayır, Fellows bu yumuşak yüzlü insanların arasına uymuyordu. Onda hâlâ uygar bir topluluk için çok fazla vahşi İskoçyalı vardı. Bu balo salonundaki hanımlar ve beyler huzur içinde dolaşabilsinler diye dışarıda savaşıyordu.

"Louisa?" Gil ona bakıyordu. Az önce söylediği şeyi kaçırmıştı.

"Özür dilerim. Sanırım bileğim düşündüğümde daha fazla ağrıyor." Yalan söylemişti ama Louisa'nın dalgın halini örtbas etmek için bir nedene ihtiyacı vardı.

Gil endişeli görünüyordu. "Isabella'yı getireyim mi? Arabanızı çağırayım mı?"

"Hayır, hayır. Sadece biraz burktum. Burada sessizce oturup dansı izleyeceğim." "O zaman ben de seninle oturacağım."

Gil boş buz kasesini yoldan geçen bir garsona uzattı, Louisa için bir limonata ve kendisi için bir şampanya daha aldı ve tekrar Louisa'nın yanına oturdu. Çok yakın değil

-Balo salonunda onları bir divanın uzak köşelerinde otururken gören hiç kimse uygunsuz bir şey olduğunu düşünmezdi. Öte yandan, ikisinin aynı mobilyayı kullanması bile insanların konuşmasına neden olabilirdi. Dedikodu için her şeyi yaparlar.

Louisa, "Gerçekten, keyfinizi kaçırmınıza hiç gerek yok," dedi. "Ben iyi olacağım."

Gil daha yakına eğildi. "Louisa, seni burada ilk gördüğümde pek iyi değildin. O aptal Samuel beyninin izin verdiğinden daha fazla konuşuyor, kız kardeşi ve Adele de hırçın davranıyorlardı. Seni bir daha onların bıçaklarıyla yalnız bırakmak istemem. Ayrıca, seninle otururken gayet iyi eğlenebilirim."

Louisa'nın yüzü ısınırken aynı zamanda içindeki bir şey de ısındı. "Bu gece çok gurur vericisin."

"Hiç de değil. Bahçe partisinde olanlardan dolayı inanılmaz derecede üzgündüm. Orada seni teselli etmek istedim ama eve gönderildim. Bu gece buraya seni tekrar görmeyi umarak geldim. Ve gördüm de."

Louisa bir yandan gülümserken bir yandan da bakışlarını balo salonunda gezdirdi. Fellows'u hiçbir yerde göremedi. Kart odalarına mı gitmişti? Yoksa baloyu tamamen mi terk etmişti? "Sen her zaman bir dost oldun Gil," dedi, başka bir şeyden çok konuşmanın kendi tutmak için. "Kız kardeşinin askısına karşı çok nazıksın."

"Oh, sanırım seni her zaman bir askıdan çok daha fazlası olarak gördüğümü biliyorsun, Louisa. Ya da bir arkadaştan."

Louisa zorlukla da olsa dikkatini Gil'e geri çekti. Yüz ifadesi ciddiydi, alay etmiyordu. Gülmeye çalıştı. "Flört etmek için uygun bir ruh halinde olduğumdan emin değilim, Gil, canım."

"Ve bunun flört olmadığını biliyorsun."

Gil'in nazik mavi gözlerinde sessiz ve içten bir şeyler vardı. Oh, canım.

Ama yine de, neden olmasın? diye sordu Louisa'nın mantıklı tarafı. Gil, Louisa'nın mevcut sorunlarının yanı sıra evlilik arayışının da bariz cevabıydı. Louisa hâlâ evlenmek istiyordu; kendine ait bir evi, saygısı ve çocukları olsun istiyordu.

Evlenmemiş bir bayanın dünyada çok az söz hakkı vardı. Evli kız kardeşi, erkek kardeşi ya da çocukluk arkadaşıyla birlikte yaşar ve bir yardımcı, bir yoldaş, bir eklentidir. Öte yandan evli bir kadın, eğer evliliği iyi bir evlilikse saygı ve hatta hayranlıkla karşılanırdı. Harika bir ev sahibesi, çevresinin lideri, dünyasında güçlü bir güç olabilirdi.

Saygıdeğer Gil, İngiltere'nin en saygın beyefendilerinden biriydi. Bir gün kont olacaktı. Louisa onu hayatı boyunca tanımıştı ve birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlardı. Onun arkadaşları Louisa'nın da arkadaşlarıydı. Aslında Gil ve Louisa mükemmel bir çift olacaktı.

Öyleyse neden Müfettiş Fellows'u tekrar gördüğünde kalbi çok hızlı atıyor, elleri nemleniyor ve ayakları yere çarpıp onu ikisinden de uzaklaştırmak için can atıyordu?

Louisa keskin bir nefes aldı. "Gil - sevgili dostum - bu gece açıklamaları dinleyecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim."

Gil anında istekli davrandı. "O zaman hiç yapmayacağım. Bu gece olmaz. Merak etmeyin. Ben rahatsız edici biri değilim. Ama burada oturup kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Teşekkür . Çok ." "Eğer öyle düşünmek istiyorsanız."

Gil onunla bir süre sessizce oturdu, ona kendine hakim olması için zaman tanıdı, sonra ikisi, Louisa'nın durumu ya da zehirlenmeyle ilgisi olmayan bir konuşmaya başladı.

Gerçekten iyi biriydi. Nazikti. Cömert. Sıcak kalpli. İskoç eteği ve güçlü omuzlarına gerilmiş özel dikim paltosuyla dansçıların arasında dolaşan adamdan tamamen farklıydı. Bir elinde ne yapacağını bilmiyormuş gibi duran bir şampanya kadehi tutuyor, Mac Mackenzie'nin yanında yürüyor ve Mac'in gevezelik ettiği şeylere yarı dikkatle bakıyordu.

Fellows Louisa'yı gördü ve önce ona sonra da Gil'e sert bir bakış fırlattı. Bakış Louisa'ya saplandı ve Fellows tekrar arkasını dönmeye başladığında darbe ikiye katlandı.

Mac, görünüşte umursamaz bir tavırla Fellows'un kaçışını engelledi. Fellows'un ya divana dönmesi ya da Mac'in etrafından dolaşmak için onu itmesi gerekiyordu. Fellows'un yüzündeki ifade Louisa'ya onun iterek çıkmayı tercih ettiğini söylüyordu ama son anda Mac'in onu divana ve orada oturan ikiliye doğru itmesine izin verdi.

Gil onları karşılamak için ayağa kalktı. "Mac, nasılsın? İyi günler, Başmüfettiş. Bize davanın nasıl gittiğini anlatabilir misiniz? Sorumlu adamı bulabildiniz mi? Ya da

söylemeye izniniz var mı?"

Gil içten bir merakla ve Louisa'nın bu olaydaki rolüne dair bariz bir endişeyle sordu. Mac'in yüz ifadesinden de aynı endişeyi taşıdığı anlaşılıyordu. Sadece Fellows öfkeli görünüyordu. Davayı hiç tartışmak istemiyordu ve Mac ile Gil'in onu bu konuya itmesi onu kızdırmıştı.

"Sorun değil, Başmüfettiş," dedi Louisa çabucak. "Bize anlatmak zorunda değilsiniz. Bu konuda daha fazla dedikodu yapılmasının iyi olmayacağını anlıyorum."

Hatta Fellows daha da kızgın görünüyordu. "Söylenecek çok az şey var. Soruşturma devam ediyor. Birkaç ipucunun peşindeyiz."

"Louisa'nın çadırın altından çıkarken gördüğü adamın izini bulabildiniz mi?" Gil tüm masumiyetiyle sordu.

"Henüz değil."

"Suçlu olan o, öyle olmalı." Gil sözlerini şampanya kadehini tutan elini küçük hareketlerle sallayarak vurguladı.

"Hiç şüphesiz," dedi Fellows, ses tonu kuruydu.

"Bir kadın da olabilirdi," diye araya girdi Louisa. "Dediğim gibi emin olamadım." Sözlerini Fellows'a yöneltti ama o Gil'i izliyor, onu değerlendiriyordu. Muhtemelen kelepçeler içinde nasıl görüneceğini merak ediyordu.

"Hayır, bir adam," dedi Mac başını sallayarak. "Çadırdakinin bir adam olduğuna bahse girerim. Mantıklı. Bir kadın olsa etekler, büstiyerler ve kadınların giydiği tüm o aletler engel olurdu."

Gil gülümsedi. "Eşyaları büyüleyici buluyorum."

"Büyüleyici," dedi Mac, Louisa'ya göz kırparak. "Ben buna tamamen büyüleyici diyorum." "Daha da iyi bir kelime," diye katıldı Gil.

Fellows sinirli görünüyordu. Louisa onun şu anda kadınları ya da onların eşyalarını çekici, büyüleyici ya da uzaktan bile olsa ilginç bulmadığını görebiliyordu. Yine kendini rahat hissetmediği bir sosyete partisinde sıkışıp kalmış, erkek kardeşleri ve baldızları tarafından yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmıştı. *Sudan çıkmış balığa dönmüştü.*

Louisa konuşmaya verilen arayı doldurmak için, "Yardım etmeniz çok iyi oldu Bay Fellows," dedi. "Size minnettarım."

Fellows ona kaşlarını çattı. "Bu bir cinayet ve bu benim işim." Şampanya kadehini yanından geçen garsonun tepsisine bıraktı ve küçük bir selam verdi. "İzninizle, Leydi Louisa."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve bu sefer Mac onu durdurmaya çalışmadı. Onu.

Onuncu Bölüm

Louisa'nın ayak bileğindeki acı, Müfettiş Fellows'un kalabalığın arasına karışıp onunla işinin bitmesini izlerken kalbindeki acının yanında hiç kaldı. Bayanlar ve baylar onun geniş gövdesi için ayrılmış, merakla arkasından bakıyorlardı. Louisa birden kendini boşlukta hissetti, sanki önemli bir şeyi kaybetmiş gibiydi.

"Özür dilerim Louisa," dediğini duydu Gil'in, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi. "Ve Mac. Sanırım ayağımı bu işe soktum."

Louisa ona geri döndü. "Hayır, hayır. O-"

"Bazen çok kaba oluyor," diye bitirdi Mac. "O bir Mackenzie. Özür dilemene gerek yok Franklin ya da senin onun için mazeret uydurmana Louisa. El ve Isabella, Fellows'u bu gece gelmesi için ikna ettiler ama o gelmek istemedi. Kendisi meşgul. Keyifsiz olduğu için onu suçlamıyorum."

Gil, "Dava hakkında ona soru sormamalıydım," dedi. "Yine de partiye katıldığım için meraklandığımı itiraf etmeliyim. Louisa için endişelenmenin yanı sıra."

Tanrı aşkına. İnsanlar istedikleri zaman birbirlerini en kötü suçlar için bile mazur görebilirlerdi - oh, *bütün yemek masasını devirmek ve avizenin üzerinde odanın dışına savrulmak istememişti; iskambilde on gine kaybettiği için keyfi kaçmıştı, zavallı adam.*

"İzninizle beyler." Louisa ayak bileğindeki sancıdan irkilmiyormuş gibi yaparak ayağa kalktı. "Aylaklık etmek yerine Isabella'ya yardım ediyor olmalıydım. Danslar için teşekkür ederim Gil. Çok naziksin. Kal ve onunla sohbet et, Mac. Aile ve arkadaşlarla dolu bir odada bana eşlik edecek birine ihtiyacım yok."

Gil ve Mac ona baktılar, sonra Gil terbiyesini hatırladı ve kibar bir ifadeyle eğildi. Mac ona sadece kaşlarını çattı. Louisa eve döndüğünde Mac ve Izzy'nin onu oturtup ürkekliği hakkında sorguya çekeceklerini biliyordu ama şimdilik Louisa sadece hava almak istiyordu.

En azından Gil onu bırakacak kadar nazikti. Mac açıkça onun neyin peşinde olduğunu merak ediyordu, ama o da gitmesine izin verdi, ev sahibi olarak görevleri onu takip edemeyecek kadar meşgul tutuyordu.

Bay Fellows'u, kendisine neden bu kadar kızgın olduğunu sormak için takip etmiyordu. Hiç de bile. Louisa dans pistinin çevresindeki kalabalığın arasından geçerken eteklerini tuttu. Bakışlarının kalabalığın arasında gezindiğini, geniş omuzlu, siyahlar giymiş, saçları dağınık bir adamı aradığını itiraf edemezdi.

Bahçe partisindeki cinayetten önce, Louisa balo salonunda her birkaç adımda bir durdurulmadan ve içine çekilmeden asla hareket edemezdi.

keyifli bir sohbet. Bu gece, o yanından geçerken pek çok insan başını çevirdi, pek çok insan onu görmemiş gibi davrandı.

Louisa dişlerini sıktı, öfkesi yükseliyordu. Onu küçümsemeye hakları yoktu. O yanlış bir şey yapmamıştı. Tek suçu Bayan Leigh-Waters'ın onu Hargate'le birlikte çay çadırına girmeye ikna etmesine aptalca izin vermesiydi. Louisa bunu reddedip Isabella'yla kroket maçını beklemeye gitmiş olsaydı, şimdi bile zamanki gibi arkadaşlarıyla ve tanıdıklarıyla konuşup gülüyor, Isabella'nın görkemli akşam yemeği balosunda güzel vakit geçiriyor olacaktı.

Hayatın bir kararla, bir yazı bu kadar büyük ölçüde değişebilmesi ne garip. Çay çadırına girsin ya da , piskoposla konuşsun ya da kız kardeşinin yanında dursun.

Fellows'un dünyanın güvenli bir yer olmadığına dair açıklaması onu da rahatsız ediyordu. Elbette güvenli değildi. Ama Louisa korunaklı bir yaşam sürmüş, kötü şeylerin her zaman kendisinden uzak tutulacağına inanarak büyümüşü. Bunun her zaman böyle olmadığını çok geç öğrenmişti.

Öte yandan Fellows, hayatı ham haliyle yaşamış ve tüm dehşetini görmüştü. St. Giles'ın arka sokaklarında büyümüş, suçu ve suçluları ilk elden öğrenmişti. Yaşlı Kilmorgan Dükü nazik bir adam olsaydı ve Fellows'u yanına alıp büyütseydi, hayatı tamamen farklı olurdu, belki de Louisa'nınki kadar şımartılmış ve korunaklı olurdu. Fellows evlilik dışı doğduğu için düklüğü asla miras alamazdı ama dük ona iyi bir eğitim verebilir, üzerine miras bırakılmamış para koyabilir ve centilmence bir meslek edinmesine izin verebilirdi.

Başka bir zamanda, başka bir seçim, bir adamın tüm hayatını değiştirmişti.

Louisa balo salonunun diğer tarafına oldukça hızlı bir şekilde ulaştı, ayak bileği artık eskisi kadar acımıyordu ama öfkesi onu ele geçirmeye başlamıştı. Serin bir arka koridora girdiğinde çılgılık atmak ya da duvara vurmak gibi kadınlara yakışmayan bir şey yapmak istiyordu. Hayal kırıklığına bir de Fellows'u hiçbir yerde görememiş olması eklendi.

Bir daha asla toplantı odalarına geri dönemeyeceğini ve kimseyle medeni bir şekilde konuşamayacağını biliyordu. Tabii biri onunla konuşmaya tenezzül *ederse*. Ama Louisa'nın Isabella'ya tek kelime bile etmeden aceleyle çıkıp eve gitmesi küstahça ve korkakça görünecekti. Canını ne kadar acıtsa da Louisa burada kalmalı ve Hart'ın ona tavsiye ettiği gibi hepsiyle yüzleşmeliydi. Hatalı olmadığını ve utanılacak bir şey yapmadığını anlamalarını sağlamalıydı.

Bu toplantı salonlarında birçok kez bulunmuş olan Louisa, bu koridorun sonunda sessiz bir oda olduğunu biliyordu - bir ofis ya da benzeri bir yer. Balolar ve diğer toplantılar sırasında ofis kullanılmasa da, konuklar bazen sakinleşmek ya da görevlerini yerine getirmek için buraya girerlerdi.

Louisa bu gece sığınağında oyalanan bir çiftin olmamasını umuyordu. Loş odayı boş bulduğunda rahat bir nefes aldı, ardından

Bir adam şöminenin önündeki yüksek arkalıklı sandalyeden ayağa kalktı.

Bir Mackenzie'nin geniş omuzlarını ve kızıl saçlarının parıltısını gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sonra hangi Mackenzie olduğunu anladığında nefesi tekrar kesildi.

"Ian." Louisa küçük odada ilerlerken bacakları titredi ve sandalyeye yığılırken tamamen pes etti. "Sen olduğuna sevindim."

Ian masanın sandalyesini çekip oturdu ve kadının sözlerine yanıt vermedi. Ne demek istediğini anlamamış olabilirdi - ya da anlamış, beş farklı cevap düşünmüş ve söylememeye karar vermiş olabilirdi. Ian'ın tarzı buydu.

Sadece ateş ışığının aydınlattığı odaya sessizlik çöktü. Huzur vericiydi. Ian bir insanın sırf bir şey söylemiş olmak için bir şey söylemesini asla beklemezdi. Sıradanlıklara ya da anlamsız konuşmalara, vakit geçirmek için konuşmaya hiç yoktu. Louisa onu rahatsız edip etmediğini sormadı. Eğer sorsaydı, tek kelime etmeden odadan çıkar ve başka bir sığınak arardı.

Louisa, "Kalabalıktan ne kadar hoşlanmadığınızı hep merak etmişimdir," dedi.

"Ta ki bu geceye kadar.

Şimdi çok iyi anlıyorum."

Ian'ın tuhaflıkları çok iyi bilinir ve hakkında çok konuşulurdu. Ne zaman bir toplantıya girse, insanlar durur, bakar, fısıldardı. Fısıldamasalar bile, Ian aynı anda çok fazla ilginin odağı olmakta zorluk çekiyordu. Her seferinde bir kişiyle daha iyiydi.

Ian, Louisa'nın ani şefkati hakkında hiçbir şey söylemedi, başını sallamadı ve sessizlik tekrar çöktü.

Bir süre sonra Louisa öfkeli bir nefes verdi. "Hepsine can sıkıntısı diyorum. Bir adam ölürken yanında durma talihsizliğini yaşadığım için beni lanetlediler. Bahçe partisinden önce acıma objesiydim; şimdi ise iğrenme objesiyim. Söylemeliyim ki, bundan şimdiden bıktım."

Ian cevap vermedi. Odayı, raflardaki yıpranmış kitapları, kâğıtlardan arındırılmış ve gece için kilitlenmiş masayı inceliyordu. Ofisin tek penceresi sıkıca perdelenmişti, geceyi kapatıyordu, tek ışık yakında sönecek olan kömür ateşiydi.

"Bay Fellows'un beni hapse atmasını bekliyorlar," dedi Louisa, kelimeler ağzından dökülürken. "Bunu neden şimdiye kadar yapmadığını merak ediyorlar. Sanırım bu gece beni tutuklamaya geleceğini umuyorlardı. Bu iç gıcıklayıcı olmaz mıydı?" Kısa bir kahkaha attı. "Eh, onsuz yaşamak zorunda kalacaklar. Hargate'i ben zehirlemedim ve bunun için mahkûm edilmeyi reddediyorum. Masumiyetimi kanıtlamak için yapabileceğim *bir şeyler* olmalı."

Ian tavanı incelemek için başını arkaya eğmişti. Louisa da ona bakmaktan kendini alamadı. Oldukça güzeldi, kareler halinde dizilmiş pervazlar ve

karelerin köşelerinde telkari. Ahşap, badanalı olmak yerine, odayı hem karanlık hem de zarif kılan doğal haliyle, zengin ceviz rengindeydi.

Ian muhtemelen Louisa'nın söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı. Bazen böyle yapardı, bir insanın gevezelik etmesine izin verir, cevap vermezdi. Kafasının içinde bir matematik problemi çözüyor ya da küçük kızının ve oğlunun bugün söylediği her kelimeyi düşünüyor ya da Beth'i ve sonbaharda doğuracağı bebeği düşünüyor olurdu. Bu oda, Louisa, akşam yemeği balosu - hatta Londra'nın bu kısmı - onun için var olmayabilirdi.

"Keşke anlasaydı," diye devam etti Louisa, Ian'ın cevap vermemesine aldırmadan. "Eğer o olmasaydı, muhtemelen şu anda Newgate'te ya da ev hapsinde olurum. Adamlar mahkemem için kanıt toplarken korkunç bir şey olacaktı. Ama Bay Fellows yerinde durmuyor ve benimle konuşmuyor. Benim neyim var ki, Ian, bana sırtını dönüyor ya da benimle aynı odada olmak istemiyor?"

Ian hâlâ cevap vermemişti ve Louisa artık cevap vermesini beklemiyordu. "O ve ben tamamen farklı dünyalardayız ve aramızdaki uçurumu aşabilir miyiz bilmiyorum. Onu böyle yerlerde görüyorum ve çok mutsuz. Burada olmak istemiyor." Louisa bir kahkaha daha attı. "Biraz senin gibi, Ian. Bay Fellows bu dünyayı sevmiyor; kendisi için yarattığı dünyayı tercih ediyor. Keşke kendi dünyasının iyi bir dünya olduğunu görebilse. O bir şeyler yapıyor. Gil gibi insanlar harikadır. Gil insanları mutlu etmekte iyidir. Ama hayatında hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmadı, değil mi? Gil'den her şey alınsaydı, aynı olur muydu? Lloyd'un öyle olacağını biliyorum. Müfettiş Fellows'un uğruna çalıştığı her şey elinden alınsa bile, ne olursa olsun yine de dimdik yürürdü."

Louisa durdu, sonunda nefesi tükenmişti. Oda gece ve sönmekte olan ateşle birlikte soğumuştı. Ian karanlığın içinde rahatça oturuyor, alçak ateş ışığı yüzüne dokunuyordu.

Louisa onunla birlikte sessiz kalmaya karar vererek gözlerini kapattı. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu ve kalbi yanıyordu.

"Bayan Leigh-Waters," dedi Ian.

Louisa gözlerini açtı. Ian ona dönmüş, onu izliyordu. Geçmişte Ian bir insanın gözlerinin içine bakmakta zorlanırdı ama bu gece rahattı, düşünceliydi ve Louisa'nın bakışlarıyla kolayca buluşabiliyordu.

Louisa ona göz kırptı. "?"

"Bayan Leigh-Waters," diye tekrarladı Ian, sanki Louisa'nın bekliyormuş gibi.

"Ne olmuş ona?"

"Onunla konuşmalısın."

Louisa içeri girdiğinden beri söylediği her şeyi ve Ian'ın hangi kısma cevap verdiğini hatırlamaya çalıştı. "Yani onunla bahçe partisi hakkında tekrar konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Ian yavaşça başını salladı. "Misafirleri o davet etti."

Louisa bir an kıpırdamadan oturdu ve Ian'ın sözlerini zihninde evirip çevirdi. Ian'ın söyledikleri her zaman dinleyicisinin ilk başta tahmin ettiğinden daha derin anlamlar taşırdı.

Konukları o davet etti. Bayan Leigh-Waters bahçe partisine tüm sosyal çevresini çağırılmamıştı; davetli listesi oldukça ayrıcalıklıydı. Neden başkalarını değil de bazı insanları davet etmişti?

"Hmm," dedi Louisa. "Sanırım ne demek istediğini anladım."

Ian başını çevirip başka tarafa baktı, tartışmayı bitirmişti. "Teşekkür ederim, Ian."

Raftaki küçük bir saat gece yarısını çaldı. Pencerelemin dışında, Mayfair ve ötesindeki kilise saatleri çanları çalmaya başladı.

Ian ayağa kalktı, cep saatini çıkardı, saatlerle karşılaştırdı ve bir dakika ayarlaması yaptı. "Şimdi Beth'in yanına gideceğim. Yorgun olacaktır."

Demek Ian bu yüzden buraya - Beth'i eve götürmek için dakikaları sayıyordu. Beth kıbar bir süre kalmak için ısrar edecekti; Ian ise ayrılmak için tam bir saat konusunda ısrar edecekti. Aralarındaki farklılıkları her zaman çok güzel çözerlerdi.

"Beth'e benim için iyi geceler dile," dedi Louisa.

Saatler hâlâ çalıyordu ve Ian töreni beklemedi. Sanki gece yarısının son vuruşundan önce Beth'e ulaşması gerekiyormuş gibi, veda etmeden hızla odadan çıktı. Ian Sindirella'sının peşindeydi.

Ian ve Beth o kadar çok şeye katlanmışlardı ki, birbirlerini ateşin ve sisin içinden bulmuşlardı. Şu anda sahip oldukları mutluluğun her anını hak ediyorlardı.

Louisa onlarla birlikte eve gitmesi gerektiğini düşündü. Arkadaşlar büyük ihtimalle gitmişlerdi ve Louisa'nın balo salonuna dönüp birkaç saat daha yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırmaya hiç niyeti yoktu. Beth eve dönerken Louisa'yı Isabella'lara bırakmaktan çekinmezdi.

Ancak Louisa kararını verip ofisten çıktığında Ian çoktan ortadan kaybolmuştu. Arka koridorda ya da ön kapıya giden koridorda Ian'dan hiçbir iz bulamadı.

Fuaye hâlâ insanlarla doluydu ama bu akşam toplantı salonuna girdiğinde yaşanan izdiham yoktu. Louisa dışarı çıkan Ian ya da Beth'i görmediği gibi Bay Fellows'u da göremedi. Her zamanki canlılığıyla bir grup konukla konuşmakta olan Daniel'i gördü, kuşkusuz onları büyülemişti. Daniel henüz on dokuz yaşındaydı ve şimdiden İngiltere'nin yarısıyla arkadaşta, İskoçya'nın tamamından ve muhtemelen Galler'in çoğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Oyun odasına baktığında Hart Mackenzie'nin, tebaası arasındaki bir kral gibi bir kâğıt masasına uzanmış, gitmek için acele etmediğini gördü. Cheroot dumanı havayı sis gibi kaplamıştı.

Ian muhtemelen kalabalıktan kaçmak için Beth'i arka kapıdan çıkarmaya karar vermişti. Louisa tekrar ofise giden küçük koridora doğru ilerledi ve köşeyi dönerek

arka kapıyı aramak için.

Müfettiş Fellows oradaydı, kapıyı açıp serin bahar havasını içeri alırken geniş sırtı ona dönüktü.

Louisa adımlarını hızlandırdı, öfkesi geri dönmüştü. Hızla ilerledi ve Fellows geceye adımını attığı anda onun paltosunun kolunu yakaladı.

Fellows arkasını döndü, gözleri parlıyordu, eli otomatik olarak Louisa'nın boğazına gitti ve diğeri sert bir yumruk haline geldi, yumruklamak için geri çekildi.

Bir sonraki anda gözlerini kırıştırdı. "Louisa. Lanet olsun." Elini o kadar hızlı çekti ki Louisa teninde ılık bir esinti hissetti. "Yapma bunu."

Louisa ona baktı. "Beni soyguncu mu sandın? Mayfair toplantı salonlarında?"

Fellows bir adım geri çekilmişti ama elleri hâlâ sıkılıydı ve yüzü kızarmıştı. "Hırsızların nerede gizlendiğini bilsen şaşarsın. Neden balo salonunda değilsin, sevgililerle dans etmiyorsun?"

"Hiç sevgilim yok ve ben de seni arıyordum."

"Neden?"

Kapı hâlâ yarı açıktı, ikisi de kapının eşiğindeydi. Ne içeri ne dışarı, ne ileri ne geri. Arkadaşlıkları gibi, diye düşündü Louisa.

"Çekip gittin," dedi. "Seni savunuyordum. Sanki sana hakaret etmişim gibi beni tersledin ve sonra arkanı dönüp gittin."

Fellows ona sabırsız bir bakış attı. "Kaba olduğumu biliyorum. Bu hayat için yetiştirilmedim."

"Zavallı bir mazeret. Son derece medeni , seni gördüm. Bu akşam gazabınızı hak edecek ne yaptım?"

Fellows arkasına uzandı ve kapıyı kapattı. Gecenin içinde, işlek caddeden birkaç adım ötedeki loş bir geçitte yalnızdılar. "Anla Louisa, araştırdığım şeyi balo salonundaki herkesle tartışmam. Sen ve Mac bir yana, Bay Franklin'in kendisi de bahçe partisindeydi. O bir şüpheli."

"Gil?" Louisa'nın gözleri büyüdü. "Kesinlikle hayır. Gil karıncayı bile incitmez."

"Hargate bir sinek değildi. Duyduğuma göre kendini beğenmişin tekiymiş ve sana evlenme teklif etmiş. Bay Franklin'in size bakışından anladığım kadarıyla, piskoposun artık kendisine rakip olmayacağı için mutlu."

"Bu çok saçma. " Ama Gil bu gece Louisa'yla arkadaşlıktan daha fazlasını konuşmak istediğini açıkça belirtmişti. Belki o kadar saçma değildi ama *Gil*? "Ben hâlâ Gil'in birini öldürebileceğini düşünmüyorum," dedi Louisa emin bir sesle. "Ve her halükarda, davanın en ince ayrıntısına kadar özetlenmesini istemiyorduk. Sadece önemli bir şey bulup bulmadığınızı öğrenmek istedik."

Fellows kızgın bir sessizlik içinde ona bakıyor, karanlıkta bir İskoç savaşçısını daha da çok andırıyordu. Louisa'nın hayal gücü, özel dikim ceket ve fildişi yeleği keten bir gömleğe ve omuzlarına sarılmış büyük bir İskoç eteğine dönüştürdü;

Saatinin zincirinin parıltısı bir dirk kabzasına dönüştü. Güçlüydü, kuvvetliydi, hiçbir şeyi evcil değildi. Her an onu kapıp götürebilirdi, kendine gelin çalan bir İskoçyalı gibi.

Adam uzanıp bileğini kavradığında Louisa sıçradı. Gerçeklik ve fantezi birbirine karıştı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Benimle gel," dedi, sesi sertti. "Sana istediğin basit cevapları neden veremediğimi anlamak istiyorsan benimle gel, sana göstereyim."

Onun tartışmasını beklemedi. Fellows, Louisa'yı geçitten çıkarıp caddeye doğru çekti, daha geniş bir caddeye çıktıklarında Nisan rüzgârı onlara doğru hızla esiyordu. Louisa itiraz edebilir, sarsılarak uzaklaşabilir, toplantı odalarının güvenliğine geri koşabilirdi. Ama yapmadı. Fellows'un onu tutmasına izin verdi, Louisa İskoçyalı'yı karanlıkta takip etti.

Fellows dışlerinin arasından keskin bir ısıklık çaldı. Az ötede bir fayton ileri doğru sarsıldı, araba onlara doğru gelirken atın toynakları takırdadı. Fellows belli ki kaçışını çoktan planlamıştı.

Kapıyı açtı ve Louisa'yı ite kaka taksiye bindirdi. Şalvarı yanında değildi ama onu almak için aceleyle içeri dönmeye de niyeti yoktu. Gece yeterince sıcaktı, beklemek zorunda kalırsa Fellows fikrini değiştirebilirdi ve Louisa, onu nereye götürürse götürsün, onunla birlikte kaçmayı çok istiyordu.

Fellows şoföre duymadığı bir yön sonra yanına tırmandı.

Onu.

Louisa delirmiş olması gerektiğini biliyordu, tek kelime etmeden onunla birlikte gitti, ama

Lloyd yanında sıcacıktı, onun canlılığı onu heyecanlandırıyordu, gitmek istiyordu. Louisa kaçarken her ne zarar verdiyse, sabah onu onaracaktı. Geriye bakmak yok.

Fellows onun bileğini tekrar tuttu, sanki o kızın faytonun diğer tarafına tırmanıp kaçabileceğinden korkuyordu. At hareket ettiğinde Fellows elini Louisa'nın eline doğru kaydırды ve parmakları birbirine dolandı. Nabzı ellerinden Louisa'nın kalbine doğru hızla atıyordu.

Taksi aniden durdu. Başka bir adam arabanın kapısını kırarak açtı ve kendini içeri atarak Louisa'nın yanına, tek koltuklu taksiye . Bir başka İskoçyalı savaşçıydı, bu seferki coşkulu ve gençti. Louisa'yı Fellows'a yaklaşmaya zorlayarak küçük alana yerleşti ve ürkmüş şoföre yola devam etmesini söyledi.

Daniel ikisine de sırtarak, "Gittiğinizi gördüm," dedi. "Yanınızda refakatçi olmadan aceleyle gitmenize izin veremezdim, değil mi?"

On Birinci Bölüm

Scotland Yard'ın ofisleri geceleri sessiz ve yankılıydı, ancak terk edilmiş değildi. Polis memurları görevleri için zemin kata girip çıkıyorlardı. Dedektifler gecenin sakinliğini davalar üzerinde çalışmak ya da davalarla ilgili evrakları hazırlamak için kullanıyordu. Sıkışık polis ofislerinin, yıllar önce yeni bir opera binasının yapımına başlanıp sonra terk edildiği Victoria Embankment yakınlarında inşa edilecek daha büyük bir binaya taşınması konuşuluyordu. Fellows bu teorik taşınmayı uzun zamandır duyuyordu ve bu gerçekleştiğinde hâlâ hayatta olup olmayacağını merak ediyordu.

Resmi İskoç eteği ve takım elbisesiyle içeri girdiğinde, süslü bir balo elbisesi giymiş genç bir bayan ile İskoç eteği ve ceket giymiş daha genç bir adama eşlik eden Fellows'a zemin kattaki birkaç adam merakla baktı. Polis memurları, Fellows onlara görevlerine geri dönmelerini sağlayacak bir bakış atana kadar baktılar.

Fellows Daniel'a Scotland Yard'ı daha önce de göstermişti. Meraklı bir çocuk olduğu için, Fellows'un kimliği Mackenzie'lere açıklandıktan kısa bir süre sonra gelmiş ve bir tur talep etmişti. Metropolitan Polisi'nin işleyişiyle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu, belki de kendisi de bir dedektif olmayı düşünüyordu. Turdan sonra Daniel Fellows'a fikrini değiştirdiğini, mucit olmayı tercih ettiğini söyledi. Ama belki Scotland Yard zamanla onun icatlarından bazılarını satın alır, demişti.

Daniel bu gece etrafına merakla bakarken Louisa da onunla ilgileniyordu. Krem rengi ve yeşil büstiyer elbisesi, kızıl saçlarındaki elmaslarla buraya hiç yakışmamıştı ama korkusuzca etrafına bakındı.

Fellows'un ofisine giden iki kat merdiveni yürümek zorunda kaldılar. Louisa ürperdi - bu lanet binada her zaman ya çok soğuk ya da çok sıcak olurdu. Fellows geri dönüp ona paltosunu veremedi Daniel kendi paltosunu omuzlarından kaydırıp Louisa'ya sardı. Daniel Fellows'a özür dileyen bir bakış fırlattı ama Fellows yorum yapmadı.

Onları ofisine götürdü. Küçük odada biri kendisi, diğeri Çavuş Pierce için olmak üzere iki masa ve Memur Dobbs için de bir bölme vardı. Polis memuru telgraf ve mesaj göndermek, el yazısı notları daktilo etmek, kâğıtları güvercin kutusuna koymak ya da getirmek, başmüfettiş ve çavuşa kahve ve çay, Çavuş Pierce'a da ince sigara sağlamak gibi ufak tefek işlerin çoğuyla ilgileniyordu. Odalara bayat dumanın kokusu sinmişti, oysa kömürcü kadın kül ve izmarit dolu kaseleri saatler önce temizlemişti.

Fellows'un masasının üstü bomboştu. Her gece ayrılmadan önce Fellows o anda üzerinde çalıştığı tüm dosya ve kağıtları derin çekmecelere tıktırırdı. Çekmeceler karmakarışık görünüyordu ama Fellows her bir parçanın tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

En büyük desteyi kaldırdı, Louisa'ya masasına oturmasını işaret etti ve kâğıtları masanın düz yüzeyine bıraktı.

Louisa koltuğa oturdu ve uzun dosyaya baktı. "Benim."

Fellows kâğıt yığınlarını karıştırmaya başladı. "Şüpheli görüşmeleriyle ilgili notlarım," dedi, özenli el yazısıyla kaplı bir yığına dokunarak. "Bunlar Pierce'ın . Bu Hargate'in patoloji raporu ve çay, fincanlar, demlik, tabaklar, hamur işleriyle ilgili raporlar. Çadırın fotoğrafları, içi ve dışı. Bu tanık görüşmelerinin ikinci seti; bu, Hargate'in dairesini aramamın ve ailesiyle yaptığım görüşmenin notları. Her bir ayrıntı burada yazılı." Fellows kör bir parmağını daktiloyla yazılmış karakterlerle dolu kâğıtların üzerine koydu.

Louisa anlamsızca baktı. Dobbs'un daktilo yazımında arzulanan bir şey yoktu; her yerde üst üste çizikler, kötü silme işaretleri ve kurşun kalemle yazılmış kelimeler vardı. Louisa'nın rapora şaşkınlıkla bakması pek de şaşırtıcı değildi.

Fellows, "İlerlemem hakkında neden ayrıntılı bir açıklama yapamadığımı anlayabilirsiniz," dedi. "Çoğunlukla ilerlememin ne olduğunu bilmediğim için. Gerçek bu karmaşanın içinde bir yerlerde. Eğer elli kere daha üzerinden , belki çekecek net bir ip bulabilirim."

Fellows, raporun tamamını okumaya başlarsa bile Daniel'in kendisine önerilerde bulunmasını bekliyordu ama Daniel'i aramak için döndüğünde genç adamın gitmiş olduğunu gördü. Nereye, Fellows hayal bile edemiyordu. Dumanın kokusunu almış ve bir cheroot özlemi çekmiş olabilirdi, tanıdığı birini gözetlemiş olabilirdi -Daniel Londra'da üst, orta ya da işçi sınıfından herkesi tanıyor gibiydi- ya da Fellows'un Louisa ile gizli bir sohbeta ihtiyacı olduğuna karar vermiş olabilirdi. Sebebi ne olursa olsun, Fellows ve Louisa artık yalnızdı.

Louisa sayfalardan birine dokundu. "Onu bulacaksın. Yaptığın şey , değil mi? Kimsenin anlamadığı bir karmaşaya bakıp net bir model mi keşfedeceksiniz?"

Yaptığı tam olarak buydu ama bu sefer Fellows yolu bulanık buluyordu. "Bana çok güveniyorsun."

"Davalarınızı Hart'tan duydum. Yaptığınız işle çok ilgileniyor. İnsanları buluyor, kimsenin suçları çözüyorsun." Louisa ona , gözleri güven doluydu. "Bunu çözeceksin. Beni kız kardeşimin akşam yemeği balosundan apar topar alıp götürmeden önce sana söylemeye çalıştığım şey buydu." Gülümsemesi geri döndü, geçmişte Fellows'a birkaç kez bahsettiği sıcak gülümseme. Her bir örneği hatırlıyordu. "Eğer biri bizi giderken görürse, itibarım zaten olduğundan daha da fazla zedelenir."

"Mahvolmayacaksın," dedi Fellows. "Bundan emin olacağım."

"Daniel bizimle olduğu için mi? Doğru, bahse girerim o ve ben, sen teslim olana kadar Scotland Yard'ın iç işleyişini bize göstermen için sana yalvardık diye bir hikâye uyduracaktır." Omuzları kaskatı kesilmiş olmasına rağmen umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Ne de olsa aile içinde her şey."

Fellows aniden, "Biz aile değiliz," dedi.

Louisa başını sallayınca elmaslar odanın keskin gaz ışığında parladı. "Gerçekten de öyleyiz, bu da Isabella'nın hatası. Kendimi biraz zorba beş erkek kardeş ve enerjik, yetişkin bir yeğenle bulacağımı hiç düşünmemiştim ama Isabella Mac'le evlenince, sahip olduğum şey bu oldu. Çoğu zaman hoşuma gidiyor."

"Sen ve ben kardeş değiliz." Fellows'un sözleri sert ve düz.

"Şey, hayır, kan bağıyla değil." Louisa yine gülümsedi, o yürek parçalayıcı, güzel

Gülümseyin. "Ne de olsa bir ya da iki öpücüğü paylaştık."

O ölecekti. Louisa onun ofis koltuğunda oturuyor, odayı hiç olmadığı kadar süslüyor, tatlı küçük gülümsemesini takınıyordu. Buraya ait değildi ama yine de odayı bir fener gibi aydınlatıyordu.

"Bir ya da iki öpücük," dedi Fellows. "Onları böyle mi düşünüyorsun?" Geceleri rüyasında onları görürken sıcak, terli ve sert bir şekilde uyanıyordu. Komşuları rahatsız etmemek için iniltilerini bastırmak zorunda kaldı.

Louisa'nın gülümsemesi dalgalandı. "Senin de onları böyle düşündüğünü hayal etmiştim. Aptal bir kızın aptal öpücükleri."

Fellows masanın etrafından dolaştı ve nefesi canını yakarak onun üzerinde durdu. "Ben Daniel gibi değilim," dedi, sesi hâlâ gıcırtilıydı. "Ya da senin Bay Franklin'in. Ya da baloda seni dans ederken gözlerinde şehvetle izleyen o doldurulmuş kışlar. Sana öyle baktıkları için o piçlerin hepsinin suratını dağıtmak istedim."

Louisa şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Bana tiksintiyle baktılar. Herkes Hargate'i benim zehirlediğime inanıyor."

"Ve senin bir katil olabileceğin fikri onları heyecanlandırdı. Oradaki her erkek seni istiyordu Louisa; seni istediklerini gördüm. Seni bu gece oradan uzaklaştırmamın bir başka nedeni de bu, bu iş bitene kadar evde kalmanı istememin bir başka nedeni de bu."

Birbirlerine baktılar. Louisa'nın gözleri güzel bir yeşil renkteydi ve oluşmasına izin vermediği gözyaşlarıyla hafifçe nemlenmişti. Bu geceki erkekler onu istemişti, Fellows görmüştü. Sadece balo elbisesi ve boğazındaki siyah kurdeleyle güzel olmakla kalmıyor, cinayetin lekesi onu daha da baştan çıkarıcı yapıyordu. Aynı leke ona dokunmanın aybını da ortadan kaldırıyordu; o, setinin düşündüğü gibi tatlı bir masum değildi, ya da şimdi öyle olduğuna inanıyorlardı. Eğer onu baştan çıkarırlarsa, bu onların değil Louisa'nın suçu olacaktı.

Fellows onu bundan korumak zorundaydı. Aynı zamanda ikiyüzlü olduğunu da biliyordu, çünkü onu oradaki herhangi bir erkek kadar çok istiyordu. Fellows Louisa'yı sadece geceleri değil, uyanık olduğu her dakika rüyasında görüyordu.

Paylaştıkları öpücüklerde onun yumuşak kırmızı dudaklarını düşünmeden edemiyordu. Ağzının diğer uzuvlarında, özellikle de şu anda bile eteğinin altında sertleşmiş olan uzvunda nasıl bir his uyandıracağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Onun vücudunun her santimini öpmek, tenini tatmak, kokusunu içine çekmek istiyordu.

Geceleri yatağında uyanık yattığında, hayalinde Louisa'yı onunla birlikte odada, sırtı ona dönük bir şekilde rahatça soyunurken canlandırıyordu. Önce elbisesini, sonra elbisenin altındakileri yavaşça çıkarıyor, her bir giysi parçasının gevşeyip düşmesine izin veriyordu. Sadece korsesini giydiğinde, kızıl saçları sırtından aşağı dökülürken, omzunun üzerinden ona bakar ve o güzel gülümsemesini takınırdı.

Fellows boğazından bir ses çıkardı. Şu anda ona ulaşabilirdi. Onunla yalnızdı, savunmasızdı. Ona her şeyi yapabilirdi ve şu anda aklına gelen hiçbir şey onurlu değildi.

"Sen de onlar gibi mi düşünüyorsun?" Louisa soruyordu. "Hızlı olduğuma mı?" Küçük bir iç geçirdi ve bir kez daha ürperdi. "Haklı olmalarından çok korkuyorum."

Sanki Fellows'un ne düşündüğü onun için çok önemliymiş gibi endişeyle onun cevabını bekledi. Boğazındaki cameo, onu eğilip orasını yalaması için çağırıyordu. "Louisa, sen bir masumsun." Bunu hatırlamak zorundaydı. "Bundan hiç şüphem yok."

Louisa ayağa kalktı, nefesi çok alçak olan dekoltesini tehlikeli bir şekilde kaldırdı. "O zaman neden seni her gördüğümde öpmeyi düşünüyorum? Kız kardeşimin balosunda olmalıydım, dans ettiğim beylerden birinin bana evlenme teklif etmesini ve sorunlarımı çözmesini ummalıydım. Onun yerine, çağırdığın anda seninle kaçtım. Seni ne zaman görsem, görev ve uygunluk istemediğimi biliyorum - kayınbiraderlerimin duymadığımı düşündüklerinde baldızlarıma fısıldadıkları kötü şeyleri istiyorum. Bunları *seninle* yapmak istiyorum, evlenmeyi umarak yetiştirildiğim genç adamlarla değil. Lütfen bana kafamda bu arzular varken nasıl bu kadar masum olabildiğimi açıklayın."

Aman Tanrım. Fellows'un vücudu gerildi. Kelimelerle arası pek iyi değildi, suçluları kovalayıp yere serene kadar dövmekte çok daha iyiydi. Kelimeler onun yeteneği değildi -sebat ve yumrukları öyleydi. Ve şimdi arzuladığı kadın ondan içinde yanan temel hayvani içgüdüyü açıklamasını istiyordu.

Boğazını temizledi. "Bu düşüncelerinizi benimle ya da başka beyefendilerle paylaştınız mı?"

"Hayır, tabii ki hayır..."

"O zaman sen bir masumsun. İşin iç yüzü hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ama bilmek istiyorum." Louisa elini onun masanın üzerinde duran elinin üzerine koydu. "Bütün bunları bilmek istiyorum. Seninle birlikte."

Dünya durmuştu. Omzunun üzerinden ona gülümseyen Louisa'nın soyunurkenki görüntüsü Fellows'un gözünün önüne tekrar ve güçlü bir şekilde geldi. Hiçbir şey söyleyemedi, adını bile. *Louisa*. O güzel, tatlı kelime. Onu istiyordu. Onun arzuladığı, can attığı şeyi o da istiyordu.

Louisa başını salladı, elmasları tekrar parladı. "Gördün mü? Ben bir ahlaksızım. En azından senin söz konusu olduğun yerde öyleyim. Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Fellows'un bir sürü fikri vardı. Ve kovaladığı en azılı suçlular kadar sinsi olmadan hiçbirini hayata geçiremezdi.

Louisa onunla yalnızdı, onun gücü altındaydı, ne iddia ederse etsin masumdu. Hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yaşadığı tüm çirkinlikler hakkında da. Ve ona bu masumiyeti vermek istediğini söylüyordu.

Damarlarında o kadar çok sıcaklık dolaştı ki Fellows düşeceğini sandı. Ama soğuk, sıcaklığı sert bir şekilde takip etti. Louisa ona güveniyordu. Fellows gibi bir adamın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu tam buraya götürebilirdi, erdemin ve saygınlığın canı cehenneme ve onu durduramazdı. Ona güveniyordu çünkü o artık Mackenzie'lerden biriydi ve kız kardeşinin kocasının üvey kardeşi olarak kabul ediliyordu. *Hepsi aile içinde*, demişti.

Ama Fellows Mackenzie'ler gibi değildi, hepsinden daha kötüydü. Tüm kardeşlerin sertliğine ve acımasızlığına rağmen Hart, Cam, Mac ve hatta Ian'ın bir nebze de olsa cilası vardı. Süslü okullar ve üniversite, para, nüfuzlu arkadaşlar ve doğru çevreler onlara biraz parlaklık vermişti.

Fellows sefalet içinde yaşamış, annesi onu doyurmak için bir kadının yapması gerekenden çok daha fazla çalışmıştı. Catherine gece geç saatlere kadar tavernalarda kalmış, sabırsız tavernacılar için canını dişine takarak çalışmış, kendisini köşeye sıkıştırmaya çalışan adamlara katlanmıştı. Fellows, ihtiyacı olduğunda para için bazılarının onu köşeye sıkıştırmasına izin verdiğini biliyordu. Ve bunun için onu hiç suçlamamıştı.

Terbiyesiz Mackenzie'ler, annelerinin gece için parasını sayarken ve bunun yeterli olmayacağını anladığında ağlamamaya çalışmasını izlemek zorunda kalmamışlardı. Hart, isteksizce verilen taverna artıklarıyla beslenmemiş, annesinin güzelliği azaldıkça daha azı için daha çok çalışmasını izlemek zorunda kalmamıştı. Fellows, polis memuru olarak kabul edildiği gün, annesinin bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağına karar vermişti. Ve bu yeminini yerine getirmişti.

Louisa bu zorluklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Fellows onun asla bilmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Onu korkutup kendisinden uzaklaştırabilirdi. Koşarak Mac ve Isabella'nın güvenli evine gitmesini, kapıyı kilitlemesini ve orada kalmasını sağlayabilirdi. Elini aniden kızın başının arkasına götürdü, yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi ve dudaklarını kızın ağzının üzerine bastırdı.

Louisa'nın nefesi kesildi, dudakları aralandı. Fellows, yavan Bay Franklin tarafından kendisine getirilen limonatanın tatlı ve ekşi tadını aldı. Franklin'i düşünmek Fellows'u öfkелendirdi. Louisa'yı daha da yaklaştırdı, parmakları Louisa'nın satenimsi buklelerine dolandı, öpüşme sertleşti.

Kız küçük bir ses çıkardı ve adam onu morarttığını biliyordu ama umursamadı. Onu korkutmak, sarsılmasını ve kendisinden kaçmasını sağlamak istiyordu.

Kaçmadı. Louisa odadan daha sıcaktı, ağzının sıcaklığı yakıcıydı. Daniel'ın paltosu hâlâ omuzlarındaydı ve kereviz kokuyordu ama onun kokusu Fellows'un dikkatini çekmişti.

Kolunu bacaklarının altına sokarak onu ahşap masanın üzerine çıkardı. Mükemmeldi. Louisa masanın kenarına oturdu, ona bakıyordu, dudakları öpücüklerden kıpkırmızıydı. Fellows başını ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü, daha derin ve daha dolgun, onu yerine kilitledi.

Kadının terliği bacağına değdiğinde sıçradı. Topuğunun ucu önce yün çoraplarına, sonra da eteğinin altındaki çıplak kalçasına dokundu. Topuğun küçük çizdiği, ihtiyacını azgın bir ateşe dönüştürdü.

Louisa'nın korkması gerekiyordu. Ondan kaçması, böyle bir cürete asla kalkışmaması için ona bağırması gerekiyordu. Ona bir daha asla kendisine dokunmamasını, onunla *konusmamasını* tembihlemesi gerekiyordu. Ama Louisa'nın cevap öpücüğü de onunki kadar çılgıncaydı. Ayakkabısı yükseldikçe yükseliyor, bacağı onunkini sarıyor ve tutunuyordu.

Masaya hızlı bir vuruşla sonsuza dek onun olacaktı. Ama bu yanlıştı. Adamlar onun tadını çıkarmalıydı, bir yatakta, belki de şık bir otelde, yumuşak çarşaf lar üzerinde. Louisa bunu hak ediyordu. Ama masa buradaydı, oda karanlık ve boştu, ona duyduğu özlem tırmanıyordu.

Fellows ağzını onunkinden zorla ayırdı. Louisa ihtiyaç içinde ona baktı, gözleri yarı kapalı, dudakları kızarmış, ayrılmış, şişmişti. Vücudu yumuşacıktı, elleri adamın ceketinin yakalarına dolanmıştı.

"Louisa." Adını zar zor söyleyebildi. "Hayır."

Bu şimdiye kadar söylediği en zor şeydi. Louisa ceketini tuttuğu elini bıraktı ama sadece ellerini onun boynuna dolamak için. "Lloyd."

Bu fısıltı, onun adını söylediğini duyduğu ilk andı.

İçinde bir şeylerin parçalandığını hissetti, içinde kirlenen her şeyi temizleyen bir nefes. Fellows'un kolları ona dolandı ve vücutları birlikte masanın düz yüzeyine doğru hareket etti. Daniel'ın paltosu Louisa'nın omuzlarından düştü, sert tahtanın ve altındaki tüm kâğıtların üzerinde birikti.

Adam onu tekrar öptüğünde Louisa küçük bir nefes daha verdi ve Fellows bundan faydalandı. Onun ayrı k dudaklarını öptü, yaladı, emdi.

Onu durdurmadı, ona karşı koymadı. Louisa da onu öptü, onun yaptığını taklit etmeye çalıştı, bu aynı zamanda hem tatlı hem de erotikti.

Fellows dudaklarından boğazına, siyah kurdeleye ve kameoya doğru ilerledi. Fellows masum kameoyu ısırdı, sonra dilini kadının boynunun kıvrımından göğüslerine doğru fırçaladı. Yumuşak teni korsajının yakasının üzerinde yükseliyor, hafif tuz tadı daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Önlüğün altında nemli ve sıcak olacaktı, bacaklarının arasındaki boşluk nemli ve davetkâr olacaktı. Fellows onun tadına bakmak, dilini içine sokmak ve onun iyiliğini ağzına almak istiyordu.

Ona sahip olabilirdi. Eteklerini kaldırabilir, kalçalarını öpebilir, zevklerinin tadını çıkarabilir ve onu zevkin doruklarına çıkarabilirdi. Louisa'nın huzursuz elleri saçlarında, bacağı hâlâ onunkine dolanmış, onu istediğini, bunu istediğini söylüyordu.

Fellows onun göğüslerinin üst yaladı, dili korsenin kumaşına takıldı. Satenin Louisa'nın teniyle kuru kontrastı, onun bu ihtiyacını neredeyse deliliğe kadar götürdü.

"Lloyd," dedi Louisa tekrar.

Güzel, gırtlaktan gelen sesi onun adını okşadı. İçindeki acı veren her şey bu sesle yıkanıp gitti.

Biri öksürdü.

Gerçeklik Fellows'un üzerine öyle bir çöktü ki bir sonraki nefesini kaybetti. Ağzını Louisa'nın göğsünden çekti ve dikkatlice başını kaldırdı.

Daniel'ı bekliyordu. Utanç vericiydi ama Daniel'a sessiz kalması için güvenilebilirdi. Delikanlı zaten Fellows'un Louisa'ya olan yoğun ilgisinden şüpheleniyordu. Fellows cüretkâr davrandığı için özür dileyip durumu açıklayacak, sonra da Daniel'dan bunu kendisine saklamasını isteyecekti. *Eğer* Fellows açıklayabilirse.

Kapı aralığında duran genç adam Daniel değildi. Memur Dobbs'tu.

Dobbs on dokuz yaşlarındaydı, öğrenmeye hevesliydi, memnun etmeye hevesliydi. Kısa kesilmiş sarı saçları, mavi gözleri ve uzun, Viking'e benzer bir vücudu vardı.

Şu anda güzel yüzü kıpkırmızıydı. "Efendim."

"Dışarı," dedi Fellows.

"Efendim." Dobbs endişeyle başını salladı. "Özür dilerim, efendim."

Dobbs açık kapıya doğru dönerken bile, kim olduğunu anlamaya çalışarak gizlice Louisa'ya baktı. Fellows'un bakışlarını yakalayınca hızla döndü ve kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı.

Louisa'nın gözleri telaşla irileşmiş, oturmaya çalışırken hızlı hızlı nefes alıyordu. Fellows masadan kalkmasına yardım etti ve onu ayağa kaldırdı. Louisa'nın saçları dağınıktı, boynundan aşağı kırmızı lüleler sarkıyordu, yüzü Dobbs'unki gibi kızarmıştı.

Fellows'un dudaklarından özür çıkmadı. İçindeki her şeyle yapmayı arzuladığı bir şeyi yaptığı için özür dilemeyecekti.

Fellows, "Dobbs tek kelime etmeyecek," dedi.

Louisa ona bakmadan paltosuna uzandı, yanakları hâlâ kızarmıştı. "Daniel'i bulmalıyız."

Paltosunu omuzlarına kaydırđı. Fellows onu yerleştirmesine yardım etti ama Louisa yine de ona bakmadı.

O an çok kırılğandı. Tek bir yanlış kelime, onu sonsuza dek kaybetmesine neden olabilirdi. Ama doğru kelime yoktu. Fellows, Mr. Fellows gibi zarif ve açık sözlü değildi.

Franklin ya da Daniel gibi geveze. Annesinden açık konuşmayı ve durum gerektirdiğinde çenesini kapalı tutmanın değerini öğrenmişti.

Hiçbir şey söylemedi.

Louisa ona bakmadı ama başını da eğmedi. O gururlu bir hanımefendiydi, uzun bir gururlu insanlar soyundan geliyordu. Zarif ve asil biriydi ve bir polis dedektifi onu masasında öptü diye toz olup gitmezdi.

Fellows onu kapıdan dışarı çıkardı. Louisa körü körüne acele etmedi; onunla birlikte boş koridorlarda ve merdivenlerden aşağıya doğru sakince yürüdü. de konuşmadı ya da birbirlerine bakmadılar bile.

Daniel ön kapının içindeki bir masaya yaslanmış, oradaki çavuşla konuşuyor ve gülüyordu. Daniel Fellows ve Louisa'yı görünce şaşkınlıkla doğruldu. Çavuş hemen yapacak başka bir şey buldu ama Daniel onları incelerken gözleri kısıldı.

Fellows, Louisa'yı Daniel'in yanından tek kelime etmeden geçirip sokağa çıkardı. Fayton hâlâ dışarıda bekliyordu. Ücreti ödemekte ısrar eden Daniel şoföre iyi bir bahşış vermiş olmalıydı.

Fellows Louisa'yı taksiye bindirdi. Louisa içeri adım atarken tereddüt etmeden Fellows'un elini tuttu ama yine de ona bakmadı.

Fellows Daniel'a, "Onu eve götür," dedi.

Louisa öne doğru eğildi ve sonunda onun gözleriyle buluştu. "Sen gelmiyor musun?"

Fellows başını salladı. "Yapacak işlerim var ve dairem buradan çok uzakta değil.

Daniel size eve kadar eşlik edecek."

"Öyle olacak," dedi Daniel. "İyi geceler." Fellows'un Louisa'yı terk etmesinden memnun görünmüyordu ama en azından tartışmadı. Louisa'nın arkasından bindi ve eteğini sallayıp gürültü bir gümbürtüyle koltuğa yerleşti.

"İyi geceler." Fellows faytonun kapısını bir kapattı.

Louisa onu izlemeye devam etti. Gevşemiş saçlarının bukleleri öne doğru düşerek onu kızıla boyadı. Sonra araba ileri doğru sarsıldı ve Fellows'un onu görüşü kayboldu.

Kayıp. Güzel bir kelime. Fellows sokakta kaldı ve Nisan sisleri arasında kaybolana kadar uzun süre uzaklaşan arabayı izledi.

On İkinci Bölüm

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Daniel sordu.

Louisa, Lloyd'un sıcaklığından, ağzından, güçlü ellerinden başka bir şey görmediği, duymadığı ve hissetmediği hayalinden sıyrıldı.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Yukarıda ne oldu," dedi Daniel. "Ben beş dakikalığına uzaklaşıyorum, sen kızarmış ve dağılmış bir halde aşağı iniyorsun, dikkatinin dağılmış ve üzgün olmandan bahsetmiyorum bile. Onun ilgisinden hoşlanmadın mı? Senin için onu dövmek zorunda mıyım?"

Daniel o kadar genç ve hevesliydi ki -ve o kadar uyanıktı ki; hiç yorulmaz mıydı- gençliğine yakışmayan bir kurnazlıkla onu izliyordu.

Louisa cevap veremedi. Faytonun sert koltuğuna gömüldü ve iç geçirdi. Isabella'nın Mount Caddesi'ndeki evi Whitehall'dan o kadar da uzak değildi ama fayton yavaş gidiyordu ve yolculuğun uzun süreceğini biliyordu.

"Ah," dedi Daniel sessizlik bir süre uzadığında. "Demek onun ilgisinden hoşlandın. Sorun da bu, değil mi?"

Louisa öfkeli bir nefes verdi. "Ne istediğini bilmiyorum. Sorun da *bu zaten. Bilmiyorum.*"

"Şunu anlamalısınız ki bir beyefendi sizin gibi güzel bir kadına baktığında ..."

Daniel onu asılı bıraktı. Louisa doğrulup oturdu. "Evet, ne ima ettiğinizi çok iyi biliyorum. Ve gururumu okşuyorsun. Ama bundan daha fazlasını isteyip istemediği konusunda hiçbir fikrim yok. Ya da ben istiyorsam. Her şeye lanet olsun, kendi düşüncelerime güvenememek korkunç bir şey. Ne istediğimi bile bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun."

"Evet, tabii ki istiyorum," diye tersledi Louisa. "Hargate Piskoposu'yla çay çadırına gitmemiş olmak istiyorum. Bay Fellows'un bana karşı bu kadar soğuk davranmamasını istiyorum. Onun arkadaşı olmak istiyorum. Arkadaşından da öte. İstiyorum. Oh, Danny, bu çok kafa karıştırıcı."

"Pek sayılmaz. Ona aşık oluyorsun. Ya da zaten ona aşıksın."

"Ama öyle ? Yoksa sadece ... bunalmış mıyım?"

"Aşk çok büyüktür. Bak kız kardeşin Mac amcamla tanıştığında ne yaptı. Onunla tanıştığı gece aklını kaçırdı ve onunla kaçtı. Sadece on sekiz yaşındaydı, benden daha gençti. Mac ne düşünürse düşünsün, Isabella ona çılgınca aşık olmasaydı asla böyle pervasızca bir şey yapmazdı."

," dedi Louisa karanlık bir sesle. "Isabella her zaman dik başlı biriydi."

"Dik başlı biri." Daniel Louisa'ya değerlendirci bir bakış daha attı. "Dur tahmin edeyim, Isabella cesur olandı, sen ise her zaman iyi kızdın. Evde oturan, uslu duran, insanları üzecek hiçbir şey yapmayan. Haksız mıyım?"

"Evet." Louisa ellerini koltuğa vurdu. "Kesinlikle haklısın. Ben *hiçbir şey* yapmadım. Sessiz ve itaatkâr kaldım ve benden bekleneni yaptım. Peki benim ödülüm neydi? İnsanların bana acıması, skandallarla dolu ailem hakkında fısıldaşmaları. Ben de bana acımalarını *durdurmak* için saygın bir koca aramaya karar verdim. Şimdi cinayetle suçlanıyorum ve soruşturmadan sorumlu dedektifin beni anlamsızca öpmesine izin veriyorum."

"Ah ha, ben arkamı döndüğümde yukarıda olan şey *bu muydu?*"

"Evet." Louisa'nın yüzü kızardı. "Eğer bilmek istiyorsan, evet."

Daniel sırtıttı. "Bana söylemene gerek yoktu, biliyorsun. Gözlerindeki yıldızlar, dökülen saçların, yanağındaki o güzel kızarıklık, hepsi sana ihanet etti."

"Ve kimseye söylememelisin." Louisa ona sert bir bakış fırlattı. "Bana söz ver, Daniel."

Daniel ellerini kaldırdı. "Asla endişelenmeyin. Büyük dostlarımla sırlarını her zaman saklarım. Şimdi karar vermen gereken şey, bu aşık olma meselesi hakkında ne yapacağın. Görmezden gelip saygın evliliğini mi sürdüreceksin? Gil Franklin'le sanırım? Bahse girerim evlenme teklifi için fazla zorlamana gerek kalmayacak. Ya da bekle ve gör, Fellows seni tekrar öpmeye çalışacak mı? Ya da senden daha fazlasını ister mi?"

Louisa asık suratla,
"Yapmayacak," dedi. "Hangi
adam? Neyi yapmayacak?"

"Bay Fellows benden hiçbir şey istemiyor. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Beni neden öptüğüne dair hiçbir fikrim yok, birkaç kez kendimi ona atmış olmam dışında. Benim ahlaksız olduğumu düşünüyor olmalı. Yanıldığından emin değilim."

Daniel onu izledi. "Tüm bunlar büyüleyici. Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim.
uzak."

"şey *fazla ileri* gitmedi," dedi Louisa öfkeyle. "Ben davranıyorum uzun süredir rafta oturan ve delirmeye başlayan uçarı, saçma bir kadın gibi. Deliliğimin tek açıklaması bu. Haklısın, Gil'e ilgisini memnuniyetle karşıladığımı, onunla evlenmek istediğimi ve bunu yaptığımı söylemeliyim."

Louisa, Daniel'in gözlerindeki yaşları görmemesi için aniden pencereye döndü. Gil'le evlenirse, bir daha asla Fellows'la yalnız kalmasına izin veremezdi. Kendi bedeninin ona tepki vermeyeceğine ya da mantıklı davranıp arzusuna yenik düşmeyeceğine güvenemezdi. Şu anda bile Fellows'un yakıcı öpücüklerini, tenindeki dudak hissini ve onu ne kadar çok istediğini bilmekten kendini alamıyordu.

"Evet, hayatının geri kalanında sefalet içinde yaşı," dedi Daniel. "Bu herkese gösterecektir."

Louisa geri döndü. Bırak gözyaşlarını görsün. Neden umursuyordu ki? "Sefalet içinde olmayacak. Gil bir beyefendi. Nazik ve kibar, asla kaba değil, cömert, iyi kalpli ..."

"Ve sıkıcı. Bunu sesinizden anlıyorum. Ona karşı adil olmaya çalışıyorsunuz çünkü o iyi bir adam. Ama sıkıcı. Her gün aynı şeyi yaparsınız, o asla beklenmedik bir şey yapmaz, kafasından neler geçtiğini merak ettirmez. Gil şeffaftır. Bu da onu kağıt oynamak için iyi bir adam yapıyor, çünkü her eli ben kazanıyorum, ama muhtemelen birlikte yaşamak için çok sıkıcı."

Louisa, bu gece hiç kimse ona arkadaşlık etmemişken Gil'i hararetle savunmak istedi ama kelimeler dudaklarında can verdi.

Daniel haksız değildi. Louisa Gil'i çok seviyordu, her zaman sevmişti ama onu sevmiyordu. Onunla hiçbir zaman Lloyd Fellows'un içinde ne olduğunu anlamak istediği gibi ilgilenmemişti. Lloyd'u gördüğünde onu takip etmek, onunla birlikte olmak, onu dinlemek, ona dokunmak, yalnız olmadığını anlamasını sağlamak istiyordu. Louisa, Fellows'un işinden büyülenmiş, onunla bu konuda konuşmasını ve ona sırrını açmasını istemiş, o da ona sırrını açmak istemişti.

Başını koltuğa yasladı. "Umutsuz bir durum. Müfettiş Fellows hayattaki konumunun ve benim konumumun çok farkında."

"Bu doğru. O bir züppe. İşçi sınıfı erkeklerinin genelde öyle olduğunu gördüm. Kendini aşmaya yönelik her türlü ima acımasızca bastırılır. Sosyetikler sosyetik kalmalı; dürüst işçiler dürüst işçi olarak kalmalı. Fellows da kendisini her zaman dürüst bir işçi olarak gördü. Babasının onu asla kabul etmeyeceğini anladığında daha da fazla. İşçi sınıfı şimdi *bana* tahammül ediyor çünkü ben çok dürüst bir adamım ve onları değiştirmeye çalışmıyorum."

Louisa gülmek zorunda kaldı. "Ve hiç de kibirli değilsin."

"Her türlü kibirliyim, bunu biliyorum. Çok zekiyim ve bunu saklamak için bir neden görmüyorum. Öte yandan, zeki olmak büyük olmanın ya da başarıya ulaşmanın güvencesi değildir. Başarı için de çok çalışmak gerekir. Bunu biliyorum. Ama burada benden bahsetmiyoruz Louisa Teyze. Senden ve Fellows Amca'dan bahsediyoruz. Ve bu konuda ne yapacağımızı."

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacağız. Ben Gil'le evleneceğim ya da evde kalmış bir kız olarak kalacağım ve Müfettiş Fellows da polislik yapmaya devam edecek. Belki de kendisiyle evlenecek neşeli bir işçi sınıfı kadını bulur ve hayatı basit ve keyifli hale gelir."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Zavallı şehit Louisa. Tahmin ediyorum ki Fellows bu cinayeti çözecek ve sonra da ayaklarını yerden kesecek." Daniel omuz silkti. "Şey, ayaklarını yerden kesme kısmı biraz dürtme gerektirebilir. Ama o bunu yapmak istiyor. Size nasıl baktığını izlemek çok güzel bir şey. Fellows Gil'e baktı

Bu gece sanki bir bulup nasıl kullanılacağını öğrenmek ve bitirmek istiyor gibiydi. Ya da sadece bir tabanca çıkarıp onu vurmak."

Louisa pes etti. Tıkırdayan arabanın koltuğuna doğru eğildi ve Daniel'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok tatlısın Danny. Tam bir deli, ama çok tatlı bir deli."

"Teyzeciğim. Seni sevdiğimi biliyorsun. Beni kocan olarak seçmeyeceğin için çok üzgünüm ama seçmezsen, kendi kocanı bulmana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Pish. Henüz aşık olmadın, bu yüzden ne kadar korkunç olabileceğini anlamıyorsun. Eskiden mantıklı bir kızdım ama şimdi gecenin bir yarısı Londra'da koşturmak ve polis müfettişlerinin beni öpmesine izin vermek gibi aptalca şeyler yapıyorum. İyi olacağım. Geçecek. Ve aşık olduğunda, Daniel Mackenzie, sana güleceğim."

"Bundan korkmayın. Hem arkadaş hem de sevgili olarak kadınlardan hoşlanıyorum ama hiçbir şeyin icatlarıma engel olmasına izin vermeyeceğim."

"*Sen* öyle diyorsun. İşte buradayım," dedi araba Isabella'nın evinin önünde durduğunda. "Teşekkür ederim, Danny."

Daniel cesurca aşağı atladı ve onu dışarı çıkardı. Louisa'yı bırakmadan önce onu sımsıkı kucaklayarak şaşırttı. "Merak etme teyze," dedi usulca. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

Yanağına bir öpücük kondurdu, bir kez daha sarıldı ve sonra geri çekilip el sallayarak iyi geceler diledi. Louisa aceleyle eve girdi, daha kapının eşiğine varmadan uşak Morton kapıyı onun için açtı. Daniel tekrar iyi geceler diledi, faytona atladı ve hızla uzaklaştı.

Louisa, Daniel'in sözlerinden umut mu çıkarmalıydı yoksa aklına hangi çılgınlığı getireceği konusunda endişelenmeli miydi emin değildi. Her iki durumda da, düşüncelerinin çoğu hâlâ Fellows'un öpücüklerine, vücudunun onunkinin üzerindeki gücüne, ondan uzaklaştığında gözlerindeki karanlık çaresizlik ifadesine odaklanmıştı.

Haklı olmak zorundaydı. Umutsuzdu.

Louisa merdivenlerden yukarı çıktı, yatak odasına giden sahanlıkta durmadı. Tırmanmaya devam etti, çocuk odasına kadar gidip sessizce içeri girdi ve uyuyan üç çocuğa iyi geceler öpücüğü verdi. Daha sonra orada, karanlıkta oturup onların uyumasını izledi ve sakinleştirici sessizliği içine çekti.

* * *

Çavuş Pierce özür diler bir ifadeyle Fellows'a, "Şef sizi soruyor," dedi. "Şimdi söylüyor, efendim."

Lanet olsun. Fellows, kimin doğru söylediğine karar vermek için titizlikle tekrar gözden geçirdiği elli ifadeden başını kaldırıp baktı. Hepsi yalan söylüyordu - insanlar polise bunu yaparlardı- ama genellikle yalanla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle.

davayla ilgili. Fellows'un önemli yalanları önemsiz olanlardan ayıklaması gerekiyordu.

Dün gece eve gidip uyumaya çalıştıktan sonra sabahın erken saatlerinden beri buradaydı. Bu mümkün değildi. Fellows uyanık bir şekilde yatağının üzerindeki, geçen her ışığı, ayı, sokak lambalarını yansıtan beyaz badanalı tavana bakarak uzanmıştı.

Yansımalarda Louisa'yı gördü, kızıl saçları aşağı iniyordu, onu masaya yatırdığında gözlerindeki o boğucu bakış. Sesini duydu, alçak ve canlı, adını söylüyordu. *Lloyd*.

Bunu ona tekrar söylemesi için her şeyi yapardı.

Uyumak söz konusu olmadığından, Fellows tüm bu karmaşayı anlamlandırıp anlamlandıramayacağını görmek için gelmişti.

"Şimdi mi?" Fellows sinirli bir şekilde tekrarladı. "Evet, efendim.

Acil olduğunu söylüyor."

Fellows kederli bir iç geçirdi, kâğıtları bir kenara fırlattı, ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı. Memur Dobbs elinde çay bardaklarıyla içeri giriyordu ve ikisi kapıda karşılaştı. Fellows onun yanından geçmek için yana döndü. Dobbs kıpkırmızı oldu. Memurun elleri o kadar sert titriyordu ki çay dolu fincanlardan Fellows'un ayakkabılarına sıçradı.

Fellows, "Kendine dikkat et, Memur Bey," diye tersledi ve sonra geçip koridorda ilerlemeye başladı.

Dedektif Başkomiser Giles Kenton yaklaşık beş yıldır Fellows' amiriydi. Eski amirinin Fellows'un terfileri üzerindeki kısıtlamalarını kaldıran Kenton'dı, Fellows Mackenzie'lerin cinayetlerini fanatik bir şekilde takip ederken konulmuştu.

Kenton, Fellows'un saplantılı soruşturmalarıyla kimi rahatsız ettiğine dikkat etmesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Yine de Kenton birlikte çalışmak için iyi bir adamdı, çünkü Fellows'un davalarını çözme konusunda benzersiz bir yöntemi olduğunu ve davaları çözme oranının diğerlerinden daha iyi olduğunu kabul ediyordu.

Kenton, Fellows'a ofisindeki diğer sandalyeye geçmesi için el salladı ve dikkatini masasının üzerindeki kâğıtlara verdi. Bu iyiye işaretti. Dik oturmuyor, ellerini masaya koymuyor, bakışlarını Fellows'a dikmiyordu. Sadece Kenton her zaman yaptığı şeyi yapıyordu.

Kenton bir kâğıt parçasını imzaladı, kâğıdı kuruladı ve kalemi bir tepsiye çarparak masasına birkaç mürekkep damlası püskürttü. Sonunda her şeyi bir kenara itti ve Fellows'a baktı.

O kadar da iyi değil. Kenton'ın gözlerinde öfkeden kaynaklanan keskin bir ışık vardı. "Seni ve ekibini Hargate davasından çekiyorum," dedi.

Fellows'un cevabı ani ve ani oldu. "Hayır. Yapamazsın. Yani . . . Hayır, efendim.

Lütfen yapmayın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Hargate güçlüydü ve ailesi de güçlü, hem babası hem de annesi. Arkadaşları da güçlü. Hepsi kanımız için çılgılık atmamakla meşguller ve bu davayı neden hala kapatmadığımızı merak ediyorlar."

Fellows oturduğu yerde kalamadı. Ayağa kalktı, yumruklarını sıktı. "Bir haftadan az oldu. Bunun gibi davalar aylar sürebilir. Hatta yıllar. Bunu biliyorsun."

"Evet, bunu biliyorum. Siviller bilmez, özellikle de sosyetik olanlar. Ya polisin mucizeler yaratmasını istiyorlar ya da başlarına bela olduğumuzdan şikayet ediyorlar."

"O zaman işimi yapmama izin vermeliler. Şefimin beni twit atmak için içeri çekmesi zaman kaybı."

Kenton ona sert bir bakış attı. "Bitirdin mi?"

Fellows yumruklarını masaya dayadı. "Beni bu davadan alamazsınız, efendim."

"Dinle." Kenton'ın sesi keskinliğini kaybetti. "Arkadaşlar, siz bu en iyi dedektifsiniz. En iyilerden *biri* olduğunuzu söyleyerek bunu nitelendirmiyorum bile. Gerçekten en iyisisiniz. Kısa sürede dedektif başkomiser olacaksın, muhtemelen onun da ötesinde başkomiser olacaksın ve muhtemelen daha da yükseğe çıkacaksın. Sen en iyisisin çünkü sadece iyi içgüdülere sahip değilsin, aynı zamanda dikkatli ve titizsin. Her şeyi takip ediyorsun. Ne yazık ki, Hargate'in ailesi hızlı bir tutuklama istiyor. Ve senin neden tutuklama yapmadığını merak ediyorlar."

Fellows bağırmanın çabasıyla, "Çünkü henüz bir suçlu bulamadım," dedi. "Çadırın altından sürünerek çıkan adamla ilgili bir ipucu bulur bulmaz onu buraya getireceğim."

"Hmm, evet. Bu herif çok uygun, değil mi? Leydi Louisa Scranton'ı tutuklamak için kanıtları bir araya getirmemeniz için size iyi bir bahane veriyor."

"Çünkü o ." Bağırış o zaman geldi.

"Olmayabilir. Ama bir düşünün, tutuklanıp bir yargıç tarafından sorgulandığında ve yargıç masum olduğuna karar verdiğinde serbest bırakılacak. Konu kapanmıştır."

Fellows başını salladı. "Tanrı aşkına, bir sulh yargıcının karşısına çıkmaya parasının yetmeyeceğini biliyorsun. Hargate'in ailesi onu mahkemeye çıkarmaya zorlayacak ve ülkedeki en iyi savcının onu mahkûm ettirmesini sağlayacaklar. Louisa'nın babası Mayfair'deki aristoların yarısını mahvettiğinden beri Scrantonlar pek sevilmiyordu. Bunun için bir Scranton gömülse kimse fazla yaygara koparmaz."

"O zaman Leydi Louisa'nın ailesi ona yardım etmek için avukat yağmuruna tutacaktır. Bunu biliyorsunuz. Mackenzie'lerle olan bağları da yardımcı olacaktır. Seni bu davadan almamın nedeni de bu bağlar."

Fellows ayağa kalktı, yumrukları sıkışmıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, Mackenzie ailesiyle ilgili bir şey yapana kadar teşkilattaki en iyi dedektif olduğunuz *anlamına geliyor*. Sonra sağduyunuz pencereden dışarıya doğru dalışa geçer. Kuralları çiğnersiniz, uyumazsınız, enerjinizi

Onları ve onlarla ilgili her şeyi. Bir cinayeti onların üzerine yıkmaya çalışmanız beş yıl sürdü, değil mi? Dük sizi durdurmak için İçişleri Bakanlığı'ndaki adamları tehdit zorunda kaldı. Sonra da herkesin arkasından iş çevirip Lord Ian Mackenzie'yi Paris'e kadar takip ettiniz ve onu yakalamak için kuralların etrafından dolanmanın çeşitli yollarını denediniz."

"Ama sorunun temeline indim," dedi Fellows, sesi sertleşerek. "Cinayetler çözüldü. Dava kapandı."

"Laf kalabalığı yapıyorsunuz, dostlar. Onları çözdün, tamam, ama bir kadın öldü ve bir diğeri de bu süreçte neredeyse ölüyordu. Seni davadan alıyorum, çünkü Hargate'in babasına - bir kont ve annesine - bir markinin kızı - neden şimdiye kadar Leydi Louisa Scranton'ı tutuklamadığını açıklayamıyorum. Sanırım onlara bunun sebebinin onun metresiniz olması olduğunu söylememi istemezsiniz."

Fellows'un yüzü yandı. "Yüce Tanrım, efendim. O benim metresim *değil*."

"O zaman Dobbs neden bu sabah erkenden buraya geldi ve bana onun olduğunu söyledi? Evet, seni Hargate davasının baş şüphelisiyle masanın üstünde sevişirken bulduğuna dair bütün hikâyeyi anlattı." Kenton'ın ağzı gerildi. "O delikanlıyla, dedikodu yaymak için boyundan büyük işlere kalkışmak konusunda konuşmalısın. Bir polis memuru kendi amirine sadık olmalıdır, o amir şüphelilerin ırzına geçse de geçmese de."

Fellows, "Onun ırzına geçmiyordum," dedi. "Dobbs yanlış anlamış." Ve çocuğun boynunu sıktı.

"Dobbs'un tam sözleri şöyleydi: *Onu masanın üzerine yatırmış, dizlerini yukarı kaldırmış ve göğüslerini öpüyormuş*." Kenton, Dobbs'un genç sesini aynen taklit etti. "Duymak istediğim bir şey değildi, inan bana."

"Dobbs'un ne gördüğü ya da ne söylediği önemli değil." Fellows'un sesi sertleşti. "Ona karşı hislerimin ne olduğu da önemli değil. Louisa Scranton masum. Bunu biliyorum. Dünya onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Hargate Piskoposu'nu o öldürmedi."

"Yüksek atından in. Onu elleri ve dizleri üzerinde çırılçıplak soyup kıcına tekme basmış olman umurumda değil. Hargate'in babası, annesi ve bağlı oldukları tüm unvanların bir sonuç istemesi umurumda. nefes alıyorlar, ben de seninkinden nefes alıyorum. Çok yavaşsın. Davayı Harrison'a veriyorum."

"Hayır." Fellows'un vücuduna soğuk bir korku yayıldı. "Harrison gördüğü herkesi tutuklar, sonra da kimin ne yaptığını ortaya çıkarır. Bazen birkaç kişi asılana kadar gerçeği öğrenemiyor."

"Ama hızlıdır ve erkeğini yakalar. Ya da kadını."

"Hayır." Fellows tekrar masanın üzerine eğildi ve Kenton'ı yakalayıp sarsmamak için kendini zor tuttu. "Lütfen. Leydi Louisa'dan uzak duracağıma söz veriyorum. Gerekirse kilometrelerce uzakta. Ama beni davadan almayın. Suçluyu bulacağım, söz veriyorum. Onu Harrison'ın merhametine bırakma."

Kenton ona sert bir bakış attı. "Sizin için duvara gittim, dostlarım. Birkaç kez. Seni tutmak için buna değer. Ama Tanrı aşkına, ."

"Eğer bunu Harrison'a verirsiniz, efendim, polislikten atılırım."

Kenton kaşlarını çatı. "Beni tehdit etme. Zamanında senden daha korkutucu adamlar tarafından tehdit edildim, inan bana, kendi şefim de dahil."

"Tehdit etmiyorum. Eğer davadan çekilirsem, giderim. Erkeklerin sırf işleri hallettiklerini kanıtlamak için masum genç kadınları tutukladıkları yerde kalmayacağım. Gideceğim ve sonra da onu senden elimden geldiğince koruyacağım." Durakladı. "Efendim."

Kenton sandalyesinde arkasına yaslandı. Yüzündeki ifadeden Fellows'un onu boğazlamak istediğini çok iyi bildiği anlaşılıyordu ama hiç savunma yapmadı. "Pazartesi günü yarışlara gideceğinizi söylemiştiniz. Newmarket'e."

"Evet, ama gitmeyeceğim. Beni burada , ben de burada kalıp çalışayım-"

"Bırak da bitireyim. Gideceksin. Dışarıda bir güne ihtiyacın var. Eğer gitmeden önce bir tutuklama yaparsan -ki bu kalıcı olur- o zaman seni davadan almam. Eğer gitmeden önce çözemezsen, o zaman gidersin."

Fellows dehşet içinde ona baktı. "Bu sadece iki gün demek." "Evet, öyle. Sizin için yapabileceğimin en iyisi bu."

"Ciddiyim," dedi Fellows. "Eğer bu davayı iki gün içinde çözemezsem ve beni görevden alırsanız, giderim."

Kenton kâğıtları karıştırarak ona doğru uzattı. "O zaman bu işi çabucak çözsene iyi olur, değil mi?"

Fellows yumruklarını tekrar masadan kaldırdı ve doğruldu. Kenton'ın işi bitmişti, görüşme sona ermişti.

Fellows kapıya doğru yürürken Kenton arkasından boğazını temizledi. "Ve Scranton denen kadından uzak dur. Seni bu konuda tutacağım. Ona Bow Street'e ve yargıca kadar eşlik etmediğin sürece, seni onun yakınında istemiyorum."

Fellows sert bir sesle "Evet, efendim," dedi ve binanın arka tarafına doğru ilerledi. ofisine.

Dobbs'un tahta bir sandalyede oturduğunu, elini morarmış ve kanlı yüzüne götürdüğünü gördü. Pierce kendi elini sıkıyor, öfkeli görünüyordu.

"Pierce," diye tersledi Fellows.

Pierce hiç utanmadı. "Dobbs'a ne olursa olsun başmüfettişinin etrafında dolaşp masal anlatmaması gerektiğini anlatıyordum. Ekibine saygı duymalısın."

Fellows sessizce Dobbs'a baktı, o da yarı korkulu, yarı meydan okuyan bakışlarla ona karşılık verdi. "Dobbs," dedi Fellows, sesi de duruşu kadar soğuktu. "Benim umurumda olan senin şefime laf atman değil. Eğer hatalıysam, hatalıyım. Ama bir daha Leydi Louisa hakkında, özellikle de bu sözlerle, *herhangi biriyle* konuşursan, seni yürüyemeyecek hale gelene kadar döverim. Anladın mı?"

Dobbs yutkundu. "Evet, efendim."

"Şimdi bana kahve getir ve bu sefer bir şey dökme. Pierce, pazartesiiden önce bu davayı . Seni istiyorum-"

"Pazartesi mi?" Pierce ayağa fırladı. "Baş komiser sana ne dedi?"

"Pazartesi," diye tekrarladı Fellows. "Şüphelileri aramızda paylaşıyoruz ve cevapları alana kadar dürteceğiz. Kimi kızdırdığımız, kışkırttığımız ya da bizden nefret ettirdiğimiz umurunda değil. Arkadaş edinmek için değil, bir suçluyu yakalamak için buradayız. İstedğim ilk şey, Saygıdeğer Gilbert Franklin hakkında her şeyi, yani kesinlikle her şeyi öğrenmeniz. Nerede olduğunu, oradayken ne yaptığını, kahvaltıda ne yediğini ve tekrar ne zaman sıçtığını bilmek istiyorum. Tamam mı?"

Pierce not defterine "Yine sıçtı," diye yazdı. "Anladım efendim. Hemen başlıyorum."

On Üçüncü Bölüm

O öğleden sonra Louisa bir kez daha Bayan Leigh-Waters'ın arka oturma odasında oturdu. Bu kez Daniel da yanındaydı ve Louisa buraya bir amaç için gelmişti.

Bayan Leigh-Waters'ın Louisa'yı kabul etmesi bile onu cesaretlendirmişti. Bayan Leigh-Waters Louisa'nın annesi ve Isabella için her zaman yakın bir dost olmuştu, Isabella Mac'i terk ettiğinde onun yanında olan birkaç kişiden biriydi.

Bugün hanımefendi hem Louisa'ya hem de Hargate'e sempati duyuyordu. Bayan Leigh-Waters elini göğsüne bastırarak, "O zavallı adamı düşündükçe çarpıntılarla uyanıyorum," dedi. "Ne kadar acı çekmiş olmalı. Onun ölümünü izlemek senin için oldukça üzücü olmalı Louisa. Çok üzgünüm, canım."

Sesi üzgün ama biraz da hastalıklı bir merakla çıkıyordu. "Gerçekten de öyle," dedi Louisa. "Teşekkür ederim."

"Ve siz, Bay Mackenzie," dedi Bayan Leigh-Waters Daniel'a. "Sevgili Louisa'mızın yanında durmanız çok nazik bir davranış."

"Hiç de değil," dedi Daniel. Bayan Leigh-Waters'a en iyi genç ama çok zeki ve anlayışlı gülümsemesini verdi. "Louisa benim favorimdir."

"Benim de." Bayan Leigh-Waters gülümsemeye karşılık verdi ama gözlerinde bir parıltıyla. Louisa ile Daniel'ın arasında bir ileri bir geri baktı. Daniel on dokuz yaşındaydı, bu doğrudu ve Louisa ondan birkaç yaş büyüktü, ama böyle eşleşmeler yapılmıştı. Daniel üniversiteyi bitirip reşit olduğunda, gerçekten de çok zengin bir genç adam olacaktı.

Bayan Leigh-Waters'ın gözleri şimdi gerçekten parlıyordu. Louisa aceleyle araya girdi, "Merak ettiğim şey, eğer sormamı bağışlarsanız, bahçe partisine kimi davet edeceğinize nasıl karar verdiğiniziz? Burada uzun zamandır görmediğim insanlar gördüm."

Bayan Leigh-Waters gözlerini kırıştırdı. "Konuk listem oldukça kalabalıktı, canım. Bahçe partim her zaman önemli bir sezon toplantısıdır. Geniş bir çevreyi davet ederim ama listemi en sevdiklerimle sınırlı tutarım."

Başka bir deyişle, toplantı ilginç olacak kadar büyük, ancak davet edilenlerin kendilerini davet edilmeyenlerden üstün hissetmelerini sağlayacak kadar da özeldi.

"Louisa'nın demek istediği," dedi Daniel, "Hargate Piskoposu'nun listenizde yer almasına şaşırdığı. Louisa sizin özel arkadaşlar olduğunuzu düşünmemişti. Aslında, Hargate ukala ve küçümseyici bir herif olabilir, Tanrı rahmet eylesin."

Bayan Leigh-Waters kızardı. "Kesinlikle açık sözlüsünüz Bay Mackenzie."

"Ama dürüst. Hargate mesleğinde çok hızlı yükseldi. Amcam Hart İyilik üstüne iyilik istediğini ve zirveye giden yolu satın aldığını düşündü."

Hart bilirdi. Kendisi de zaman zaman benzer yöntemler kullanmıştı ve muhtemelen Hargate'in piskopos olmak için kimin yuvasına tüy diktiğini biliyordu.

"Hart amcanız haksız olmayabilir," dedi Bayan Leigh-Waters. "Hargate kocamdan bazı konularda Bay Leigh-Waters'a yardım etmesi karşılığında sağ kulağına bir şeyler söylemesini istedi. Bu sık sık yapılır, ama Hargate ile ..."

"Çok açık ve dalkavukçaydı," diye bitirdi Daniel. "Onu partiye bu yüzden mi davet ettiniz? Kocanız için yaptıklarının karşılığını ödemek için mi?"

"Hayır, hayır." Bayan Leigh-Waters'ın yüzü daha da kızardı. "Bilmeniz gerekiyorsa, piskoposa biraz borcum vardı ve bunun için beni sıkıştırıyordu. Onun isteği üzerine, borcumu burada ödemek niyetiyle kendisini davet ettim."

"Peki bunu hallettiniz mi?" diye sordu Daniel. Bu ani soruyu bir gülümsemeyle yumuşattı, çayından bir yudum aldı ve sonra fincanıyla bir işaret yaptı. "Yani, daha önce fırsatın oldu mu ... bilirsin."

"Aslında verdim. Ona yüz ginesini verdim. Yani çoğunu." Bayan Leigh-Waters sesini alçaltarak onlara doğru eğildi. "Lütfen kocama söylemeyin."

Louisa başını salladı. "konuda hiç korkma. Kumar borcu muydu?"

"Pardon?" Bayan Leigh-Waters şaşırmış görünüyordu, sonra yüzü arkasındaki kadife perdeler kadar kızardı. "Ah. Evet. Gerçekten de öyle. İskambilde şansım çok yaver gitmedi ve kaybettiklerim için Hargate'e bir yemin vermek zorunda kaldım. Ona mümkün olduğunca çabuk ödeme yapmayı planlamıştım ama o biraz sabırsızdı. Bir din adamına göre Hargate'in pek affedici olmadığını söylemeliyim."

Louisa, Hargate'in bütün ölümcül günahlarda üstün olduğunu düşünüyordu; gurur ve açgözlülük bunların başında geliyordu. Ama bazı beyefendiler ruhban sınıfına bir çağrı ya da derin bir inanca sahip oldukları için değil, bu konuda doğru yolu izlerlerse iyi bir yaşam sürebilecekleri ve güç kazanabilecekleri için girerlerdi. Hargate güç peşinde koşan biriydi ve bunu saklamaya da pek çalışmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Louisa. "Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum."

Daniel Bayan Leigh-Waters'a neşeli bir gülümseme verdi. "En azından geçmişin temizlendi. Borcunuzu ödeyebildiniz ve her şey bitti."

"Tam olarak değil." Bayan Leigh-Waters elini Louisa'nın elinin üzerine koydu, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sevgili Louisa, senden af dilemek zorundayım. Hargate'e tüm tutarı ödeyemedim. Bu ayki toplu iğne param bitmişti ve kocama nedenini söylemeden daha fazlasını isteyemezdim. Bay Leigh-Waters'ın bilmesini istemedim. Kumarı onaylamıyor."

Louisa bunu ilk kez duyuyordu. Bay Leigh-Waters sık sık Isabella'nın partilerinde iskambil masalarının etrafında görülürdü, karısı da aynı şekilde. Ama Louisa cesaretle gülümsedi ve Bayan Leigh-Waters'ın devam etmesine izin verdi.

"Hargate doğrudan kocama gitmekle tehdit etti. Yapmaması için yalvardım. Ona başka ne verebileceğimi sordum, paranın geri kalanını toplayana kadar onu mutlu edecek bir şey. "Ah, sevgili Louisa, şimdi kendimden çok utanıyorum," dedi.

Louisa anladığını düşündü. "Hargate sizden benimle yalnız konuşmasını ayarlamanızı istedi mi?"

"Evet. Oh, zavallı sevgilim, çok üzgünüm. Sana evlenme teklif etmek istediğini biliyordum. Sık sık senin onun için mükemmel bir gelin olduğundan söz ederdi.

Haksız da sayılmazdı, senden çok iyi bir piskopos eşi olurdu." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. "Korkarım kabul ettim. Kocama gitmesini engellemek için her şeyi yaparım." Bayan Leigh-Waters'ın üzüntüsü doğrudu ama bir kâğıt oyunundan borcu olan bir kadın için biraz fazla görünüyordu. Mayfair'deki çoğu insan whist, faro, hazard, Amerikan oyunu poker, herhangi bir spor karşılaşması ya da hatta bir kedinin sokağın hangi tarafından yürüyeceği kayıplar için birbirine borçluydu. Kumar çılgınlığı *haut ton*'da canlı ve iyiydi. Louisa, sahipsiz toprak parçalarını, gözde atlarını, hizmetkârlarını ve hatta evlerini arkadaşlarına kaptıran adamlar tanıyordu. Bahisler eninde sonunda, genellikle de iyi niyetle kapatılırdı. Kocaları kumar oynamalarını hoş karşılamayan kadınlar gizlenmeye çalışırlardı, ama sempatik arkadaşları genellikle ödemelerine yardım ederdi. Bayan Leigh-Waters kocasının kumar oynadığını söylerken yalan söylemişti.

kumarı onaylamıyordu ama Louisa bunun nedenini anlayamıyordu.

Daniel araya girdi, sesi daha kısıktı. "Hargate senden Louisa'yla ilgili olarak ne yapmanı bekliyordu? Onunla tek başına konuşmasına izin vermek her şeyin sonu muydu?"

Bayan Leigh-Waters başını salladı. "Eğer utangaç olduğunu kanıtlarsa onu maça teşvik etmemi istedi. Onunla konuşmamı. Ya da rüşvet vermemi, tehdit etmemi, ne gerekiyorsa yapmamı."

Louisa'nın gözleri büyüdü. "Ona söz mü verdin?"

"Elimde değildi." Daha fazla gözyaşı döktü, Bayan Leigh-Waters'ın geniş göğsü kabardı. "Çaresizdim, canım. Bir zararını da görmedim. Bu sezon saygın bir koca aramaya karar verdiğini bana kendin söylemiştin. Hargate senin için iyi bir eş olabilirdi, sana ve ailene yardımcı olabilirdi."

"Onun mutluluğu pahasına," dedi Daniel. "Louisa Hargate'i kabul etseydi, onu bundan vazgeçirmek için her şeyi yapardım." Ürperdi. "Hargate'in kayınbiraderim olmasına katlanamazdım. Noel'de puding yerken ona iyi davranmak zorunda kaldığımı düşünsene. Hayır, teşekkür ederim."

"Ben olsam onu reddederdim," dedi Louisa. "Hargate beni ikna etmek için çok uğraştı, eğer onunla evlenirsem ailemin ona olan borçlarını affedeceğini söyledi. Ailem babamın ona olan borcunun büyük bir kısmını ödedi ama o geri kalanı için beni sıkıştırmaya niyetliydi. Korkunç bir adam."

Bayan Leigh-Waters daha da üzgün görünüyordu. "Oh, Louisa, yapmamalısın ..."

"Ölümler hakkında kötü konuşmak mı?" Daniel, Louisa cevap vermeden önce sordu. "Bu yapılması gereken bir şey değil, hayır, ama ölüm bir insanın hayattayken nasıl biri olduğunu değiştirmez. Hargate istediğini elde etmek için şantaj yapmaktan çekinmezdi. Bahse girerim başarılarının çoğunun anahtarıdır. Bir keresinde bana bile şantaj yapmaya çalıştı."

Bayan Leigh-Waters gözlerini sildi. "Öyle mi yaptı? Ne hakkında? Yani . . . Oh, özür dilerim, Bay Mackenzie. Burnumu sokmak istememiştim."

Daniel omuz silkti. "Gençlik patavatsızlıkları. Bunlardan o kadar çok yaşadım ki, babama söylemekle tehdit ettiği gençlik patavatsızlığının tam olarak ne olduğunu anlamadan önce Hargate'e biraz vergi vermek zorunda . Hargate'e ona söylemesini ve lanetlenmesini söyledim. O da öyle yaptı. Babam üzerime çok geldi ama günahlarımı itiraf ettim, babamla tartıştık, beni affetti, bir viski içtik ve her şey yoluna girdi." Daniel'in babasıyla ilişkisi özetle böyle.

Louisa öfkeyle, "Hargate çok kaba," dedi. "Sessiz kalmak için senden para mı istedi?"

"Bu ve Hargate'in Lordlar Kamarası'na girme şansını hızlandırmak için Hart Amca ile bir kelime. Orada sadece bir sürü piskoposun oturabileceği kadar yer var. Bir başkasının ön kapıdan girebilmesi için birinin ölmesi gerekir. Hargate listenin başına geçmek istiyordu. Hart'ın ona bir yol açacağı konusunda iyimser olduğunu söyledim. Hart'a şantaj yapmak tanıdığım herkesten daha zordur. Güven bana. Ben denedim. Bana attığı dayak yüzünden kulaklarım hâlâ acıyor." Daniel başının yan tarafını ovuşturdu. "Elbette, o zamanlar sadece on yaşındaydım ve pratik yapmamıştım."

Daniel'in şantajı sadece bir baş belası olarak gören rahat ses tonu Bayan Leigh-Waters üzerinde iyi bir etki yaratıyordu. Ağlaması kesildi ve rahatlamaya başladı.

"Sana da şantaj yapıyor muydu?" Daniel ona sordu. "Şantaj özür dilerim."

Bayan Leigh-Waters başını salladı. "Lütfen, *lütfen* kocama söylemeyin."

"Hayır." Louisa onun elini sıktı. "Anlıyoruz."

Bayan Leigh-Waters kendisini izleyenlere baktı ve sonra yerinden sıçradı. "Ama Hargate'i susturmak için onu zehirlediğimi düşünüyorsanız, öyle bir şey yapmadım. Söylediğim gibi ona ödeme yaptım ve sizinle buluşması için randevu ayarladım. İleride daha fazla para isteyebileceğini biliyordum ama o köprüye geldiğimde geçecektim."

Louisa, Hargate'in Bayan Leigh-Waters'ı bu kadar utandıracak hangi bilgiye sahip olduğunu çok merak ediyordu ama sormadı. Zavallı kadın sırrını bir başkasının bilmesinden endişe etmek zorunda kalmadan yeterince acı çekmişti. Hargate artık gitmişti ve Bayan Leigh-Waters ondan kurtulmuştu.

"Hiç korkma," dedi Louisa. "Zehir çay fincanının içindeyse onu nasıl öldürebileceğini anlamıyorum. Onun hangi fincanı seçeceğini nereden bilebilirdin? Ya da benim ona hangisini vereceğimi? Ona fincanı veren bendim. Ne yazık ki en olası şüpheli benim."

Louisa söndü. Buraya çok daha fazlasını öğrenmeyi umarak gelmişti. Konuşmalarından Bayan Leigh-Waters'ın gerçekten de bir

Ama Bayan Leigh-Waters'ın zehri vermek için bu kadar karmaşık bir yol düşündüğünü hayal etmekte güçlük çekiyordu. Ayrıca, kadın adamı kendi bahçesinde öldürme riskine girer miydi? Hem de kalabalık bir grubun önünde?

Birisi yapmıştı. Ve o biri suçu doğrudan Louisa'nın üzerine atmıştı. "Teşekkür ." Louisa Bayan Leigh-Waters'ın elini tekrar sıktı. "Özür dilerim.

Bütün bunları yaşamak zorunda kaldın."

"Ben de seni," dedi Bayan Leigh-Waters. "Beni affedecek misiniz?" "Elbette."

Bayan Leigh-Waters nefesini bıraktı, rahatladığı her halinden belliydi. Louisa ve Daniel bakıştılar, sessizce konuşmayı bitirmeye karar verdiler ve çaylarının geri kalanını huzur içinde içtiler.

* * *

Louisa ve Daniel Bayan Leigh-Waters'ın evinden ayrıldıklarında, Louisa Mac'in arabacısına onları doğruca Londra'ya ve Scotland Yard'a götürmesi için talimat verdi. Elinden geldiğince Bayan Leigh-Waters'ın sırlarını saklamaya çalışacaktı ama Hargate hakkında bulduklarını Fellows'a anlatmak istiyordu. Hem de hemen. Dün gecedен sonra Fellows'la tekrar yüzleşmek ne kadar garip olsa da, onun bilmesini istiyordu.

Daniel kabul etti ve koç iyi bir doğruya yöneldi.

Ancak Scotland Yard'a vardıklarında, alt kattaki çavuş Daniel'e Fellows'un dışarıda olduğunu söyledi. Çavuş Pierce ve Memur Dobbs da öyle. Ama her zaman bir mesaj bırakabilirlerdi.

Daniel bu bilgiyle birlikte Louisa'nın beklediği arabaya döndü. "Sanırım ona bir mesaj bırakabilirim," dedi Louisa mutsuz bir sesle.

"Hayır." Daniel arabanın tavanına vurdu ve arabacıyı Strand'a . "Onu kendi ininde bekleyeceğiz. Yine de biraz zaman alabilir. Yolda yiyecek ve içecek alalım ."

* * *

Çavuş Pierce Fellows'a Richmond'a dönüp olay yerini tekrar incelemelerini önermişti ama Fellows bu fikri reddetti. Daha önce de düşündüğü gibi, bu Mayfair'de işlenmiş bir suçtu. Oyuncular ve cevap Londra'nın o bölgesinde yatıyordu.

Fellows, Hargate Piskoposu'nun babası Norwell Kontu'nu Norwell'in Berkeley Meydanı'ndaki evinde ziyaret ederek işe başladı. Norwell Fellows'u görmek istemiyordu, uşak ön kapıyı açtığıında onlara haber verdi. Ayrıca

Fellows ve Pierce'in eve mutfaktan girmek için merdivenlerden inmiş olmaları gerektiğini söyledi.

Fellows, Pierce'a aşağı inmesini söyledi -alt kattakilerle ilgilenmenin ve evdeki dedikoduları öğrenmenin hiçbir zararı olmazdı- ama Pierce kapıda kalmaya devam etti.

Fellows uşağa, "Lord hazretlerine söyle, oğlunun katilini bulup tutuklamamı istiyorsa, hem de hemen, benimle konuşacak," dedi.

Adam üzgün görünüyordu ama sonunda itaat etti. Pierce neşeli bir selam verdi ve mutfaka doğru yola çıktı.

Norwell Kontu, Fellows'u kabul odasında en az yarım saat beklettikten sonra uşak geri döndü ve Fellows'u merdivenlerden yukarı, kitaplarla dolu bir çalışma odasına götürdü. Odanın yüksek duvarları, demir spiral bir merdivenle ulaşılan ikinci kat kitaplıklarını barındırıyordu.

Norwell ölen oğluna çok benziyordu, yakışıklı ve zayıftı ama yirmi yaş daha yaşlıydı. Saçları ağarmış, göbeği çok fazla zengin yemekten ve çok fazla limandan dolayı yağlanmış, siyah yas kıyafeti solgun yüzünü daha da solgunlaştırmıştı.

Norwell bakışlarını Fellows'un üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi, belli ki gördüklerinden hoşlanmamıştı. "Demek sen yaşlı Kilmorgan'ın yan adamısın."

Fellows yüzündeki acıyı gizlemek için hafifçe eğildi. "Bu onura sahibim."

Norwell homurdandı. "Ona benziyorsun. Kilmorgan adı bir orospu çocuğuydu ve şimdiki düğ de daha iyi değil."

Fellows bunu metanetle karşıladı. Hart'ı tanıdıkça ondan daha çok hoşlanmaya başlamıştı ama onu Norwell'e karşı savunmakla nefesini boşa harcayacağını biliyordu. Norwell kararlarını veren ve ne olursa olsun onlara sadık kalan bir adamdı.

"Benimle konuşmak bir katili yakalamanıza nasıl yardımcı olabilir?" Norwell sordu. "Bunu yapan Scranton kaltağıydı ve hepimiz bunu biliyoruz. Bütün aile delirmiş durumda."

Fellows sinirlerine hakim olmak için çenesini sıktı. "Leydi Louisa olmadığını gösteren yeni kanıtlar ortaya çıktı."

"Ne kanıtı? Yalan söylüyorsun. Onu tutuklamamanızın tek nedeni Mackenzie'lerle bağlantılı olması ve onlara karşı saçma bir sadakatiniz olması."

Fellows sert bir sesle, "Hayır, Lord Norwell," dedi. "Ne olursa olsun gerçeğin peşindeyim. Bugün buraya gelmemin bir nedeni de oğlunuzun yatak odasına bakmak istemem. Uşağı bana, kısa süreliğine Kasabaya geldiğinde ve kendi dairesini açmakla uğraşmak istemediğinde sık sık bu evde kaldığını söyledi. Bu doğru mu?"

Norwell Fellows'a tekrar baktı, ne kabul etti ne de karşı çıktı. "Kendinizi biraz aşılıyorsunuz, değil mi Başmüfettiş? Bir düğün oğlu olabilirsiniz ama yine de bir piçsiniz."

"Bunun oğlunuzun odalarına bakmamla hiçbir ilgisi yok."

Norwell derin bir iç çekti. "Ne ?" "Bulduğumda anlayacağım."

"Bu çok saçma."

Fellows kararlı bir şekilde, "Taş üstünde taş bırakmayacağım," dedi. "Bu katilin en az sizin kadar çabuk bulunmasını istiyorum ve bu yüzden her olasılığı araştırıyorum. Merak etmeyin, oğlunuzun eşyalarına hiçbir zarar vermeyeceğim ve her şeyi bulduğum gibi bırakacağım."

Norwell yine Fellows'u olabilecek en küçümseyici şekilde bir aşağı bir yukarı süzdü. Sanki ayak parmaklarından geliyormuş gibi bir iç çekti, arkasını döndü ve masanın üzerindeki zile bastı. Kâhya hemen içeri girdi -Fellows adamın kapının dışını dinlediğinden şüpheleniyordu.

Norwell, "Müfettişi Frederick'in eski odasına götür," dedi. "Orada onunla kal ve hiçbir şey çalmasına izin verme."

Fellows bu açıklamaya hiç tepki vermedi. Norwell yas tutuyordu-Fellows buna izin verdi. Aksi takdirde adamın ağzını yumruklamak isteyebilirdi. Fellows arkasını döndü ve tek kelime etmeden kâhyayı kütüphaneden çıkarken takip etti.

Uşak onu bir kat daha yukarı çıkardı. Geniş, loş bir yatak odasına girdiklerinde Fellows ona aşağı inmesini ve Çavuş Pierce'a yukarı gelmesini söylemesini tembihledi. Hiç kimse bir odayı Pierce kadar iyi arayamazdı. Çoğu kişinin gözden kaçırdığı kuytu köşeleri bulabilir ve bunu hızlı ve eksiksiz bir şekilde yapabiliirdi. Fellows her zaman Pierce'in gençliğinde bir hırsız olabileceğinden şüphelenmişti ama bunu hiç doğrudan sormamıştı.

Uşak sinirlenmiş görünüyordu ama gitti. Yavaş yavaş. O inerken merdivenler birer birer gıcırdadı.

Fellows ağır perdeleri çekerek açtı ve çok karanlık odaya temiz güneş ışığının girmesine izin verdi. Oda küflüydü -Norwell oğlunun ölümünden sonra odayı kapatmış ve kimsenin girmesine izin vermemiş olmalıydı. Yas tutan insanlar genellikle sevdiklerinin eşyalarını saklamak isterlerdi.

Oda, Berkeley Meydanı'ndaki bu malikâneye yakışır şekilde zarifçe döşenmişti. Brokar perdeli bir tester yatak ön plandaydı, şöminenin yanında bir kanepe duruyordu, pencerenin yanında bir yazı masası vardı ve deri ciltli kitaplarla dolu bir kitaplık bir duvarın bir kısmını kaplıyordu. Zemini kalın halılar kaplıyordu ve ana odanın dışında bir gardirop ve uzun bir aynanın bulunduğu bir giyinme odası vardı.

Fellows kâhyanın yokluğundan yararlanarak yazı masasını karıştırmaya başladı. Çekmeceleri çıkardı, bulduğu birkaç mektubu sıraladı ve çekmeceleri ters çevirerek altlarında gizli bir şey olup olmadığına baktı. Kısa sürede bitirdi, içindekiler hayal kırıklığı yaratacak kadar azdı. Hargate'in son yazışmaları Piccadilly'deki dairesindeydi ve Fellows orayı aradığında okumuştı ama ilginç bir şey bulamamıştı. Fellows ne bulmayı umduğundan emin değildi.

Burada, Hargate'in çocukluk odasında, ama Fellows'un henüz aramadığı tek yer burasıydı.

Fellows, Pierce'ın merdivenlerdeki adımını duyduğunda, büyük yatağın altına girmiş, çıtaların altında gizli hazineler arıyordu. Hiçbir şey bulamadı.

Fellows sürünerek dışarı çıktı, üstünü başını fırçaladı ve Pierce ile uşak gelene kadar ayağa kalkmış, kitaplıktan kitapları çıkarıyordu. Dürüstlüğüyle gurur duyan Pierce kapıyı uşağın yüzüne kapattı. "Bize biraz çay getir, iyi bir adam," diye seslendi kapıdan. "Başmüfettiş için de kahve. O çay sevmez." Arkasını döndü ve odayı gözden geçirdi. "Bir şey var mı, şef?"

"Henüz bir şey yok. Ne yapabileceğine bir bak."

Pierce işe koyuldu. Fellows çavuşunun becerisine güveniyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Pierce bir yastığı kesip açmadan her köşesini hissedebiliyor, bir şiltenin ya da kuş tüyü yatağın herhangi bir sırrı olup olmadığını anlayabiliyordu. Pencerelelerin etrafındaki lambri ve panellerin her santimini kontrol ediyor, şöminenin tuğlalarını test ediyor, sandalyeleri ters çeviriyor ve perdelerle astar arasında ya da etek uçlarının içinde bir şey olup olmadığını anlamak için perdeleri okşuyordu. Pierce halıları kaldırdı ve döşeme tahtalarını kontrol etti, ardından kitapları gözden geçirdi ve ciltlerini inceledi.

Hiçbir şey bulamayınca yılmayan Pierce soyunma odasına girdi. Fellows çekmecedan aldığı mektupları incelemeye devam etti. Bir süre sonra soyunma odasındaki gürültü ve hışırtı kesildi ve Pierce, "Eureka, efendim," dedi.

Fellows fazla umutlanmadı. Burası Hargate'in evde yaşayan genç bir adam olduğu zamanki odasıydı. Pierce bir üniversite öğrencisinin eski sigara ya da malt viski zulasından başka bir şey bulamayabilirdi.

Pierce soyunma odasında yere çömelmiş, halıyı geriye doğru katlamıştı. Yerdeki gevşek bir tahtayı kaldırmış ve şimdi de alttaki kirişlerin üzerinde duran kare bir kutuyu çıkarmıştı.

Kutu kilitliydi ama kilit küçük ve dekoratifti, daha çok zaten mahremiyetine saygı duyacak olanları dışarıda tutmak içindi. Fellows kutuyu tuvalet masasının üzerine koydu, böyle durumlar için sakladığı kör bir teneke çiviye çıkardı ve kilidi hızla zorlayarak açtı.

Uzun zaman önceki kız öğrencilere yazılmış şiirler ve aşk şiirleri mi bulacaktı? Kapağı kaldırırken Fellows'un kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Bir not defteri buldu. Onu , temiz ve berrak olduğunu fark etti. Neredeyse yeni.

"Ah," dedi Pierce. "Defterler harika şeyler. Size bir adam hakkında çok şey anlatabilir. Kişisel düşüncelerini. Döşeme tahtalarının altındaki bir kutuda kilitli."

Fellows tuvalet masasındaki sandalyeye oturdu ve defteri açtı. Şüphelendiği gibi, piskoposun her şeyin, kimi kızdırdığının ve onu kimin öldürmek istediğinin yazılı olduğu basit bir günlük değildi. Bu bir

Bir dizi şifreli not, ama Hargate bunları tarihleme nezaketini göstermişti. Son girişi bahçe partisinin sabahında yapmıştı.

Fellows acımasızca, "Kutuyu getir," dedi. "Bunu alıyoruz."

Bölüm On Dört

Lloyd Fellows'un dairesi Strand'in dışındaki bir sokakta, geçmişin zarafetini koruyan saygın bir evdeydi. Ev sahibesi, Daniel kim olduklarını açıkladıktan sonra Louisa ve Daniel'ı üst kattaki Fellows'un odalarına çıkarma nezaketini gösterdi ve gülümsemeleri ve genç masumiyetiyle Louisa'yı büyüledi. Masumiyeti çok iyi canlandırıyordu.

Dairede dört oda vardı: yemek odası olarak da kullanılan bir oturma odası, dağınık bir masanın bulunduğu küçük bir ofis ve arkasında bir banyo odası bulunan bir yatak odası. Daniel, Louisa'nın Fellows'un yatak odasına girmeye cesaret edip edemeyeceğini merak etme sorununu kapıyı açıp içeri kendisi girerek çözdü. Tabii Louisa da onun yaramazlık yapmadığından emin olmak için peşinden gitmek zorunda kaldı.

"Onun için sorun olmaz," dedi Daniel. "Biraz sohbet etmek için buraya her zaman gelirim. Ah, işte burada." Fellows'un yatağının başucundaki masadan bir kitap aldı. "Bunu bir süre önce ona ödünç vermiştim. Burada olabileceğini düşündüm."

Louisa ona sert bir bakış attı. Adamın yatak odasını gözetlemek için bir bahanesi olsun diye Fellows'a kitabı vermiş gibi davranmak Daniel'ın yapacağı bir şeydi.

Ona odadan çıkmaları ve kapıyı kapatmaları gerektiğini söylemeliydi. Ama Louisa odanın ortasında durmuş, Lloyd Fellows'la ilgili her şeyi özömsüyordu.

Yatağı genişti, alçak direkleri vardı ve asılı değildi. Düzgünce yapılmış, yastıklar dolgundu, yorgan alttan katlanmıştı. Louisa yorganı annesinin dikip dikmediğini merak etti.

Oda küçüktü, büyük bir kısmını yatak kaplıyordu. Fellows'un yüksek şifonyerinin üstündeki çerçevelerde birkaç fotoğraf dışında pek dekoratif dokunuşu yoktu. Louisa onlara bakmak için hareket etti.

Fotoğraflardan biri annesine aitti, gençken çekilmişti. Louisa, Bayan Fellows'la Mackenzie'nin gayri resmi toplantılarında tanışmıştı; fotoğrafta gençken canlı ve güzel olduğu ve gözlerinin tıpkı oğlununki gibi keskin bir zekâyâ sahip olduğu görölüyordu.

Bir başka fotoğraf, Lloyd'un polis üniforması içinde, muhtemelen teşkilata ilk katıldığında çekilmiş çok genç bir portresiydi. Kaskını kolunun altına sıkıştırmış, dimdik, gururlu bir şekilde duruyordu.

Üçüncü fotoğraf Louisa'ya aitti.

Louisa hızla arkasına baktı ama Daniel bulduğu kitabı karıştırmakla meşguldü. Louisa fotoğrafa geri döndü, kalbi küt küt atıyordu.

Fotoğraf, Louisa'nın Kilmorgan'a yaptığı ziyaretlerden birinde Eleanor tarafından çekilmiş sıradan bir fotoğraftı - Eleanor fotoğraf çekmeyi ve onları banyo etmeyi severdi

Kendisi. Louisa Kilmorgan Şatosu'nun bahçesinde durmuş, güneş ışığı yüzüne vurmuş, etrafındaki güllere tırmanıyordu. Sepya fotoğraf gülleri beyaz olarak gösteriyordu ama gerçekte çok açık pembeydiler. Louisa'nın saçları parlak kırmızı yerine kahverenginin bir tonu, elbisesi de güzel yeşilinden daha koyu görünüyordu ama genel olarak fotoğraf iyiydi. Eleanor fotoğrafçılık konusunda yetenekli olduğu için Louisa kaskatı durmuyordu, yüzü ve gözleri ışıktan solmuştu ama gülümsüyordu, pozu doğaldı.

Fotoğrafın Lloyd Fellows'un Londra'daki yatak odasındaki şifonyere nasıl girdiği konusunda Louisa'nın hiçbir fikri yoktu. Eleanor ona bir kopyasını vermiş olabilirdi. Ya da belki de daha önce buraya birçok kez geldiğini söyleyen Daniel vermişti.

Louisa arkasını dönerken dudağını ısırdı. Yatağın arkasındaki açık kapı, kendi kendine gitmeyeceğini söylediği banyoya açılıyordu. Ama pencere küçük odayı tamamen aydınlatıyor, ona lavabonun üzerinde bir fincan ve tıraş fırçası, düzgünce asılmış havlular ve musluklu büyük bir küvet gösteriyordu. Fellows çok düzenli bir adamdı ya da ev sahibesi işinin ehli bir hizmetçi tutmuştu. Hiçbir şey yerli yerinde değildi.

Louisa banyoya girmek ve bir erkeklik nesnesi olan tıraş fırçasına dokunmak istedi. Onun aracılığıyla Lloyd'a bağlanmak, onun gücünü, sıcaklığını, üzerindeki ağırlığını yeniden hissetmek istiyordu.

Onun ağzının kendi ağzındaki izini, dilindeki tadını asla silemeyecekti. Ve öpücüklerden daha fazlasını istiyordu. Dün gece polis memuru gelmemiş olsaydı Louisa, Fellows'un masadaki tutkularını sonuna kadar götürmesine izin verecekti. Külotunu çıkarıp eteklerini yukarı sıyrarak, onu kollarına ve bedenine buyur edecekti.

Evlilik yatağına bakire olarak girmesi gereken Louisa, en azından bir kez Lloyd'la birlikte olmanın mutluluğu için erdemi bir kenara bırakacaktı. Yaşadığı toplumun kurallarına göre, Louisa'nın bundan sonra kendini evlilik martından çekmesi gerekirdi, çünkü hiçbir erkek düğün gecesini gelininin kirli bir mal olduğunu keşfetmek istemezdi.

Ama Louisa'nın umurunda olmazdı. Şu anda bile yarıda kesildikleri için derin bir pişmanlıktan başka bir şey hissetmiyordu.

Louisa aniden, "Onu oturma odasında beklemeliyiz," dedi.

Daniel kafasını kaldırdı. "Eh?" Kitabı kapattı ve omuz silkti. "Nasıl istersen."

Daniel oturma odasına giden yolu açtı ve Louisa arkalarından cazip odanın kapısını kapattı.

* * *

Fellows karanlıkta eve doğru yürürken düşünceleri üst yığılmıştı. Hargate'in defteri çok şey ortaya çıkarmıştı. Fellows defteri kutusunda, kilit altında ve anahtarla Emniyet Müdürlüğü'nde bırakmıştı ama Fellows'un deftere aldığı notlar cebinde yanıyor, oturup üzerinden geçecek zamanı bekliyordu.

Düşüncelere dalmış olabilirdi ama Fellows sokaktaki her bir kişinin yerini, karanlık geçitlerde gizlenenleri, ne yaptıklarını ve eğer onları daha önce görmüşse kim olduklarını biliyordu. Daha önce görmediklerini ise tekrar aramak üzere aklının bir köşesine not ediyordu.

Ancak gecenin sakinleri Fellows'u her zaman yalnız bırakırdı. İşten eve geç dönen herhangi bir iş adamından farksız bir takım elbise giymesine rağmen, hakkında hiçbir şey bilmeyenler bile bir şekilde ondan uzak duruyordu. Fellows'un bela olduğunu sezmişlerdi ve bu kadar belayla uğraşmak istemiyorlardı.

Fellows anahtarıyla eve girdi, sessiz merdivenleri çıktı ve oturma odasının kapısını açmak için daire anahtarını kullandı.

Daniel kitap okuduğu kanepeden başını kaldırdı. Ayağa fırlamadı, çünkü Louisa onun yanında uyukluyordu, başı Daniel'in omzundaydı.

Fellows şapkasını bir sandalyeye bırakırken durdu. Louisa o kadar güzeldi ki, yüzü kızarmış, vücudu Daniel'inkine yaslanmış, kırmızı bukleleri yanağına dökülmüştü.

Fellows onun başını omzunda, daha da iyisi yastığının üzerinde, yanında yatarken hayal ederken keskin bir nefes aldı. Hayal o kadar keskin, o kadar arzuluydu ki kıpırdıyamadı. Bunun gerçek olmasına ihtiyacı vardı.

Daniel onun omzuna dokundu. "Louisa."

Louisa uykusunda kaşlarını çatı, onun koluna doğru hareket etti, sonra gözlerini açtı. Bir süre şaşkınlıkla Fellows'a baktı, sonra tamamen uyandı ve saçlarını yüzünden iterek doğrulup oturdu.

Fellows kapıyı kapattı. "Burada olamazsın."

Daniel kitabını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Ailenizi selamlamak için güzel bir yol."

Fellows sonunda şapkasını sandalyenin üzerine koydu, eldivenlerini çıkardı ve üzerine bıraktı. "Louisa'yı kastetmiştim. Bu soruşturma kapanana kadar benim yanımda görülmemeli."

Louisa ayağa kalktı, hâlâ saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Fellows ona saçlarının dağınık halinin çok daha iyi görüldüğünü söylemek istiyordu, yanına gidip biraz daha dağıtmak istiyordu.

"Odada sizinle birlikteyim Başmüfettiş," dedi. "Gitmemi istediğinizi doğrudan bana söyleyebilirsiniz."

Fellows bakışlarını sadece ve sadece ona dikti ve keşke dikmeseydim dedi. "Gitmeni istiyorum."

"Henüz değil," dedi Daniel. "Buraya sosyal bir görüşme için gelmedik. Sana bir şey söylemeye geldik."

Fellows hâlâ Louisa'ya bakıyordu. Bugünkü elbisesi kahverengi bir çuhaydı ve üzerine yanık turuncu bir ceket giymişti; soluk teni ve kızıl saçlarıyla uyumlu bir sonbahar rengiydi. O, Fellows'un yemek istediği bir şekerlemeydi.

Fellows'un Louisa'nın kendisiyle konuştuğunu anlaması bir an aldı, gözleri öfke doluydu. "Hargate Piskoposu Bayan Leigh-Waters'a şantaj yapıyordu. Onunla evlenmem için bana şantaj yapmaya çalıştığını söylemişim ama Daniel'a da şantaj yapmaya çalıştığını öğrendim."

"Biliyorum," dedi Fellows.

Louisa durdu, şaşkınlık öfkesini bir kenara itti. "Biliyor musun? Nasıl biliyorsun?"

"Daniel hakkında değil." Fellows yeğenine bir bakış fırlattı, Daniel da ona kurnazca bir bakışla karşılık verdi. "Ama Bayan Leigh-Waters'ı biliyorum."

"Bu ilginç," dedi Daniel. "Hargate başkalarına da şantaj yapıyor muydu?"

"Davayı seninle tartışmayacağım, Daniel."

"Hayır mı?"

"Hayır." Ama Daniel anlayışlıydı. Hargate'in defteri, Fellows onun biraz basit harf ve rakam değiştirme şifresini çözdükten sonra, aktif bir şantaj turuna devam ettiğini gösteriyordu. Bayan Leigh-Waters'ın yanı sıra kurbanlarından birkaçı da bahçe partisindeydi. Daniel'a, "Katilin, soruşturmayı hangi yönde yürüteceğimi önceden bilmesine gerek yok," dedi.

Louisa mantıklı bir ses tonuyla, "Elbette hayır," dedi. "Başmüfettişin işini yapmasına izin vermeliyiz, Danny."

Fellows kuru bir sesle, "Evet," dedi. "Lütfen öyle yapın." Kenara çekildi ve elini sallayarak gitmelerini işaret etti.

Daniel kımıldamadı. "Eğer katil olarak Bayan Leigh-Waters'ı düşünüyorsanız, benim görüşümün bir değeri varsa, onun yaptığını sanmıyorum," dedi. "Onun buna cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Ben de öyle," diye ekledi Louisa. Kadına olan inancı gözlerinden okunuyordu. "Bir de zehir meselesi var - Bayan Leigh-Waters doğru kişinin içtiğinden emin olmak için orada olmadan çaya ya da en azından çay fincanına nasıl girdi?"

Fellows yavaşça, "Evet," dedi. Louisa'nın sözleri, düşüncelerinin hâlâ davayla ilgili olan kısmının çalışmaya başlamasını sağladı. "Ve sanırım hepsi bu kadar."

Daniel ve Louisa boş boş baktılar. "Ne?" Louisa sordu.

"Tüm sorunun cevabı."

"Ah," dedi Daniel. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Henüz değil. Ama kontrol etmem gereken olasılıklar var. Bu gece yalnız başıma düşünmeyi ve sonra uyurken kafa yormayı planladım. Uykuya ihtiyacım var." Fellows önceki gece hiç uyumamıştı, bu kesindi.

Daniel boyun eğmiş görünüyordu ama başıyla onu onayladı. "O zaman sizi yalnız bırakalım. Ama ne keşfettiğini bize söylemen gerek. Bilmek için can atıyoruz."

Fellows kuru sesiyle, "Sana bir telgraf göndereceğim," dedi. Kapıyı açtı. "Bilgi için teşekkür ederim. İyi geceler."

". " Daniel kolunu Louisa'ya uzattı. "Teyze?"

Louisa ona bakmadı. "Biraz daha kalmak istiyorum, Daniel."

Fellows hemen, "Hayır," dedi. Louisa onun odasında kalırsa, yatak odası birkaç adım ötedeyken, onu bir daha asla dışarı çıkaramayacaktı.

"Daniel," dedi Louisa.

"Sana izin vermemeliydim," dedi Daniel. "Ben refakatçiyim, biliyorsun."

Fellows Louisa'ya, "O haklı," dedi. "Burada benimle kalamazsın."

"Tanrı aşkına, kapının dışında bekleyebilir, kapıyı açık tutabilirsiniz. Eğer Daniel çılgınlığını duyarsa, beni kurtarmak için içeri koşacaktır. Seninle konuşmam gerek."

Fellows'un eli kapı tokmağında hareketsiz kaldı. Onun kalmasına izin veremezdi, kadını mahvedemezdi. Ama kadın inatla ayağa kalktı, sanki kendini yere köklemişti.

Daniel onlar adına karar verdi. Ne Fellows ne de Louisa kıpırdamadığı için Daniel şapkasını ve eldivenlerini aldı ve eteğinin etekleri sallanarak Fellows'un yanından dışarı çıktı.

"Koridorun sonunda topuklarımı tekmeliyor olacağım," dedi. "Hazır olduğunda bağır Louisa."

Fellows kapıda kaldı ve kapıyı açık tuttu. "Daniel, o kalamaz."

"En iyisi onun gönlünü almak," dedi Daniel. "Yoksa sertleşir ve Isabella'nın evine kadar onunla birlikte gitmek zorunda kalırım. Bana bir iyilik yap ve bırak da söyleyeceklerini söylesin."

Fellows'un hiç sempatisi yoktu. Ama onu omzuna alıp dışarı taşımadıkça Louisa'nın yerinden kıpırdamayacağını biliyordu. Ve eğer ona dokunursa, onu doğruca yatak odasına götürecekti.

Daniel sırttı ve Fellows sonunda kapıyı kapatırken arkasını döndü. Arkadaşlar onun koridorda ıslık çaldığını duydular.

"Başla," dedi Fellows Louisa'ya. "Sonra git."

Kendini kapının yanında tuttu. Orada daha güvenliydi; onunla arasında bütün oturma odası uzanıyordu.

Louisa parmaklarını saran kahverengi deri eldivenler giymişti. Fellows eldivenli ellerini çıplak göğsüne koyarken, sıcak teninde serin deriyi hissederken hayal gücüne engel olamıyordu. Ellerini adamın karnında gezdiriyor, onu zorlayan sertliğe doğru ilerliyordu.

"Neden yatak odanızda benim fotoğrafım var?" Louisa sordu.

Fellows fantezilerini bir kenara iterek başladı. Louisa ona ifadesiz bir şekilde baktı, kızgınlık, tiksinti, küçümseme ya da ondan beklediği başka bir duygu yoktu. Louisa'nın haberi olmadan onun bir resmini saklamıştı ve Louisa ona sadece sakın bir ses tonuyla bunu sormuştu. Onda olduğunu *nasıl* keşfetmişti, Fellows'un en ufak bir şüphesi yoktu.

"Daniel Mackenzie'yi boğacağım," dedi.

"Şifonyerinin üzerinde üç fotoğrafın var," dedi Louisa yavaşça. "Biri annenin, biri de polis üniforması içinde senin. Yeterince doğal. Ve sende de ben varım."

Herhangi bir yalan kulağa saçma gelirdi. Fellows'un onun fotoğrafını çekmesi için dünyada hiçbir neden yoktu, biri hariç.

"Seni pek sık görmüyorum," dedi. "Aradaki zaman dilimlerinde sana bakabilmek için fotoğrafı aldım."

Sanki cevabını düşünüyormuş gibi bir an sessizlik içinde ona baktı. "Bunu sana Eleanor mu verdi?"

"O yaptı."

"Bunu ondan istedin mi?"

"Hayır," dedi Fellows. "Ama teklif ettiğinde reddetmedim."

Louisa yutkundu, ince boğazında belli belirsiz bir hareket vardı. "Öte yandan benim elimde senin fotoğrafın yok."

"Pek sık fotoğraf çektirmem. Yıllardır çektirmedim."

"Eleanor bunu yapardı," dedi Louisa.

"Hiç şüphesiz."

Bir duraklama daha. Shakespeare bu oyunu yazmakta zorlanırdı. Karakterleri konuşur, konuşur, şiirsel sözler döktürürdü. Sessizlik çok şey anlatırken, bir sürü kelime.

"Bu fotoğrafım bir yıl önce çekildi," dedi Louisa. "Eleanor ve Hart'ın düğününden hemen sonra."

"Sanırım öyle, evet."

"Bunca zamandır sendeydi." Louisa donuk duruşunu kaybetti ve bir adım öne çıktı. "Bunca zamandır bunu yaşadın ve tek kelime etmedin. *Hiçbir şey* söylemedin."

"Bir işe mıydı?"

"Bence çok iyi olurdu." Louisa'nın sesi giderek yükseliyordu. "Ama nereden bilebilirim ki? Ne düşündüğünü nasıl bilebilirim? O kadar çok şey saklıyorsun ki."

Fellows katılığından sıyrıldı. "Seninle konuşmak için pek olmuyor, değil mi? Seni ne zaman görsem, bir tür partidesin, etrafın

birlikte gülüyorsun. Ait olduğun yerdesin. Onların dünyasının bir parçasısın, anladığın insanlarla birliktesin ve ben değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kadın ona ters ters baktı. "Artık o dünyanın içindesin. Mackenzie ailesinin bir parçasısın. Seni kollarını açarak karşıladılar."

"Öyle, evet." Ses tonu alaycı bir hal aldı. "Hayatımın yoksulluk içinde yaşadığım kısmını silmekte kararlılar. Duydukları pişmanlık dokunaklı. Suçluluk duygusu içinde kıvranmayan tek kişi Ian, çünkü onun bu kelimenin anlamını kavradığını sanmıyorum."

Louisa kızardı. "Suçluluk duygusu içinde debelendiğimi mi düşünüyorsun?" "Benim için üzülüyorsun, Louisa. Bana söyledin."

Yüzü daha da kızardı. "Seni *acıdığım* için mi öptüğümü düşünüyorsun?"

"Aksine inanabilirsin ama evet."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bu kadar *patronluk* taslayacağımı mı?"

"Sen değil misin?" Fellows onu kızdırdığını biliyordu ama belki de yeterince öfkelenirse gider ve ondan uzak dururdu. "Bir keresinde bana neşelenmeye ihtiyacım varmış gibi göründüğümü söylemiştiniz. Zavallı Müfettiş Fellows, pencerenin önünde durup izin verilmeyen bir ziyafeti seyreden bir dilenci gibi." Çocukken de sık sık böyle hissetmişti, özellikle de çocuk Hart'ın görkemli Mackenzie arabasına binip babalarıyla birlikte uzaklaşmasını izlediği gün. Fellows geride bırakılmış, öfkeli ve perişan bir halde karakola götürülmüştü. İşte o gün polis olmaya karar vermişti.

Louisa'nın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunu nasıl söylersin? Sana olan hislerim hakkında nasıl *bir şey* biliyorsun? Bana sorma zahmetine hiç girmedin!"

"Beni bir merdivene çıkarmadan ya da ökseotunun altına sürüklemekten önce *bana* sorma zahmetine girdiğini hatırlamıyorum."

Louisa ona doğru ilerledi, kokusunu içine çekebileceği kadar yakınında durdu. Tehlikeliydi. "*Beni* ittiğini hatırlamıyorum," dedi.

Deli miydi? "Yüce Tanrım, hangi aklı başında adam bunu yapar? Oradaydın, güzeldin ve beni öpmek istiyordun. Dün gece kollarını bana doladın ve beni masama çektin. Sadece bir aziz seni itebilirdi ve seni temin ederim ki ben aziz değilim."

Louisa bir nefes aldı ve sesini bağırmaktan alıkoydu. "Neden beni kızdırmaya çalışıyorsun? Kasıtlı olarak acımasız davranıyorsun. Neden?"

"Çünkü burada olamazsın. de söyledim. Birlikte olamayız, Louisa. Ne bir açıklama, ne de başka bir şey." Fellows kararlı bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Biri seninle konuştuğumu bile fark ederse, soruşturma tehlikeye girer. Davadan alınırım ve davaya gerçeği değil, sadece tutuklamaları ve mahkûmiyetleri önemseyen bir dedektif atanır."

Şaşkın görünüyordu. "Ama artık tek şüpheli ben değilim. Hargate başka kurbanları da olan bir şantajcıydı. Fikirleriniz olduğunu söylemişsiniz."

"Ve kendi itirafınıza göre, Hargate *size* şantaj yapıyordu. Hâlâ bir nedeniniz var, hâlâ çok iyi bir şüphelisiniz. Bu yüzden bu soruşturma bitene kadar birbirimizi görmeyeceğiz, konuşmayacağız. Hargate'le ilgili olarak sana sormak istediğim başka bir şey olursa, Çavuş Pierce'ı sana göndereceğim. Anladınız mı?"

"Yeterince iyi." Küçük sessizliklerden biri daha çöktü. "Peki ya soruşturma bittiğinde?"

"Bilmiyorum." Fellows derin bir nefes aldı. "Hâlâ var. Bilmiyorum."

"Ama yine de fotoğrafım sizde."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Konuşulan ve konuşulmayan her şey aralarında asılı kalmış, paramparça olmayı bekliyordu.

Sonra Fellows onun etrafından dolaşp yanından geçti ve ona geniş bir alan bıraktı. Yatak odasına doğru yürüdü, kapıyı çarparak içeri girdi, şifonyerden küçük fotoğrafı aldı ve tekrar kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Fotoğrafı ona doğru itti. "Al bunu."

Louisa ona uzanmadı. "Neden? O senin."

"Al bunu." Fellows kızın bileğini tuttu, eldivenli elini kendine doğru çekti ve çerçeveli fotoğrafı kızın eline sıkıştırdı. "Eleanor'a geri ver, kendin için sakla, Bay Franklin'e ver. Umurumda değil."

"Korkunçsun."

"Evet, öyleyim. Bunu bilsen iyi olur. Şimdi çık dışarı."

Louisa ona baktı, ağzı açık, kırmızı dudakları nemliydi. Fellows'un tek yapabildiği onu kaldırıp kanepeye yatırmak, kıyafetlerini çıkarmak ve ona sahip olmaktı. Şimdi. Soruşturmayı durdurun.

Ve sonra Louisa gerçekten asılabilir. Hayır, Fellows bunun olmasına asla izin vermezdi. Bu noktadan sonra ondan uzak durması, başka bir adamla evlenmesine izin vermesi ve onu bir daha hiç görmemesi gerekse bile, bunu ona zarar gelmemesi için yapardı. Louisa'nın hayatı onun için kendi mutluluğundan çok daha değerliydi.

Louisa itaat etmek için acele etmedi. Uzun bir süre Fellows'a baktı, sonra fotoğrafı göğsüne bastırdı.

"Ben giderim," dedi sakın sesiyle. "Bir ilişkimiz olduğu düşünülürse bunun soruşturma açısından nasıl görüneceğini anlıyorum. Ama sonsuza kadar uzak kalmayacağım."

Fellows, "O zaman geldiğinde, şüphesiz yine tartışacağız," dedi.

"Bunu planlayın." Louisa ondan uzaklaşarak yan masaya bıraktığı şapkasını aldı. "Suçlunun başka biri olduğunu duyduğumda seni tekrar arayacağım. *Bana* haber göndereceğinden şüpheliyim, o yüzden beklemeyeceğim." Fotoğrafı cebine attı, şapkeyi kafasına geçirdi ve şapkanın tepesine iki şapka iğnesi saplamak için aynaya döndü.

Fellows büyülenmiş bir halde onu izlerken Louisa şapkası mükemmel bir şekilde yerine oturmuş olarak ona döndü. Ona son bir bakış attıktan sonra yanından geçip veda etmeden kapıdan çıktı. Sözlerine rağmen, arkasından kapının çarpılması kesinliği ifade ediyordu.

* * *

Fellows sonraki iki günü çılgınca notlarını gözden geçirerek, Bayan Leigh-Waters ve Hargate'in ona şantaj yapmasının ilginç nedeni de dahil olmak üzere yeniden incelenmesi gerektiğini düşündüklerini sorgulayarak geçirdi. Not defterine göre, bir düzine yıl önce bir ilişkisi olmuştu. İlişki sona ermişti, Bayan Leigh-Waters Fellows'a ağlayarak anlattı. Söz konusu beyefendi evlenmiş ve Amerikalı karısıyla birlikte Boston'da yaşamaya başlamıştı ve bir daha hiç yazışmamışlardı. Ama kocasının bundan hiç haberi olmamış.

Hargate bir şekilde öğrenmiş ve bu konuda ona eziyet etmeye karar vermişti. Hargate pek çok insan hakkında pek çok şey öğrenmişti. Para, iyilik, mevki ve piskoposluk elde etmek için onlar üzerindeki kozunu kullanmıştı.

Herhangi bir sayıda insan Hargate'i öldürmek isteyebilirdi, evet, diye düşündü Fellows hayal kırıklığı içinde. Ama içlerinden sadece biri zehri doğru çay fincanına nasıl koyacağını bulmuştu.

Pazartesi sabahına kadar Fellows kim olduğunu bulamamıştı. En azından Baş Müfettiş Kenton'ı ikna edecek kadar kanıt bulamamıştı.

Fellows'a Newmarket trenine binmesi emredildi. Bir polis minibüsü onu King's Cross istasyonuna götürdü, bir polis memuru da bindiğinden emin oldu. Fellows'un çaresizliğini anlayan Kenton, Fellows dönene kadar Müfettiş Harrison'ı resmi olarak görevlendirmeyeceğini söyledi. Fellows'un bir cevap bulmak için yarışlardan sonraya kadar vakti olacaktı. Ama Newmarket'a gitmesi gerekiyordu.

Fellows Newmarket'e vardığında, Mackenzie sülalesinin tamamı zaten oradaydı, İngiltere'nin at delisi aristoları son dedikodularla çalkalanıyordu. Saygıdeğer Gilbert Franklin, Leydi Louisa Scranton'a evlenme teklif etmişti ve bugün çanlarının yaz ortasından önce çalacağı kesindi.

On Beşinci Bölüm

Louisa yarış sezonunu seviyordu, Cameron Mackenzie ve büyüyen ailesiyle Epsom Downs, Newmarket, Goodwood, Doncaster'a seyahat etmeyi seviyordu. Mackenzie'lerin her pistte tribünlerde özel bir locası vardı ve genellikle Cameron'ın atlarına tezahürat yapan aileyle doluydu.

Dük ve düşes de dahil olmak üzere tüm Mackenzie'ler Newmarket'teki yarış için toplanmıştı. Çocuklar da Newmarket'e gelmişti, ancak şu anda dadılarının gözetiminde kiraladıkları evde bulunuyorlardı. Daniel'in uzun boylu ve sert sesli babası Cameron, atlarının yanına dönmek için sabırsızlanarak locada sadece kısa bir süre kaldı. Cameron'ın yanağında eski mutsuzluğunun kanıtı olan derin bir yara izi vardı. Louisa, Cam'in ikinci karısı Ainsley'nin, o gitmeden önce parmak uçlarında yükselip yara izini öpmesini izledi. Cameron'ın gözlerinde yumuşaklık parladı ve Ainsley'e attığı bakışta sıcaklık ve şiddetli bir neşe vardı.

Cameron kutuyu terk etti ve çıkarken Daniel'a bir şeyler söylemek için durakladı.

Daniel yüksek sesle güldü, o anda tıpkı babasına benziyordu. "Bunun için mükemmel bir hava," dedi Gilbert Franklin Louisa'nın yanında.

Eleanor, Gil'i kendileriyle birlikte yarışlara katılması için heyecanla davet etmişti. Isabella haberdar edildiğinde pek memnun olmamıştı. Izzy, Louisa'nın Fellows'un dairesindeki karşılaşmasından sonraki sabah Mount Street'teki eve uğradığından beri Gil'e karşı soğuk davranıyordu. Gil, Louisa ile yalnız konuşmak istemiş, sonra da ona evlenme teklif etmiş, hatta bunu yapmak için dizlerinin üzerine çökmüştü.

Haftalar önce Isabella, Louisa'ya sezonu bir koca bulmak için kullanma fikrinde yardımcı olmaktan mutluluk duymuştu. Mükemmel eş Gil, Louisa'nın karısı olmasını istediğini açıkça belirttiğine göre, Izzy onu terslemekten zar zor vazgeçmişti. Bunu onaylamadığı çok açıktı.

Gil sıcak elini Louisa'nın koluna koydu ve Louisa'nın titremesi yeniden başladı. Gil ona her dokunduğunda Louisa titriyordu. Başka herhangi bir kadın kendini deli gibi aşık sanabilir, sevgilisinin dokunuşuyla kendinden geçebilirdi ama Louisa daha iyisini biliyordu. Titriyordu çünkü yanlış bir trene binmiş gibi hissediyordu ve o tren vahşi doğaya doğru roket gibi gidiyordu, onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Louisa, Lloyd Fellows'un Cameron'a doğru yaklaştığını görünce birden midesi bulandı.

"İyi misin canım?" Gil endişeyle ona sordu.

Ona gerçekten daha fazla minnettar olması gerektiğini biliyordu. Gil berrak bir su gibiydi, yatıştırıcı, asla rahatsız edici değildi. Louisa, hayatındaki onca çalkantıdan sonra, kıpırdamadan yatıp suyun üzerinden akıp gitmesine izin verdiği için mutlu olmalıydı.

Diğer yandan Fellows ateşti. Ateş yakıyordu. Onun kıvılcımı bile Louisa'yı iliklerine kadar yakmaya yetiyordu. Louisa, Fellows'la birlikteyken hep acı çekiyordu ve onun Cameron'la konuşmasına bakmak bile içini acıtıyordu.

Ateş ve su. Su ateşi söndürmeli ve acıyı hafifletmeliydi. Sonra tekrar, yeterince sıcak olan ateş suyun üzerinden atladı ve yıkımına devam etti.

Bir sonraki yarış başladı ve Louisa dikkatini yarışa çekmeye çalıştı. Cameron'ın atlarından biri ve onun eğittiği diğer beyefendilere ait atlar yarışıyordu. Cameron kendi hayvanları üzerine asla bahis oynamazdı ama diğer Mackenzie'ler genellikle bahis oynarlardı. Cameron'ın atlarının kazanma ihtimali her zaman düşüktü ama biraz bahis oynamak eğlenceliydi. Bugün Gil bahisçiye gitmiş ve hem kendisi hem de Louisa için tüm yarışlara para yatırmıştı.

Gil, Louisa'ya skandal yaratacak kadar yakın oturmuyordu ama kolunu Louisa'ninkine yakın tutuyordu, öyle ki omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Ona dönüp gülümsediğinde, bu sanki güneşin doğması gibiydi. Louisa delicesine mutlu olmalıydı.

Atlar koşmaya başladı. Mackenzie locasındaki herkes de dahil olmak üzere kalabalık ayağa kalktı ve gürültü başladı. Atlara tezahürat yapmayan tek kişi Ian'dı ama karısı yaptığında ellerini alkışlamaya hazır tutuyordu. Tezahürat ve alkış kavramını hâlâ tam olarak anlamamıştı ama başkalarının onun tuhaflıklarına dikkat çekmemesi için taklit etmeyi öğrenmişti. Bugünlerde Beth onu yönlendiriyor, nazik rehberliği birçok zor anın üstesinden gelmesine yardımcı oluyordu.

Cameron'ın kısarak yarışında koşan atı Night-Blooming Jasmine kolayca diğerlerinin önüne geçti. Jasmine sanki bunu bütün gün yapabilecekmış gibi koştu, sonra belki de eve gidip iyi bir tımarın tadını çıkarmadan önce merada bir boğuşma yaşadı. Diğer atlar ona yetişmek için depar attılar ama Jasmine yavaşça pistin etrafında dörtnala koştu ve son düzlükte daha da öne geçti. Yarışı büyük bir farkla birinci bitirdi.

Mackenzie locası gürültüyle patladı, Daniel ve Mac parmaklıkların üzerine çıkıp en yüksek sesle bağıldılar. Ian alkışlamayı bırakıp kolunu Beth'e doladı ve onu sertçe sıktı. Beth onun için yarışı kazanan bir attan daha önemliydi.

"Hiç şüphem yoktu," dedi Ainsley gülümseyerek. "Jaz harika bir at." Jasmine'in kendisine ve Cameron'a zorlu flört dönemlerinde yardımcı olduğunu belirtiyor.

"Mükemmel bir galibiyet." Gil nezaketi bir kenara bırakarak kolunu Louisa'nın beline doladı. "Yuvamızı şenlendirmek için küçük bir şey, ha?"

Louisa'nın diğer tarafında duran Isabella, Gil'e kaşlarını çatarak baktı. Gil, Louisa'nın beline doladığı koldan dolayı mutsuz olduğunu düşündü ve Isabella'ya özür dileyen bir sırtış göndererek geri çekildi.

"Çok susadım," diye açıkladı Isabella. "Louisa, bana çay çadırına kadar eşlik eder misin?"

Mac ona doğru döndü. "Kendini yormana gerek yok, aşkım. Danny ve ben hemen aşağı inip sana istediğin her şeyi temin edeceğiz. Sen de Louisa, hanımlar."

Isabella'nın soğuk bakışları yerini gülümsemeye bıraktı. Mac'in yüzüne dokundu, gözlerindeki sevgiyi görmek çok güzeldi. "Hayır, teşekkür Mac. Gezintiye çıkmak ve kız kardeşimle konuşmak için bahane uyduruyorum. Akılsız kadınlar gibi gevezelik edeceğiz."

Mac ellerini kaldırdı. "Buna engel olmak benden uzak olsun."

"Beth, bizimle gel," dedi Louisa çabucak. Isabella azarlayacaktı, bunu biliyordu ama Beth de hafifletmek için gelirse Louisa en kötüsünden kurtulabilirdi.

"Hepsi aynıysa, yapmamayı tercih ederim." Beth kendini yelpazeledi. Yorgun görünmüyordu ama bugünlerde çok fazla acele etmeyi de sevmiyordu.

"Geleceğim," dedi Ainsley. Gil selam verince gülümsedi ve Louisa ile Isabella'nın beklediği yere kadar ona yardım etti. "Eleanor terk edilmediğinizden emin olacak Bay Franklin."

"Gerçekten de öyle." Eleanor kendi koltuğundan kalkıp Gil'in yanındaki koltuğa geçti. "Artık ailenin bir parçası olmak istediğine göre çok şeyimiz olacak."

Hart karısına şüpheli bir bakış gönderdi ve Louisa da onu destekledi. Eleanor'un gözlerinde ne zaman yaramaz bakış belirse, ne söyleyeceği ya da ne yapacağı belli olmazdı. Neyse ki Hart gerekirse onu bastırmak için yakınında olacaktı - ya da en azından onu bastırmaya çalışacaktı. Kudretli Hart'ın karşısında titremeyen ve ona itaat etmeyen tek kişi

Hırladığı an Eleanor'du.

Isabella, Louisa ve Ainsley'i çekiştirerek uzaklaştırdı ve üçü kutuyu terk ederek merdivenlerden aşağıdaki çay çadırlarına doğru yol aldılar. Louisa hayatında bir daha çay çadırı görmek istemediğini düşündü ama Isabella kolunu Louisa'nın koluna sıkıca dolamıştı ve onu takip edip ne istediğini öğrenmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ulaştıkları çay çadırı doluydu, en güzel elbiselerini ve güzel şapkalarını giymiş hanımlar sanki Londra'da birlikte olmalarının üzerinden sadece bir iki gün geçmemiş gibi birbirlerini selamlıyorlardı. Tabaklarını hamur işleri, parmak sandviçler, petit fours, çörekler ve kaymakla doldururken sohbet ettiler.

Louisa bir yanında Isabella, diğer yanında Ainsley ile içeri girerken, kadınlar durakladılar, konuşmayı kestiler, izlediler. Louisa'nın önünü tam olarak kesmediler ama onu açıkça selamlamadılar da.

Isabella ona yemek masalarına kadar eşlik ederken Louisa fısıltıların başladığını duydu. "Gilbert Franklin ona evlenme teklif etti. Onun bir zehirleyici olduğunu düşünse onunla evlenir miydi, ne dersiniz?" "Tek söyleyeceğim, sabah çayını içerken dikkatli olsa iyi olur." Titremeler. Gülüşmeler.

Izzy kimseye bir şey söylemedi ve Louisa'yı yakınında tuttu. Ainsley ise hanımları selamlıyor ve arkadaşlarına el sallıyor, sanki kimse Louisa'yı açıkça ve kabaca tartışmıyormuş gibi davranıyordu.

Tabaklarını doldururlarken Isabella da Louisa'nın yanında kaldı. Louisa çiçekli zarif bir tabağa bir profiterol koydu ve Bayan Leigh-Waters'ın partisinde benzer bir tabağı kremalı pasta ile tuttuğu anı hatırladı. Hargate boğulmaya ve nefesi kesilmeye başladığında o da profiterole bakıyordu. Ürperdi.

Etkili Mackenzie'lerin eşleri olan Ainsley ve Isabella'yı gücendirme riskini almak istemeyen hanımlar, onlarla sohbet etme cesaretini gösterdiler ve Louisa nispeten yalnız kaldı.

Louisa, Isabella'nın onu neden buraya getirdiğini yeniden merak etti. Çay çadırlarına karşı duyduğu korkuyu yenmesine yardım etmek için mi? Yoksa ona bakan kadınlarla yüzleşmesini sağlamak için mi?

Çayından kararlı bir yudum aldı. Sonra Louisa fincanını bıraktı, tabağındaki böreği kaptı ve büyük bir ısırık aldı.

Krema yumuşak kabuktan kayarak çıktı ve ağzına bulaştı. Tabii ki bulaştı. Louisa bir mendil almak için uzandı ve Isabella'nın artık yanında olmadığını gördü. Ainsley de öyle. Arkadaşları ve tanıdıkları tarafından yutulmuş, gevezelik eden kitlenin içine çekilmişlerdi.

Louisa, Lloyd Fellows'un çay çadırına baktığını, bakışlarını ona , başını hafifçe salladığını ve sonra arkasını döndüğünü gördü.

Kahretsin. Onu gözetlemek için o anı seçmek zorundaydı, değil mi? Dudaklarına krem sürmüştü, Isabella'yı bulmak için telaşla etrafına bakınırken gözleri kocaman açılmıştı.

Diğer hanımlar ona bakıyordu ve bakışları dostça değildi. Arkasından birinin, "Daha iyi kızları başlangıç kapısında bıraktığı için Bay Franklin'e yazıklar olsun," dediğini duydu.

Louisa tabağı masaya çarptı ve mendiliyle ağzını silerek çay çadırından çıktı. Kadınlar onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar, düşmanca bakışları zar zor gizlendi.

Dışarı çıktığında Müfettiş Fellows'un ahırlara doğru gittiğini gördü. Louisa, atlara bakmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi davranarak Müfettişi takip ederken onunla arasında iyi bir mesafe ve kalabalığın bir kısmını bıraktı.

Louisa onun kendisini takip etmesi gerektiğine dair anlık işaretini anlamış mıydı? Yoksa bu onun hüsnükuruntusu muydu? Ona Gil hakkında açıklama yapma fırsatını memnuniyetle karşılayacaktı. Durum Fellows'un ya da herhangi birinin düşündüğü gibi değildi. Fellows belki anlayabilirdi, ama sadece onunla konuşma şansı olursa.

Fellows uzun ahır sıralarından birinin en ucuna doğru yürüdü. Orada çok az insan vardı; birkaç seyis atları dışarı çıkarıyordu ama hepsi bu kadardı. Seyircilerin, sahiplerin, antrenörlerin ve jokeylerin büyük kısmı tribünlerde ya da pistteydi.

At arabalarının ve ahır bloklarının arkasından geçip son ahırın avlusuna dalan soluk sarı giysili başıboş bir kadın kimsenin umurunda değildi. Bu ahır

Louisa içeri girdiğinde birkaç at başlarını ahır kapılarının üzerinden uzatmış, onları görmeye kimin geldiğini merak ediyordu.

Ahırların huzuru ve serinliği onu rahatlatmaya başlamıştı. Louisa atları severdi. Çocukken, aldığı terbiye dersleri onu çılgına çevirdiğinde ya da ev halkı Isabella'yla uğraşmaktan Louisa'yla ilgilenemediğinde ahırlara sığınırdı. Kimse Louisa'nın nereye gittiğini pek fark etmemişti.

Fellows'u gördü. Serbest kutu sırasının sonunda duruyordu, eli bir atın burnundaydı. Hayvanla konuşuyordu, at da onun ilgisinin tadını çıkarıyordu. Louisa topuklarını kaldırım taşlarına vurarak ona doğru yürüdü. Fellows onu duydu, döndü ve kaşlarını ; Louisa yaklaştıkça bekledi.

Sonra da ondan uzaklaşıp açık, boş bir ahıra girdi.

Louisa'nın onu takip edeceğini biliyordu. Ahırdan içeri girdiğinde onu yeni serpilmiş samanların üzerinde, kollarını kavuşturmuş, gözleri loş ışıktaki parlarken buldu. *Ateş*.

Ahırın gölgesi rahatlatıcıydı. Atların kokusu, keskin yem kokusu ve daha yumuşak deri ve sabun kokuları da öyle.

"Seni gören oldu mu?" Fellows sordu.

"Hayır. Dikkatliydim."

"Güzel."

"O zaman haklıymışım," dedi. "Seni takip etmemi mi istedin?"

"Evet. Seninle konuşmam gerek. Franklin hakkında. Onunla evlenemezsin."

Sert ses tonu kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Aynı zamanda öfkesi de yükseldi. "Anlıyorum. Polis artık tüm evlilikleri onaylıyor mu?"

"Sadece senin. Onunla nişanlı mısın?"

Sesi sakın ama öfke doluydu. Louisa onun ela gözlerine baktığında ateşin yükseldiğini gördü.

"Hayır," dedi Louisa. Onun bilmesini istiyordu. "Gerçek şu ki Gil evlenme teklif etti. Onu teklif etmekten vazgeçiremediğimi itiraf etmeliyim. Beni aramadan önce annem ve kuzenimle konuşmuştu. Ne kadar eski kafalı bir beyefendi, değil mi? Çok memnun oldular."

"Peki memnun oldunuz mu?" Fellows onu yakından izledi.

Louisa aniden üşüyerek kollarını ovuşturdu. "Çok nazik bir davranıştı. Şu anki kötü şöhretimi göz önüne alırsak, niyetini açıklaması cesurcaydı. Ama dürüst olmak gerekirse -ki bunu ailemden başka kimse bilmiyor- henüz ona cevabımı vermedim. Yani hayır, onunla resmi olarak nişanlı değilim."

Fellows bir anda sertliğini kaybetti. "Tanrı'ya şükürler olsun." Kelimeler rahatlamayla akıyordu.

Louisa ona şaşkınlıkla baktı. "Nişanlandığımı duymaktan memnun olacağını düşünmüştüm. Bu, ikimiz hakkında dillerin dolaşmasını engellerdi, değil mi?"

Ve soruşturmadan alınmanızı önleyeceğim. Gil'e nihai cevabımı verene kadar insanların istedikleri gibi inanmalarına izin veriyorum."

"Neden memnun olayım ki?" Öfkesi geri gelmişti. "İstersen nişanı bir perde olarak kullan, ama ona hayır de. Gilbert Franklin'le evlenemezsin."

"Neden olmasın? Sanırım sen ve benim uygun olmadığımızı açıkça belirtmiştin. Asla da olmayacağız. Bizi uygun hale getirmeye çalışmak gibi bir niyetin de yok." Louisa sıkı eldivenlerini karıştırmak için kollarının bağını çözdü. "Bunu acı verici bir şekilde açıkladın."

"Bunun seninle benim aramda olanlarla hiçbir ilgisi yok. Franklin'in zaten evli olması gibi çok basit bir nedenden ötürü onunla evlenemezsin."

Louisa tartışmaya hazır bir şekilde nefesini çekti, sonra nefesi boğazında düğümlendi. "Ne?"

Fellows ona sertçe başını salladı. "Pek de onurlu olmayan Bay Franklin yaklaşık altı yıl önce Roma'nın dışındaki bir köyde bir kadınla evlendi. Ondan dört çocuğu var."

Louisa sendeledi. Sabitlemek için elini tahta duvara uzattı. kendisi. Yeterli destek yoktu. Sırtını için döndü.

"Dört çocuk . . . Hayır, bu olamaz. Yanılıyor olmalısınız. Yanlış Bay Franklin'e gelmiş olmalısınız."

"Bu bir hata değil." Kelimeler düz ve kesindi.

"Ama ..." Louisa dudaklarını ıslattı ve silmeyi başaramadığı bir parça krem buldu. "Tanrım, neden bana daha önce söylemedin? Gil'in teklifini kabul etmeyi düşünüyordum. *Cidden* düşünüyordum, çünkü bana hiç umut vermedin."

"Dün akşama kadar bilmiyordum. Çavuş Pierce'a Franklin hakkında bulabileceği her şeyi bulmasını emrettim, özellikle de Hargate'in günahkârlar defterinde adı geçtikten sonra. Roma'dan gelen telgrafları ancak dün gece alabildim. Kilise kayıtlarının bir kopyası postayla gelecek. Franklin onunla evlenmiş. Yasal olarak. Bir çiftçinin kızı. Ama sanırım bir kontun oğlu, ailesini ve dostlarını memnun etmek için daha kabul edilebilir bir geline ihtiyacı olduğunu biliyordu."

Louisa duvara yaslanmış, ayakta duracak gücü kendinde bulamıyordu. Bir yanı tartışmaya devam etti. Roma polisi yanılıyor olmalıydı. Fellows yanılıyordu. Bir hata olmalı.

Ama Louisa Lloyd Fellows'u tanıyordu. O titiz biriydi. Doğruluğundan kesinlikle emin olmadan böyle bir açıklama yapmazdı.

İnançsızlık kaçtı ve beraberinde öfke geldi. Louisa yumruklarını sıktı. "O mutlak *sıçan*!" Kendini duvardan aşağı itti ve adım atmaya başladı. " ne *cüret*? Düşünsene, onun için *üzüldüm*!"

Telaşlı yürüyüşü onu Fellows'a yaklaştırmıştı ya da belki de Fellows onun önüne çıkmıştı. Sessizce duruyordu, tutunabileceği bir kaya, fırtınanın içinde bir sakinlik.

"Ve Hargate'in ona *şantaj* yaptığını mı söylüyorsun?" Louisa sordu. "Lanet ." Küfür etmeyi aklından bile geçirmeyecek şekilde yetiştirilmiş olan Louisa'nın ağzından küfür çıktı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Şeytan bütün erkekleri alır." Başını kaldırıp onu boyundan büyük bir dikkatle izleyen Fellows'a baktı. "Ve sen!" Yumrukları havaya kalktı ve bir kez de adamın göğsüne indirdi. "Beni kendine aşık ettin. Karşılığında bana değer verdiğine inanmaya başlamamı sağladın ve sonra beni uzaklaştırdın. Soruşturmayı riske atmaktan endişe ettiğin için de demiyorum. Soruşturma bittikten sonra bile hiçbir umut kalmayacağını ima ettin. Bu ne cüret?"

Kadın adama birkaç kez vurdu ama adam ne kıpırdadı ne de ürküdü. Louisa sakinleştiğinde, Fellows "Aşık oldum." dedi.

Kelimeler düz ve sakindi, sanki arkalarına daha fazla duygu koyamayacak kadar sersemlemiş gibiydi.

"Evet, aşık oldum. Tanrı aşkına, başka neden peşinden koşup kendimi bir gibi sana atayım ki? Kendimi saygın bir evlilik istediğime ikna ettim - ailemin itibarını kurtarmak ve acınmaktan kurtulmak için, diye düşündüm. Ama kendime yalan söyledim. Evlilik peşinde koşmak sadece *seni* unutmak için bir bahaneydi. Ama sonra bana umut vermeye başladın. Ve *sonra* bu umudu benden aldın."

Louisa'nın yumrukları tekrar hareketlendi ve Fellows onun çırpınan ellerini yakaladı.

"Louisa. Dur." Adam kaşlarını çatarak ona baktı, ela gözlerinde anlamadığı bir şey vardı.

"Neden?" Louisa kendini çekmeye çalıştı ama başaramadı. "Neden sana bağırımayayım?"

Bağırılmayı hak ediyorsun!"

"Louisa." Fellows onu bir kez sertçe sarstı. "Durmak zorundasın."

Louisa kafasını kaldırıp adama baktı, çıldırmış gibiydi. Fellows birkaç kalp atışı daha onu inceledikten sonra onu kendine doğru çekti.

"Durmalısın tatlım," dedi Fellows. "Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni öldürüyor."

On Altıncı Bölüm

Fellows bu sözleri söylediğine inanamıyordu ama geri almak da istemiyordu. Hele Louisa ağzının kenarında hâlâ bir parça krema varken.

Çay çadırına göz attığında ve onun ağzını profiterolün etrafına kapattığını, kremanın dudaklarına bulaştığını gördüğünde, aceleyle içeri girip onu dışarı çıkarmadan önce geri dönmek zorunda kaldı. Sadece çay çadırından değil, Newmarket'tan da çıkarıp Londra'ya ve bütün gece onunla kalabileceği dairesine geri götürmüştü. Kimsenin aniden sertleştiğini fark etmemesini umarak bir iniltiyi bastırdı ve güçlkle uzaklaştı.

Fellows onun dikkatini çekmek istemişti, çünkü çok geç olmadan onu Bay Franklin'den uzak tutması gerekiyordu. Nişanlar evlilik kadar bağlayıcı olabilirdi, özellikle de evlilik anlaşmaları çoktan yapılmışsa. Louisa bu bilgi için Fellows'tan nefret etse bile, Bay Franklin'in ona yalan söyleyip onu mahvetmesine seyirci kalmayı reddediyordu.

Birlikte görülmesinler diye Louisa'yı buraya kadar takip ettirmişti. Ama şimdi, ahırın loş serinliğinde onunla baş başa kalınca Fellows hatasını anladı.

Louisa ona sımsıkı sarılmıştı, gözleri ateşle doluydu, dudakları krem rengindeydi. Artık ona karşı koyamıyordu - sadece çok fazla gücü vardı. Eğildi ve Louisa'nın ağzının kenarını yaladı.

Onun içinde gördüğü kıvılcımlar alevlendi. Louisa kollarını Fellows'a doladı ve onu sert ve umutsuz bir öpücük için kendine doğru çekti.

Gitmiyorlardı. Fellows onu kendine doğru çekti, eli saçlarındaydı. Şapkası yerinden çıkıp samanların üzerine düştü ve adam onu kendine doğru çekti, kolunu sıkıca ona doladı.

Louisa onu aceleyle öptü. Elleri adamın sırtında, boynunda, omuzlarında gezindi. Deneyimli bir öpücü değildi, bir fahişe gibi baştan çıkarıcı ve boğucu değildi ve Fellows'un umurunda değildi.

Onun kızıydı. Birkaç adımda duvara yaslandı. Fellows onu kaldırdı ve kolunu kalçalarına doladı. Kızın bacakları adamın bacaklarına dolanırken etekleri yukarı kalktı. Fellows kombinezonları iterek, bol donunun altında çıplak duran sıcak kalçasını buldu.

Dudaklarını Louisa'nın yüzüne, saçlarına değdirmek için öpücüğü kesti. "Louisa," dedi, fısıltısı boğuk. "Evlen benimle."

Nefes alış verişi keskindi. "Ne?"

"Evlen benimle. Sana her türlü sözü verebilirim ama sana hayatımda ihtiyacım var. Sana o piç Franklin'in bakabileceğinden çok daha iyi bakacağım."

"Biliyorum." Louisa onun yüzüne dokundu. "Biliyorum."

"O zaman evet de. O kadar yüksektesin ki sana bakmak başımı döndürüyor ama gitmene izin veremem. O lanet aristolar seni kullanacak ve perişan edecekler. Söz veriyorum bunu asla yapmayacağım." Alnını onunkine değdirdi, sert bir başparmağını yanağına dokundurdu. "*Lütfen* Louisa."

"Evet." Louisa soluksuz bir kahkaha attı. "Evet, evleneceğim. Seninle evleneceğim. Sevgili Lloyd."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Fellows'un duası içtendi. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Dizlerinin üzerine çöktü ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti, yumuşak samanların üzerine yatırırken onu kollarının arasına aldı. Ateşli elleri donunun bağcıklarını çözdü ve eteklerini hareket ettirerek onu yastıkladı. Fellows'un onun için istediği bu değildi, burada zarafet yoktu ama duramıyordu. Onunki kaba ve vahşi bir ihtiyaçtı, ahırda olmalarına uygun bir hayvan gibiydi.

Louisa onu durdurmadı ya da itmedi. Elini onun saçlarının arasından geçirdi, gözlerindeki arzu onunkini yansıtıyordu.

Fellows düğmelerini açtı, pantolonunu gevşetti. Elini tekrar Louisa'nın çıplak kalçasına götürdü, sonra daha yukarılara, parmakları Louisa'nın nefes kesici sıcaklığına battı. Louisa irkildi ve daha önce bunu hissetmediğini bilen adam dokunuşunu yumuşattı.

Yavaşça açıklığını okşadı, ıslaklığın arttığını hissetti. Onun için heyecanlıydı, muhtaçtı. Kalbinin hızlı atışıyla nabız gibi atan siki de aynı derecede muhtaçtı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi ya da dediğini sandı. "Söz veriyorum."

Başını salladı, gözleri zevkten ağırlaşıyordu. Fellows'un parmakları danslarına devam etti ve Louisa'nın vücudu giderek daha da uysallaştı. Mutluluk içinde bir şeyler mırıldandı, gülümsemesi genişledi ve ısındı.

Fellows kolunu kalçalarının arkasına doladı ve onu kendine doğru kaldırdı; aynı zamanda kendini ona yerleştirdi ve yavaşça, yavaşça içeri itti.

Dünyası değişti. Onun içinde sıkıca olmanın verdiği mucizeye ek olarak, vahşi bir heyecan ve inanılmaz bir şefkat karışımı sarmal oldu. Başı geriye gitti, gözleri kapandı.

Adam bariyeri aştığında kızın küçük nefesi onu durdurdu. Fellows onu okşadı, yatıştırdı, elleri titriyordu. Onu incittiğini biliyordu; bunu istememişti.

"İyi misin?" diye sordu ona usulca.

"Evet, ben ..." Louisa ona doğru yükseldi, vücudu ne yapacağını biliyordu. "Ben iyiyim. Seni seviyorum."

Fellows cevap olarak ne söylemeye çalıştıysa tutarsızdı. Kadının içine doğru kaydı, birbirlerine bağlandıklarında içini cılgınca bir his kapladı.

Tüm zaman ve mekân algısını kaybetti. Louisa'yla birlikteydi, bedenleri bir aradaydı. Hâlâ deri eldivenlerle sarılmış olan parmakları yüzünü okşadı. Parmakların serinliği kadının sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Erotik, neşeli.

Fellows onu öptü, dudakları birbirini arıyor, morarıyordu. Adam kadının içine girdi, kadın ona daha fazla açıldıkça daha da güçlendi. Yumuşak kokusu ve tatlı vücuduyla bu güzel kadın artık *onun* olmuştu.

"Louisa," dedi. "Louisa. Lanet olsun."

Çok erken, çok erken. . . Doruk noktası onu vurdu. Louisa hem zevkten hem de kendi zevkenden haykırıyor, eldivenli parmakları onun omuzlarını kavıyordu.

Fellows kalçalarını sallayarak devam etti. Ona ihtiyacı vardı, her şeyine ihtiyacı vardı. Kelimeleri oluşturmıyordu ama düşünceler oradaydı.

Hayatım boyunca aradığım güzellik sensin. Varlığım karanlıktı, acımasızdı, mücadele doluydu, ta ki sana kadar. Sen karanlığı uzaklaştıran ışıksın. Seninleyken yolumu görebiliyorum ve yeniden nefes alabiliyorum.

Tek söylediği "Seni seviyorum" oldu.

Louisa gülümsedi, gözleri yaptıkları işin tutkusuyla yumuşamıştı. "Ben de seni seviyorum. Benim sevgili Lloyd'um."

Ve bu kadarı yeterliydi.

* * *

Birlikte duvara yaslanmış oturuyorlardı, Louisa onun kucağındaydı. Louisa kendini gergin ve farklı hissediyordu. Dünya da ona farklı görünüyordu, sanki daha önce hiç görmediği renkler birdenbire netleşmişti.

Louisa Lloyd'un omzuna yaslandı, Lloyd da kolunu ona doladı. Samanların üzerinde uzun süre sessizce öpüşmüşler, sonra Lloyd geri çekilmiş, Louisa'yı kucağına almış ve ona sarılmıştı.

Louisa öğleden sonrasının sert ışığına çıkmak istemiyordu, henüz değil. Samanların üzerine oturdular, konuşmadılar. Keyifleniyorlardı.

Lloyd onun sol elini avucunun içine aldı, eldivenini çıkardı ve üçüncü parmağına bir öpücük kondurdu. "Sana bir yüzük vereceğim. Franklin'in sana vereceği kadar elmaslı olmayacak ama yine de bir şey olacak."

Louisa gülmek istedi. "Gil'den Kohinoor elması almaktansa senden teneke bir bant almayı tercih ederim. Bana vereceğin şey gerçek olacak."

Onun parmağını okşamaya devam etti. "Sana Franklin hakkında söylediklerimi anlatmamış olsaydım, onu kabul eder miydin?"

"Hayır." Louisa bunu dürüstçe ve kararlılıkla söyleyebildi. "Onu geri çevirebilirdim. Bir zamanlar onun benim için mükemmel bir koca olacağını düşünmüştüm. Ama mükemmellik İğrenç, sıkıcı bir aynılık."

Fellows o kuru kahkahasını attı. "Ben mükemmellikle uzaktan yakından alakam yok."

"Sen daha iyisin. *Sen sensin*." Louisa onun kolunu sıktı. Artık ona aitti ve bu duygu hoşuna gidiyordu. "Gil görünüşe göre bir yalancı, bir hilekâr ve bir manipülatör. Hargate daha da kötüydü." Başını kaldırdı. "Gil'in Hargate'i sırrını bildiği için öldürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi? Gil'i beni böylesine korkunç bir şekilde aldattığı için affetmeyeceğim ama cinayet işleyecek kadar ileri gidebileceğinden emin değilim."

"Kimin cinayet işleyecek kadar ileri gidebileceğini bilseniz şaşırırdınız." Fellows ona yumuşak bir öpücük verdi. "Bir polis eşi olarak hayatına bir katili yakalamama yardım ederek başlamayı düşünür müsün? Henüz tutuklama emri çıkartmak için yeterli kanıtım yok ve bu konuda dikkatli olmalıyım. Bana yardım etmen için seni zorlamayacağım, çünkü işin içinde biraz tehlike var. Bu konuda yalan söylemeyeceğim."

"Elbette yardım edeceğim," dedi Louisa. "Benim yapmadığımı kanıtlamanıza memnuniyetle yardımcı olurum. Şüpheli olmasaydım bile size memnuniyetle yardım ederdim. Hargate'i pek sevmezdim ama onun ölümünü izledim, kimsenin böyle korkunç bir şekilde ölmesini istemezdim."

Fellows, "Kabul etmeden önce, aklımda ne olduğunu söyleyene kadar bekleyin," dedi. "Eleanor'dan yardım istemeyi planlamıştım, çünkü o dirençli biri, gerçi Hart ondan ne istediğimi öğrenince beni boğazlayacaktı."

"Ben ." Louisa doğruldu ve onun ellerini tuttu. "Lütfen, sana yardım etmek istiyorum."

Benim için çok şey yaptın."

"Teşekkür ederim." Polis dedektifi geri döndüğünde Fellows'un gözlerine acımasız bir ışık girdi ve planını ona özetledi.

* * *

Louisa ailenin kulübesine bıraktığından çok daha farklı bir kadın olarak girmişti. Bir süre at ahırında kendine çeki düzen vermekle uğraşmış, Lloyd Louisa'nın giysilerinden ve saçlarından saman parçaları toplamak zorunda kalmıştı. Bunu yaparken gülmüştü -Louisa onun gülüşünü seviyordu, kendini küçümseme ya da acıma duygusundan hiçbir şey barındırmayan derin, sıcak gülüşünü.

Louisa ahırdan tek başına ayrılmış, atları okşamaktan başka bir şey yapmamış gibi davranmıştı. Mackenzie locasına doğru ilerledi, kendisini hâlâ küçümseyerek izleyen hanımlara başını sallayıp gülümsedi.

Ainsley ve Isabella çoktan kutuya dönmüşlerdi, Louisa içeri girdiğinde ikisi de ona sert bakışlar fırlattı.

Gil onu sıcak bir şekilde karşıladı. "Louisa, tatlım, senin için endişelendim. Nereye kayboldun?"

Louisa omuz silkti, sıcak yüzünün ve vücudundaki yeni yumuşaklığın ona ihanet etmemesini umuyordu. "Sadece insanlarla sohbet ediyorum. Ve atlara bakmak. Atları severim, bilirsin."

Gil, "Kendime dönmüş olman çok güzel," dedi.

Samimiyet dolu sıcak gülümsemesi, Louisa'nın bir saat önce yanından ayrıldığı zamankinden daha az içten değildi. Louisa o zaman onun nazik ilgisinden dolayı kendini biraz suçlu hissetmişti; şimdi ise sadece onu rahatsız ediyordu. Bir saat ne kadar fark yaratmıştı!

Gil onun yanına oturdu ve yine çok belli etmeden yakınlaştı. Ama şimdi bu hareket sahiplenici ve kibirli görünüyordu, sanki Gil nasıl davranması gerektiğini tam olarak bildiğini ve Louisa'nın bilmediğini ima ediyordu.

"Seyahat etmeyi arzuluyorum," dedi Louisa ona. "diyarlara. Sen de öyle değil misin?"

Gil bu anlamsız söz karşısında kaşlarını kaldırdı. "Evet, seyahat etmekten hoşlanırım. Ama eski güzel İngiltere için söylenecek bir şey var, değil mi?"

"Bu doğru, ama İskoçya'ya yaptığım yolculuklardan çok keyif alıyorum. Orada çok vahşi topraklar var, bazıları oldukça sert. Ama bence çok güzel. Tanrı'dan başkası tarafından dokunulmamış topraklar."

"Evet, İskoçya güzel olabilir," diye kabul etti Gil, belli ki neden bu konuyu açtığını merak ediyordu.

"Ama hiç yurtdışına çıkmadım. Büyük bir tura çıkamadım. Belki birlikte gidebiliriz Gil. Özellikle İtalyan şehirlerini görmeyi çok isterim: Floransa, Venedik, Roma. Roma'ya gidelim mi?"

Gil sanki aklını yitirmiş gibi ona baktı. "Sanırım. Roma biraz kalabalık. Yazın sıcak olur. Gürültülü."

"Öyle mi? Ama orada çok fazla tarih ve sanat var. Ben de senin şehre düşkün olduğumu sanıyordum."

"Evet, güzel olabilir," dedi Gil, hâlâ şaşkındı. "Ama gerçekten, bence kuzey iklimlerinde kalmalıyız. Örneğin yazın Paris cennet gibidir."

"Sanırım Roma'yı tercih ederdim. Dışarıdaki bazı kasabaların çok güzel olduğunu duydum.

Belki beni oradaki tanıdıklarınızla tanıştırebilirsiniz."

Gil birkaç dakika daha şaşkınlıkla ona baktı, sonra Louisa onun bildiğini anladığını gördü. Kaşları şaşkınlık, endişe ve öfkeyle aşağıya, daha aşağıya indi.

"Louisa."

Louisa onun kolunu okşadı. "Merak etme Gil. Senin için hiçbir sorun yaratmayacağım. Ama bu onun için biraz haksızlık, değil mi? Oh, ve bana da. Benimle sahte bahanelerle evlenmesi yani."

Son ifade, locadaki diğer konuşmaların durmasına neden oldu. Kafalar döndü. Gilbert birden kendini dört çift Mackenzie gözünün ve Mackenzie eşlerinin aynı derecede sert bakışlarının incelemesi altında buldu.

Gil'in yüzünün rengi soldu. "Bu evlilik yasal değildi."

"Bana bunun şüphesiz yasal *olduğu* söylendi," dedi Louisa. "Hem de çok iyi bir kaynaktan. Eminim ısrar etmiştir, bilge hanımefendi. Bence itiraf etseniz iyi olur.

günahların, Gil. Ailene, arkadaşlarına ve bana karşı. Gerçek karını İngiltere'ye getirmek bu kadar zor mu?"

"Louisa." Gil çılgınca sesini alçaltmaya çalıştı ama artık çok geçti. "Önemli bir şey değildi. Gençliğimde yaptığım bir patavatsızlıktı. Uzun zaman önceydi."

Daniel araya girdi. "Ah, şu gençlik patavatsızlıkları. Her zaman insanın peşini bırakmazlar, değil mi?"

Mac güldü. "Gençlik patavatsızlıklarının peşini bırakmaması için çok gençsin Danny."

"O kadar emin olma," dedi Ainsley. "Daniel'ımız hakkında gün ışığına çıkanlara şaşırırsın. Ama sen *kendi* patavatsızlıklarından bahsediyordun Gil. Bölmemize izin verme."

Gilbert bakışlarını Louisa'nın üzerinde tuttu. "Bana inanmalısın, Louisa. Çok gençtim. Çılgıncaydı, kısıydı ve bitti."

Louisa'nın öfkesi Gilbert'in suçlu sırrını ilk öğrendiğinden beri çok azalmıştı. Çılgın mutluluk öfkesinin çoğunu silmişti. Şimdi ona acıyabiliyordu ama öfkesi hâlâ oradaydı. Gil soğukkanlılıkla herkesi kandırmak için Louisa'ya ve gerçek karısına yalan söylemeye karar vermişti. Bu alçakça ve adiceydi.

"Sana inanırdım Gil," dedi Louisa. "Ama *dört* çocuk? Dört küçük çocuk ilişkinizi çok gerilerde bıraktığınızı göstermez."

Gil masum bakışını bıraktı. "Lanet olsun."

"Bir eş ve dört çocuk, Bay Franklin?" Hart'ın kartal bakışları onu çarptı.

"Gerçekten de öyle," dedi Louisa. "Roma yakınlarında bir köyde yaşıyorlar. Gil onunla yaklaşık altı yıl önce evlendi, değil mi Gil? Sanırım babanın İtalyan bir çiftçinin kızıyla evlendiğini öğrenirse yaygara koparacağını fark ettin ve onu mutlu etmek için soylu bir İngiliz eş almaya karar verdin."

Gil onun ellerini tuttu. "Hayır, Louisa. Benimle evlenmeni istedim çünkü *seninle* evlenmek istiyorum. Ondan boşanacağım. İtiraf etmeliyim ki zorlanıyorum, o bir Katolik ve bunu duymak bile istemiyor. Ama söz veriyorum, bu işin içinden çıkacağım. Bu konuda en iyi avukatlarımla çalışıyorum."

Louisa ellerini çekmeye çalıştı ama Gilbert onları sıkıca tuttu. Başını salladı ve bunu yaparken omzunda hâlâ bir saman parçasının durduğunu fark etti. Daniel ona aniden attığı kurnaz bakıştan bunu fark etmişti.

Louisa Gil'e, "Evlilikten çekilmen ya da çekilmemen benim için hiç fark etmez," dedi. "Bunu anlamalısın. Bana bundan hiç bahsetmeyeceğini sanıyordum, değil mi?"

Gil inatla, "Boşanmayı kabul ettireceğim," dedi. "Seni hiçbir şeye zorlamayacağım Louisa. Sen bile, bu iş bitene kadar nişanı ilan etmeyeceğiz. Ama lütfen hayır deme. Seni seviyorum."

Hart, Gil'in yanına oturmak için locanın köşesindeki yerini terk etmişti. "Kötü bir durumdasın Franklin," dedi. "Louisa sana bir şeyler yapmanı söylemeye çalışıyor."

Kendini ondan uzak tut. Daha da ileri gideceğim ve İngiltere'yi tamamen terk etmeni söyleyeceğim. İtalya'ya geri dönün ve karınızla çocuklarınızı kabul edin. Eğer İngiltere'de mutlu olmayacaklarını düşünüyorsan, o zaman onlarla kal ve oraya yerleş."

Gil kendini topladı. "Bana ne yapacağımı söylemeye cüret etme, Kilmorgan. Sizin defteriniz benimkinden çok daha fazla lekeli."

Hart, "Önemli olan lekelerin doğasıdır," dedi. "Gizli eşler her türlü yasal komplikasyona neden olur. Bir de çocuklarınız var. Louisa dört mü dedi? Hepsi sizin mi?"

"Evet," diye tersledi Gil.

"O zaman onları senin olarak kabul et. Onları yetiştirin. Onlara babalık yap. Bu dünyada yapabileceğin en acımasız şey, Franklin, oğullarını ve kızlarını kabul etmemektir. Babalarının onları istemediğine inanarak büyümelerine izin verme."

Lloyd gibi. Babasının onu reddettiğini bilerek büyümüştü. Hart bunu anlıyordu. Louisa, Hart'ın gözlerinde babasının yaptıklarından duyduğu pişmanlığı okudu.

"Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar," dedi Louisa hevesle. "Louisa, lütfen."

Louisa ayağa kalktı. Beşikten itibaren nezaket eğitimi almış olan Gil de aynı anda ayağa kalktı. Ama Louisa ona karşı sabrının sonuna gelmişti. "Seninle evlenmeyeceğim Gil. Ne şimdi, ne de boşanırsan. İtalya'ya gidip orada da kalabilirsin. Bence bir an önce gitmelisin. Eminim bu akşam seni Dover'a götürecek bir tren bulabilirsin."

"Louisa . . ."

"Hayır, Gil. Şimdi gitmeni istiyorum."

Louisa kadınlara katılmak niyetiyle ondan bir adım uzaklaştı. Gil yüzünde çaresizlik ifadesiyle ona doğru uzandı. Louisa Gil'in uzattığı ellerin yanından sıyrıldı, ayağı takıldı ve dans ederken kırıdığı ayağının üzerine düştü.

Haykırdı ve düşmeye başladı. Gil telaşla ona doğru hamle yaptı ama ıskaladı.

Başka bir el Louisa'yı kolunun altından yakaladı ve tekrar yukarı kaldırdı. Ian.

Kaşlarını çatarak ona baktı, gözlerindeki bakış Louisa'ya her şeyi bildiğini söylüyordu.

ve gelecek olan her şey.

Bunu nasıl bildiğini Louisa anlamaya çalışmadı. Ian'ın bildikleri ve bilmedikleri onu her zaman şaşırtmıştı.

"Zavallı ayak." Louisa bir adım attı ve tekrar bağırdı. Ian'ın tutuşu sıkılaştı ve Daniel diğer tarafına sıçrayarak onu Ian ve kendisi arasında destekledi.

"Otur Louisa Teyze," dedi Daniel. "Ben Angelo'yu getireyim. Kısarak bağlamakta üstüne yoktur."

Louisa yüzünü buruşturdu. "Teşekkür ederim Danny, ama sanırım kemiğime düşündüğümünden daha fazla zarar vermişim."

"O haklı," dedi Isabella endişeyle. "Seni bir doktora götüreceğiz, canım. Eminim Newmarket'ta işinin ehli cerrahlar vardır."

Ian Daniel'a baktı. "Onu biz alacağız."

"Yapacak mıyız?" Daniel gözlerini kırıştırdı. "Evet, tabii ki yapacağız. Sen de teyze. Ian ve ben seninle ilgileneceğiz."

Isabella onu takip etmeye çalıştı ama Ian Louisa'yı o kadar hızlı bir şekilde kutudan çıkardı ki Isabella geride kaldı. Ian merdivenlere ulaştığında Louisa'nın yürümesine yardım etmeyi bıraktı ve onu kollarına aldı.

Ian insanlara dokunmaktan ya da insanların ona dokunmasından pek hoşlanmazdı. Beth ve çocuklarının sarılmalarını hoş karşılar, kardeşleri ve Daniel'ın sarılmalarına tahammül eder ama diğer herkesten uzak dururdu. Ian şimdi Louisa'yı kucağına almış, onun ellerini boynuna dolayarak sarılmasına aldırmiyordu.

Ian onunla birlikte merdivenlerden aşağıya doğru hızla ve acımasızca yürüdü, sanki kendine zarar vermiş bir Mackenzie köpeğini taşıyordu. Ve muhtemelen, diye düşündü Louisa, Ian Louisa'nın onlardan pek de farklı olmadığını düşünüyordu.

Daniel önden koştu ve Ian'ın aradığı doktoru buldu. Adam Louisa'yı solgun ve yaralı görünce gözleri büyüdü ve sosyal bir beyefendiden bir profesyonele dönüştü.

Çadırlardan birini işaret ederek, "Onu buraya getirin," dedi.

Burası boştu, her ne amaçla kullanıldıysa bitmişti, masalar etrafa saçılmış, taşınmayı bekliyordu. Daniel bir masanın boş olduğundan emin oldu ve Ian Louisa'yı üzerine yatırdı. Louisa cesur görünmeye çalışarak dudaklarını ısırdı.

Sör Richard Cavanaugh'un uşaklarından biri çantasıyla birlikte aceleyle içeri girdi ve aynı hızla oradan ayrıldı. Sör Richard elini ustalıkla Louisa'nın ayak bileğinde gezdirdi ve doğru yeri sıkıldığında Louisa acı dolu bir ses çıkardı.

"Daha yakından incelemem gerekecek, kırılmış olabilir. Beyler, gidebilir misiniz?"

Louisa'nın çıplak ayak bileğini teşhir etmek zorunda kalabileceğini kastetmişti. Daniel ve Ian, bunu görmeleri uygun olacak kadar yakın akraba değillerdi. Aptalcaydı ama Sör Richard muhtemelen uzun zaman önce kurallara sıkı sıkıya bağlı kalmayı öğrenmişti. Bu yüzden şövalyelik unvanını almıştı.

Daniel, "Önce Isabella'yı bekle," diye önerdi.

Louisa ona el salladı. "Hayır, lütfen git. O ne kadar çabuk bitirirse, ben de o kadar çabuk acıdan kurtulurum. İyi olacağım."

Ian tek kelime etmeden elini Daniel'ın omzuna koydu, şaşkın genç adamı çevirdi ve onu çadırdan dışarı çıkardı. Daniel gitti, ama isteksizce.

"Şimdi, Leydi Louisa." Sör Richard küçük yeşil bir şişenin tıpasını çıkardı ve ona uzattı. "Bundan küçük bir nefes alın. Sizi rahatlatacak ve kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak."

Louisa şişeye şüpheyle baktı. "Nedir bu?"

"Sadece bir yatıştırıcı. Gördünüz mü?" Sör Richard şişeyi kendi burnunun altında salladı. "Zararlı bir şey değil."

Tekrar ona uzattı. Louisa keskin ve tatlı bir şeyin kokusunu alarak küçük bir nefes çekti. Tekrar masaya uzandı, acı neredeyse buharlaşıyor ya da en azından uzak bir yere çekiliyordu. Louisa'nın uzuvları gevşedi ve uzun bir nefes aldı.

"Bu çok hoş," dedi.

"Sadece bir miktar eter," dedi Sir Richard. "Muayenemin size zarar vermesini istemiyorum."

Ayağını kaldırdı, botunun bağcıklarını çözüp çıkardı ve çorabını indirmek için elini bacağından yukarı kaydırды. Hepsi hızlı, yetkin ve profesyonelceydi. Ayağını bir o yana bir bu yana döndürdü, bileğine bastırdı ve sonra sıcak ellerini ayağının her yerinde gezdirdi.

"Neyse ki bir yerinizi kırdığınızı sanmıyorum, Leydi Louisa. Hafif bir burkulma hepsi bu, gerçi çok acıtabilirler. Ayağınızı bağlayacağım ve ağrınız için size bir şeyler vereceğim."

"Teşekkür ederim." Gerçekten çok nazikti. "Çok naziksiniz," dedi Louisa. Sonra derin bir nefes aldı. Bunu neden söylemişti ki?

"Böyle söylemen çok hoş, canım." Sör Richard ona gülümsedi, sonra gözlerine başka bir şey girdi. "Çok güzel bacakların var Louisa. Ne yazık ki kimse onları görmüyor."

Louisa'nın kuru dudakları aralandı. "Yalvarırım-"

Sör Richard elini tekrar bileğine koyduğunda küçük bir gıcırtyla sözünü kesti. Acımamıştı ama gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, adamın bacağına dizine kadar okşayışını izledi; bu dokunuş artık şefkatli bir doktorun dokunuşu değildi. "Çok güzel," dedi, sesi zevkle kalınlaşmıştı.

Louisa çılgık atıp tekmelemek istedi ama adamın verdiği sakinleştirici onun yerine kıkırdamasına neden oldu. Ne kadar korkunçtu. Lloyd her şeye rağmen haklıydı.

Louisa kendini durduramadan, "Genelde öyledir," dedi.

"Pardon?" Sör Richard onun dizlerinin arkasını okşamaya devam etti, parmakları donunun eteklerinin altından kayıyordu. "Genel olarak kim ne?"

"Lloyd. İnsanlar hakkında her zaman haklıdır. Çok zekidir."

"Eminim." Sör Richard'ın "Lloyd"un kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı. Bu isimle kendisini sorgulayan polis müfettişi arasında bir bağlantı kurmamıştı - ne kadar kabaydı. "Louisa, canım, sen çok güzel bir kadınsın." Sör Richard elini Louisa'nın eteğinden çekip, korse ve göğsüne doğru kaydırды. Kadının göğsünü sıktı, sonra da korsajı çenesine kadar kapatan düğmeleri çözmeye başladı. "İzin verin elbisenizi gevşeteyim, böylece daha rahat nefes alabilirsiniz."

"Evet." Açık düğmeler uzun bir nefes almasını sağladı. "Yardım edin," diye bağırırmaya çalıştı ama sözcük sessizce çıktı.

"Sus artık," dedi Sör Richard. "Fazla zamanımız yok. Yakında biri gelecek. Bu durumu biraz daha heyecanlı kılıyor, değil mi?" Kadının yakasını araladı ve iri, oldukça yumuşak elini göğsüne koydu.

Çok büyük bir yumruk Sör Richard'ın yüzünün yan tarafına çarptı. Sör Richard sendeleyip şakağında kan belirirken Louisa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ayağa kalkmaya çalıştı, sonra fırtınaya tutulmuş bir ağaç gibi devrildi ve solmuş çimlerin üzerine sersemlemiş bir şekilde uzandı.

Louisa yumruk atan yumruğa baktı ve Lloyd'un giymeyi sevdiği siyah deri eldivenleri tanıdı. Yumruk çok ustacaydı. Louisa dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı, sonra vazgeçti ve güldü.

Sör Richard ayağa kalkmak için mücadele etti. Çavuş Pierce'a ait olan büyük bir çizme adamın göğsüne indi.

"Şimdi efendim," dedi Pierce. "Siz orada biraz dinlenin."

Çadır birdenbire insanlarla dolmuş gibiydi. Ian Mackenzie, gözlerinde şimşek çakarken, çizmeli ayağını Sör Richard'ın göğsüne de koydu. Sör Richard hiçbir yere gitmiyordu.

Isabella da dahil olmak üzere Mackenzie'lerin geri kalanı küçük çadırın geri kalanını kapladı. Neyse ki Gilbert görünürde yoktu.

Fellows paltosunu silkti ve şimdi Louisa'nın üzerine örttü. Louisa ona gülümsedi ve güçlü eline dokundu. "İyi yaptım mı?" diye sordu. "Özür dilerim. Bana bu kadar güçlü bir yatıştırıcı vereceğini bilmiyordum. Yardım için bağıramadım."

"İyi iş çıkardın. Teşekkür ederim." Lloyd eğildi ve onun başının tepesini öptü. Kimse şaşırmış görünmüyordu, en azından kurnaz şeytan Ian.

Isabella, Fellows'a sert bir bakış attı. "Kız kardeşimi *yem* olarak kullandığınızı mı söylemek istiyorsunuz, Başmüfettiş?"

Daniel güldü. "İyi . Ian bana söyleyene kadar hiç şüphelenmemiştim."

"Ian biliyor muydu?" Bunu söyleyen, Isabella'yla birlikte Louisa'nın yanında korumacı bir tavırla duran Mac'ti. "Neden kimse *bana* söylemedi? Düşünüyorum da hâlâ her şeyi anlamış değilim."

"Çenesini kapalı tutabilecek bir müttefike ihtiyacım vardı," dedi Fellows. "Ve Louisa'ya göz kulak olacak birine. Ian bariz bir seçimdi. Teşekkürler, Ian."

Ian sadece başını salladı. Louisa'nın Isabella'dan duyduğuna göre, Ian bir zamanlar Lloyd'a karşı şiddete varan bir öfke duymuştu, özellikle de Lloyd, Ian ve Hart'a ulaşmak için Beth'i kullanmaya çalıştığında. Ian şimdi Fellows'a memnun bir bakış atıyor, yoldaşlığı kabul ediyordu. Çizmesiyle Sör Richard'ın göğsünü biraz daha sertçe itti ve Sör Richard'ın çılgılık atmasına neden oldu.

Fellows, Sör Richard'a doğru ilerledi, Çavuş Pierce'ın kendisine uzattığı demir kelepçeleri aldı ve Sör Richard'ın bileklerine geçirdi. "Sör Richard Cavanaugh, sizi Frederick Lane'i öldürmekten tutukluyorum.

Hargate. Sizi bir sulh yargıcına götüreceğim, o sizi muayene edecek ve yargılanmanız için bir neden olup olmadığına karar verecek."

"Hangi kanıta dayanarak?" Sör Richard alay etti. "Elinizde hiçbir kanıt yok."

"Oh, bende çok var." Fellows, Sör Richard'ın doktor çantasına dokundu. "Hepsi burada. Muayenehanenizde, evinizde ve Hargate Piskoposu'nun notlarında. Yıllar boyunca taciz ettiğiniz tüm kadın hastaların, size karşı bir şey söyleyemeyecek kadar korkan ve utanan zavallı kadınların duruşmanızda hazır bulunmalarını sağlamaya çalışacağım. Sanırım onlar için yeterli adalet değil, ama bu yeterli olacaktır. Sizin konumunuzdaki bir adam uygunsuz davranış, hatta cinsel saldırı suçlamasından sıyrılabilir ama ben sizin cinayetten içeri girdiğinizi görmek niyetindeyim."

Lloyd'un sesi sessizdi ama otoritenin ağırlığını taşıyordu. Sör Richard öfkeliydi, ama artık yenilmişti. Mücadele edemezdi.

Hâlâ sakinleştiricinin etkisinde olan Louisa başını kaldırdı ve bükte. "İğrençsin," dedi açıkça. Sonra kendini tekrar masaya doğru koşarken buldu. "Aman Tanrım." Lloyd'a doğru uzandı ve elini ona uzattığında tuttu. "Sanırım şimdi uyuyacağım."

Lloyd onun alnını öptü, kaba bıyıkları tenini okşuyordu. "Uyandığında yanında olacağım."

Ve .

On Yedinci Bölüm

Eleanor masanın dibindeki yerinden, "Bize her şeyi açıklamalısın, sevgili Lloyd," dedi.

Newmarket'tan döndükten birkaç gün sonra Kilmorgan Dükü'nün Grosvenor Meydanı'ndaki malikanesinde Mackenzie ailesinin akşam yemeği vardı. Aile yemeği, Fellows ve Daniel, Louisa ve Fellows'un annesi de dahil olmak üzere tüm Mackenzie'ler anlamına geliyordu.

Resmi olmayan bir şekilde yemek yediler, uymaları gereken bir yer düzeni yoktu. Konuklar istedikleri yere, istedikleri kişilerle oturabiliyorlardı. Masanın tek düzeni Hart'ın baş köşede, Eleanor'un da ayak ucunda oturmasıydı.

Ian Beth'in yanındaki sandalyeye oturdu, Daniel babası ve üvey annesiyle birlikteydi ve Bayan Fellows da Louisa'nın yanına oturmuş, toplantının her anından keyif alıyordu. Fellows'un gelin seçiminden son derece memnundu ve Louisa'ya sürekli gülümsüyordu.

"İyi bir zevki olduğunu biliyordum," dedi. "Sen çok tatlı bir şeysin Louisa. Bunu biliyorsun değil mi?"

Eleanor hikâyeyi anlatmasını istediğinde masanın geri kalanı sessizleşti. Louisa'nın diğer tarafındaki Fellows sakince çatalını yere bıraktı.

"Louisa'nın şapka iğnesi," dedi.

Devam etmesini beklediler. Devam etmeyince Daniel, "Bundan ne anlamamız gerekiyor? Adil oyna, Fellows Amca. Aramızdaki daha az zeki olanlara bunun ne anlama geldiğini anlatmalısın."

Fellows gülümsemedi ama Louisa onun hepsiyle alay etmekten zevk aldığını görebiliyordu.

Şarabından bir yudum aldı, Daniel'a onaylayan bir baş selamı verdi ve devam etti.

"Louisa'nın şapkasına iğne batırdığını gördüğümde aklıma bir fikir geldi. Eğer birisi bir iğneyi zehirle kaplayıp birine batırırsa, belki de o kişi anında ölmeyebilirdi, özellikle de yeterince düşük bir dozda ise. Ya da iğne zehir yerine yatıştırıcı bir maddeyle kaplanmış olsaydı, kurban sadece hastalanabilir ya da belki de bayılabilirdi. Sör Richard Cavanaugh çay çadırına girmeden önce Hargate'le konuşursa, belki omzuna vurur ya da elini sıkarsa, ona gizlice bir şey sokma fırsatı bulabilirdi. Cavanaugh'un bir doktor olarak emrinde iğneler vardır. Hargate çay çadırında hastalanmaya başlar. Louisa doktor için dışarı koşar. Cavanaugh araştırmaya gelir ve Hargate'i yerde bulur. Son bir prusik asit iğnesi işi bitirir ya da belki de Cavanaugh onu muayene ederken Hargate'in ağzına dökmüştür. Prusik asidi doktor çantasında, küçük bir şişede, ilaçları ve sakinleştiricileriyle birlikte taşıyordu. Ayrıca deniyormuş gibi de yapabilirdi.

adamı canlandırmak ve zehri burnunun altına sallamak için. Prusik asidi solumak da en az içmek kadar ölümcül olabilir."

"Ama çay fincanının içindeydi, değil mi?" Ainsley şaşkınlıkla sordu. "Louisa'nın piskoposa uzattığı."

Fellows başını salladı. "Cavanaugh onu yerde kırık bir şekilde yatarken görmüş. Olaydan sonra parçaların üzerine biraz zehir damlatmak onun için kolaydı. Prusik asidin bir insanı nasıl öldürdüğü konusunda bize, uyuşuk polislere ders vermeyi ihmal etmedi ve Hargate'in zehri almış olabileceği bariz bir yola işaret etti. Elinde bir de şüpheli vardı -babası Hargate'i dolandırmış olan Leydi Louisa. Hargate hâlâ ailesinden geri ödeme talep ediyordu ve belki de Cavanaugh'a borcunu affetmesi karşılığında ona evlenme teklif etme planından bahsetmişti. Ya da Hargate başka birine söyledi ve Cavanaugh da dedikoduyu duydu. Her halükarda Hargate, Cavanaugh'un kadınları uyuşturup onlardan yararlanma pratiği yüzünden Cavanaugh'a şantaj yapıyordu. Çay fincanında bulunan zehir Louisa'yı işaret ediyordu, tıpkı Cavanaugh'un Louisa'nın cebine sokmayı başardığı şişe gibi. Eğer Hargate öldüğünde yanında başka biri olsaydı, hiç şüphesiz Cavanaugh onu işaret etmenin bir yolunu bulurdu. Büyük bir toplantıda adam öldürmenin bir avantajı da buydu - çok sayıda kullanışlı şüpheli."

"Bütün bunlar çok acımasızca," dedi Isabella öfkeyle. "Özellikle Louisa'ya. Eğer ben olmasaydım

Bayan Leigh-Waters'ı sizin için telgraf çekmeye ikna edebilseydi, Richmond polisi onu tutuklardı."

Lloyd masadakilere sert bir bakış atarak, "Umarım Isabella telgraf çekmemiş olsaydı bile birileri beni çağırırdı," dedi.

"Tabii ki yapardık," dedi Daniel. "Sen Teşkilat'taki en iyi dedektifsin."

"Louisa benim için önemli." Fellows elini Louisa'nın elinin üzerinde kaydırdı. "Çok önemli."

Daniel, "İşte bu yüzden ona yardım etmek için yeri göğü inlettin," dedi. Sırıttı. "O noktaya kadar yuvarlandık."

"Haziran'da bir düğün," dedi Isabella. "Hazırlanmak için fazla zaman yok ama Louisa en güzel elbiseyi giyecek ve güzel bir tören olacak. Tüm süslemeler. St. George's, Hanover Meydanı?"

"Hayır," dedi Louisa. "Bunu konuşmuştuk. İstedığımız şey sakın bir aile düğünü. Şık bir kilisede tüm Londra aval aval bize bakmasın. Ya Berkshire'da ya da Kilmorgan'da evlenmek istiyoruz. *Sadece aile*, Isabella." Louisa ona sert bir bakış attı, sonra bir tane de düşes için ekledi. "Eleanor."

Her iki kadın da masum görünüyordu. "Bize güvenebilirsin," dedi Isabella. "Sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğiz. Dünya katılamadıkları için kıskançlıktan yeşile dönecek."

Louisa iç geçirdi. "Sessiz bir düğün, Izzy."

"Evet, evet, seni ilk seferinde duydum."

Mac masanın karşısındaki Louisa'ya göz kırptı. "Merak etme. Çok uçarı onu dizginlerim."

"Ben uçarı değilim, Mac Mackenzie," dedi Isabella öfkeyle. "Evet, öylesin, benim tatlı Sassenach'ım."

Isabella'nın yanakları pembeleşti. Sonra sakinleşti ama Louisa kız kardeşine göz kulak olması gerektiğini biliyordu. Isabella büyük fırsatlar yaratmaya bayılırdı.

Fellows, Louisa'ya, "Seni götürecek bir malikânem olmayacak," dedi. Konuşmalar yeniden başladı. "Mütevazı bir ev için yeterli maaşım var, ama gözde bir semtte değil. Bir sürü hizmetçim de yok. En fazla bir ya da iki. Tekrar düşünmek istemediğine emin misin?"

Louisa başını onun güçlü omzuna yasladı. "Bunlar pratik şeyler. Onları halledeceğiz. Pratik olma konusunda çok iyiyimdir."

Bayan Fellows Louisa'ya göz kırptı. "Merak etme canım. Ödünç alabileceğin bir sürü toz bezi var. Sana sobanın nasıl karartılacağını da göstereceğim."

"Anne," dedi Fellows, yarı yorgun, yarı sevecen bir sesle.

"Sadece takılıyorum," dedi Bayan Fellows. "Ama toz bezleri işinize yarayacaktır."

Lloyd ikna olmuş görünmüyordu ama Louisa ona iyi olacağını gösterecekti. Kendisine sunulan her türlü lüksle büyümüşü ama bu lüks hayatın ne kadar boş olabileceğini öğrenmişti. Babası parasını ve konumunu onursuzca kullanmış, arkadaşlarının güvenine ihanet etmişti.

Louisa, para sonra nasıl basit yaşanacağını keşfetmişti; annesiyle birlikte evlerinde yalnız kalıyorlardı. Louisa'nın öğrendiğine göre, insanı onurlu yapan para ya da unvan değil, karakteri ve davranışlarıydı. Ve Lloyd'un bolca onuru vardı.

Yalnız Ian yemek boyunca hiç konuşmamıştı. Lloyd'un Cavanaugh'nun davranışlarıyla ilgili açıklamasını dinlemiş, sonra da tek kelime etmeden yemeğe geri dönmüştü. Şimdi kolunu Beth'e dolamış ve saçlarını öpmüştü.

"Ne düşünüyorsun, Ian?" Louisa masanın karşısından ona sordu. "Lloyd ve ben birlikte iyi iş çıkaracağız, değil mi?"

Ian hemen cevap vermedi. Masa sessizleşti, Ian'ın bilgece sözlerini beklediler, ancak cevap vermeye hazır olmadığı anlaşılınca tekrar konuşmaya başladılar. Aile onu zorlamamayı öğrenmişti.

Sonunda Ian Louisa'ya baktı. Louisa'nın gözleriyle tam olarak buluştu, bakışlarında sıcaklık ve zekâ vardı. "Seni sevdiğine inanıyorum."

Fellows sessizce, "Ian'ın haklı olduğuna inanıyorum," dedi.

Louisa kelimelerle cevap vermedi. Lloyd'u kendine doğru çekti ve onu öptü, yüreği öpücüğün içindeydi. Kimin gördüğü umurunda değildi, Lloyd da öyle. Kolunu ona doladı ve öpücüğün tutkulu bir hal almasına izin verdi.

Daniel bir çığlık attı ve kadınlar alkışladılar. Louisa gülerek Lloyd'dan ayrıldı. Bayan Fellows peçetesiyle yanağını sildi. "Ah, şuna bak," dedi. "Yaşlı anneni ağlattın."

Lloyd gülümsemedi. Eğilip Louisa'yı tekrar öptüğünde gözlerindeki bakış sevgi ve ateş doluydu. Ateş yakıyordu ama aynı zamanda ısıtıyordu da.

Sonsöz

Haziran, 1885

Kilmorgan'ın kuzeyindeki orman derin, ıssız ve sessizdi. İskoç eteği giyen iki adam uzun bir yol yürümüştü; Hart önde, üvey kardeşi arkada.

Fellows eteğin ormanda yürümek için iyi olduğunu kabul ediyordu. Kalın çizmeler ve çoraplar çalıların bacaklarını çizmesini önüyor ve Hart'la birlikte serin, loş ormanda ilerlerken eteğin yünü onu sıcak tutuyordu.

Fellows'un Louisa'yla düğünü aşağı yukarı bulanık geçmişti ve aklına bir dizi görüntü geliyordu. Kilmorgan şapelinde ayakta duruyordu, önünde bir papaz, yanında sağdıç olarak Hart. Aimee Mackenzie koridorda çiçek yaprakları saçıyor, Isabella Mackenzie de onu takip ediyordu. Sonra Louisa, Ian'ın kolunda içeri giriyor ve diğer her şey kayboluyor.

Fellows yemin ettiğini, altın yüzüğü Louisa'nın parmağına taktığını, her şeyi doğru yaptığını biliyordu. Ama tek hatırlayabildiği fildişi saten içindeki Louisa, onun tül duvağının ardındaki gülümsemesi, alev kırmızısı saçlarındaki mis kokulu sarı güllerdi. Fellows onunla evlendikten sonra duvağın engelini kaldırmış, onu kollarının arasına almış ve öpmüştü.

Ve onu öptü. Bir kez tatmak yetmemişti.

Şapelin sade pencerelerinden gelen güneş ışığında durduklarında onun için sadece Louisa vardı. Onun sıcaklığı, onun dokunuşu, onun sevgisi.

Öpüşme devam ederken, ailenin geri kalanı önce alkışlamaya, sonra gülmeye başlamıştı, ta ki Hart Fellows'omzuna vurup bunu eve götürmesini söyleyene kadar.

Fellows daha sonra düğün şenliklerini nasıl atlattığından emin değildi. Sonunda Louisa'yı kendileri için hazırlanan, ailenin geri kalanından oldukça uzakta olan yatak odasına götürdüğünde hava hâlâ aydınlıktı, Haziran güneşi geceye kadar devam etmişti.

O gece sonsuza dek hafızasına kazınmıştı. Louisa ve o çarşafların altında, Lloyd onun içinde, hafif dokunuşları, öpüşleri, en derin zevkine ulaşırken çıkardığı küçük kadınsı sesler. Lloyd gecenin ilerleyen saatlerine kadar ona dokunmuş ve onu sevmişti, ta ki bitkin bir halde uyuyana kadar. Sabah ışıkları üzerlerine vurur vurmaz -çok erken bir saatte- Louisa onu bir öpücükle uyandırmıştı. Uykulu uykulu ona gülümsedi ve Lloyd onun üzerine yuvarlanıp onu tekrar sevdi.

Bu üç gün önceydi. O zamanın çoğunu yatak odalarında geçirmişlerdi. Sonunda dışarı çıktıklarında Daniel ikisinin de yürüyebilmesine şaşırdığını söyledi.

Hart bugün Fellows'u ormanda bir gezintiye çıkarmak istemişti. Nedenini söylemedi ama Fellows büyük bir dedektif olduğu için bu gezintinin Hart için önemli olduğunu anladı.

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra Hart durdu. Küçük bir açıklıktaydılar, etraflarında sık ağaçlar vardı, yaprak dökmeyen dallar gökyüzünü kapatıyordu.

"Burası olayın olduğu yer," dedi Hart. "Babamızın öldüğü yer."

Hart, Fellows'a Hart'ın Eleanor'la evlenmesinden sonra babalarının ölümünün gerçek hikayesini anlatmıştı. Ne dükün atından düşüp boynunu kırdığına dair kamuoyunda yaygın olarak anlatılan hikâyeyi, ne de Hart'ın ailesine anlattığı, yaşlı dükün kazara kendini vurduğuna dair hikâyeyi. Hart, Fellows'a gerçeği anlatmıştı. Her şeyi. Sadece Hart biliyordu ve o da sadece Eleanor'a anlatmıştı.

Hart şimdi, "Babam hayatını nefret içinde yaşadı," diyor. "Ve bu nefreti bize aktarmaya çalıştı. Benden nefret etti çünkü ben onun varisiydim ve bir gün onu kapı dışarı edeceğimi biliyordu. Kardeşlerimden nefret etti çünkü annemiz onları seviyordu ve ben onlara ondan daha iyi bakıyordum. Sizden nefret ediyordu çünkü ona ne kendisi ne de dünya üzerinde iddia ettiği kadar kontrolü olmadığını hatırlatıyordunuz."

Fellows, "Nefretle bitirdiğimiz için mutluyum," dedi.

Hart açıklığa baktı, içindeki gerginlik biraz azaldı. "Belki de nefret bizi daha güçlü yaptı."

"Hiç sanmıyorum," dedi Fellows. "Bu bizi ayrı ve zayıf tuttu. Aşk daha iyidir."

Hart sırttı. Bunu yaptığında, çok genç bir adamken olduğu gibi görünüyordu- Yakışıklı, şeytanca kibirli, dünyayı yöneteceğinden emin. "Bunu sana Louisa mı öğretti?"

Fellows utanmadan, "Evet," dedi. "Eleanor'un sana öğrettiği gibi." Bir süre Hart'ı inceledi. "Onu sakladım, biliyorsun. Hâlâ bende."

Hart onun konuyu aniden değiştirmesine bakakaldı. "Neyi sakladın?"

"Ben on yaşındayken bana verdiğin şilin. Sen de o yaşlarda olmalısın."

Hart kaşlarını çatı. "Hatırlamıyorum..."

"Dük'ün arabası High Holborn'da durdu - Lincoln's Inn'e gidiyordu. Benim sebep olduğum bir trafik sıkışıklığı arabayı durdurdu. Dük sorunun ne olduğunu görmek için indi. O gün ona oğlu olduğumu söylemeyi planlamıştım. Şaşkın şaşkın bakacak, sonra da beni arabasına buyur edip evine götürecekti. Onun yerine beni dövdü. Ona yumruk attığım için mutlu görünüyordunuz ve bana bir şilin verdiniz."

Hart'ın ifadesi netleşti. "Şimdi hatırladım. O çocuk sen miydin?"

"Yüzüm bu kadar kirliken benzerliği fark edemezsiniz. Morarmış ve kanlı olmasından bahsetmiyorum bile."

"Yüce Tanrım. Keşke bilseydim." Fellows'a acımasız bir gülümseme verdi. "Evet, onu patakladığın için mutluydum. Adam beni hayatım boyunca her gece dövdü, bu yüzden onun da bunun tadına vardığını görmekten memnun oldum. Beni adam etmek için dövdüğünü söyledi. Başardı da."

"Evet."

Her ikisi de, pek çok kişiyi perişan etmiş bir adamın sonunun geldiği açıklığa tekrar baktı.

Fellows bir süre sonra, "Nerede olduğumuzu merak edecekler," dedi.

Eleanor ve Louisa, eşleri ve sevgilileri. "Merak edecekler," diye onayladı

Hart.

"Peşimizden gelmek zorunda kalırlarsa, buraya geldiklerinde azarlarlar," dedi

Fellows

dedi.

"Doğru. O zaman piknik yapmak gibi aptalca bir şey yapmak istiyorsunuz." "Hanımlar piknik yapmaktan hoşlanır. Beş millik bir yürüyüşten sonra."

Hart, "Bence biz evcilleştirildik," dedi. "Highland savaşçıları yumuşadı."

Fellows omuz silkti. "Arada sırada biraz yumuşaklıkla edebilirim."

"Eleanor benim de yapabileceğimi biliyordu," dedi Hart. "Bu yüzden benim için geri geldi." "Bizi kendimizden kurtardılar," diye önerdi Fellows.

"Birin yapması gerekiyordu."

Açıklık şiddet dolu bir yerdi. Fellows bunu hayal etti; silah sesi, ani kanat çırpışlarıyla kaçışan kuşlar, kan sıcaklığı ve kokusu. Yaşlı düğ, kaba ve düşüncesiz, düşüp ölmüştü. Hart zor nefes alıyordu, tüfek elindeydi.

Çok fazla gaddarlık ve zalimlik. Şimdi hepsi yok oldu. Açıklığın zemini yumuşak yeşildi, güneşin ulaştığı yerlerde minik sarı çiçekler açıyordu.

İki adam başka bir şey söylemeden dönüp Kilmorgan'a doğru yola koyuldular.

Ian'ın ailenin geri kalanını balık tutmaya götürdüğü nehrin yakınındaki ağaçların arasından çıktılar. Hepsi oradaydı: Beth ve çocukları serili bir battaniyenin üzerinde; Mac'in ailesi Louisa ve Fellows'un annesiyle birlikte yakınlarda; Ainsley ve Cameron birlikte; Daniel küçük kız kardeşiyle oynuyor; Eleanor ve Alec başka bir battaniyenin üzerinde.

Ve Louisa. Isabella'nın yanına uzandığı yerden Lloyd'a gülümsedi ve onu selamlamak için ayağa kalktı.

Fellows onu çimlerin ortasında karşıladı. Ellerini tuttu ve sıcaklık, zevk ve şekerli çayın tatlı tadıyla dolu bir öpücüğü paylaştılar.

Louisa parmak uçlarından aşağı indi ve parmaklarını Lloyd'un ağzında gezdirdi. Sade alyans parmağında, küçük pırlantalı nişan yüzüğünün yanında parlıyordu.

"Evine hoş geldin," dedi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Fellows. Her şey için, onun olduğu ve onun için yaptığı her şey için teşekkür etmek istiyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve Louisa usulca onu tekrar öptü. Kahkahalar ve yaz güneşı etraflarını sarmıştı.

**Bir sonraki Mackenzie tarihi aşk
romanına bir göz atmak için okumaya
devam edin**

**DANIEL MACKENZIE'NİN KÖTÜ
İŞLERİ**

***Berkley Sensation'dan Ekim 2013'te
çıkacak***

Birinci Bölüm

Londra 1890

Ası yok.

Daniel Mackenzie'nin elinde dört sekizli vardı ve bunu büyük miktarda parayla destekledi.

Kendisinden on yaş büyük ve sansar gibi bir suratı olan Mortimer'la karşı karşıya geldi. Mortimer, masanın başında kartları dağıtan genç kadından bir as almış gibi davranıyor ve düzlüğünü tamamlıyordu. Daniel daha iyi biliyordu.

James'in Nines adlı oyun cehennemindeki diğer beyler, Fenton Mortimer'ın en sevdiği poker oyununda çoktan pas geçmişlerdi. Şimdi tüm kulüp, yirmi beş yaşındaki Daniel Mackenzie ile azılı bir kumarbaz olan Mortimer arasındaki zekâ savaşını izlemek için oyalanıyordu. Havada o kadar çok puro dumanı vardı ki, kapıdan içeri girmeye cesaret eden herhangi bir tiryaki oracıkta düşüp ölebilirdi.

Bu cehennemde tercih edilen oyun whist'ti, ancak Mortimer kısa süre önce, o ülkede bir yıl boyunca kaldığı sırada öğrendiği Amerikan poker oyununu tanıtmıştı. Mortimer bu oyunda iyiydi ve genç Mayfair aristolarının binlerce sterlinini çabucak kurtarıyordu. Yine de oyunu öğrenmek için ona geliyorlardı. Bu tura on bir beyefendi başlamış, sadece Daniel ve Mortimer kalana kadar birer birer çekilmişlerdi.

Daniel, meraklı kulüp yemininin elini Mortimer'a telgrafla bildirmemesi için kartlarını yüzüstü masanın üzerinde tuttu. Kâğıt paralarından biraz daha topladı ve kartlarının önüne bıraktı. "Görüşürüz ve iki yüz artırıyorum."

Mortimer hafif bir yeşil tonuna büründü ama Daniel'inkinin karşısına para kaydırды.

"Tekrar yükseltiyorum," dedi Daniel. Bir yığın not daha aldı ve onları zaten büyük olan yığının üzerine koydu. "Karşılayabilir misin?"

"Yapabilirim." Mortimer daha fazla banknot ya da para çıkarmadı, belli ki buna gerek kalmayacağını umuyordu.

"Bundan emin misin?"

Mortimer'ın gözleri kısıldı. "Ne diyorsun, Mackenzie? Eğer onurumu özel bir odada sorgulamak isterseniz, memnuniyetle cevap veririm."

Daniel gözlerini devirmekten kaçındı. "Sakin ol, delikanlı." Yanındaki tutucudan bir puro aldı ve dumanını ağzına çekti. "Sana inanıyorum. Elinde ne var?"

"Önce seninkini göster."

Daniel kartlarını aldı ve kayıtsız bir ters çevirdi. Dört sekizli, bir as.

Etrafındaki adamlar toplu bir inilti çıkardı, kadın satıcı Daniel'a gülümsedi ve Mortimer bembeyaz kesildi.

"Lanet . Sende düşünmemiştim." Mortimer'ın elindeki kartlar yüzleri yukarı bakacak şekilde düştü: onlu, valeli, kız, yedili ve üçlü.

Daniel parasını topladı ve krupiyeye göz kırptı. Kadın gerçekten de çok güzeldi. Mortimer'a, "Geri kalanı için bana bir sesli harf yazabilirsin," dedi.

Mortimer dudaklarını ıslattı. "Şimdi, Mackenzie. ."

Örtbas edemedi. Hangi salak kazanan bir eli yokken son parasını yatırırdı? Mortimer birkaç tur önce kaybını kabul edip çekip gitmeliydi.

Ama hayır, Mortimer kendini oyunun blöf kısmında uzman olduğuna ikna etmişti ve bu gece buraya İskoç eteğiyle gelen saf genç İskoç'u kandıracaktı.

Kapının yanında duran sert yüzlü bir adam Mortimer'a sert bir bakış fırlattı. Daniel, söz konusu kabadayının Mortimer'a bu geceki oyun için para verdiğini ya da veren biri için çalıştığını tahmin etti. Adam Mortimer'ın hepsini kaybetmiş olmasından memnun değildi.

Daniel masadan kalktı. "Boş ," dedi. "Bana olan borcun sende kalsın. iyi bir oyun gecesi için bir takdir simgesi olarak."

Mortimer kaşlarını çattı. "Ben borcumu öderim, Mackenzie."

Daniel odanın karşısındaki kemik kırıcıya baktı ve sesini alçalttı. "Sanırım aceleyle geri çekilmezsen bundan daha fazlasını ödeyeceksin. Ona ne kadar borcun var?"

Mortimer'ın gözleri buz kesti. "Seni ilgilendirmez."

"Kağıt oyunlarında şansım yaver gitti diye bir adamın yüzünün alındığını görmek istemem. Ona ne borcun var? Sana geri vereceğim. Bana borçlu olabilirsin."

"Bir *Mackenzie*'ye borçlu olmak mı?" Mortimer'ın öfkesi çınladı.

Daniel denemişti. Kazandıklarını ceplerine doldurdu ve satıcı kadından paltosunu aldı. Paltoyu giymesine yardım etti, yakasını düzeltirken elini Daniel'in omuzlarında imalı bir şekilde gezdirdi.

Daniel ona tekrar göz kırptı. Az önce kazandığı banknotlardan birini ince bir şerit halinde katladı ve kadının korsajının üstünden aşağı kaydırıldı.

"Evet, pekâlâ." Daniel şapkasını, ona daha da sıcak bir gülümseme veren ince parmaklı kadından aldı. "Umarım cenazende feribotçuya verecek üç beş kuruş bulabilirsin, Mortimer. İyi geceler."

Ayrılmak için döndü ve Mortimer'ın arkadaşlarının sardığını gördü.

Mortimer ince bir gülümsemeyle, "Fikrimi değiştirdim," dedi. "Adamlar bana pazarlık yapmaya değer bir şeyim olduğunu hatırlattı. Mesela son iki bin için."

"Oh evet? Nedir o? Bir araba mı?" Daniel'a göre bugünlerde zahmete değecek tek şey.

"Daha iyi," dedi Mortimer. "Bir hanımefendi."

Daniel iç çekişini gizledi. "Bir fahişeye ihtiyacım yok. Kendi başıma kadın bulabilirim."

Kolayca. Daniel kadınlara baktı ve onlar da ona geldi. Cazibesinin bir kısmının zenginliği, bir kısmının da büyük Mackenzie ailesine mensup olması ve bir dükün yeğeni olması olduğunu biliyordu. Ama Daniel kadınların nedenlerini asla tartışmazdı; sadece zevk alırdı.

"O bir fahişe değil," dedi Mortimer. "O özel biri. ."

Bir aktris, belki. Shakespeare'in bir monoloğunun kayıtsız bir performansını sergileyecek ve Daniel'ın gülümseyerek onun her kuruşuna değdiğini söylemesi beklenecekti.

"Paran sende kalsın," dedi Daniel. "Bunun yerine bana bir at ya da en iyi hizmetkârını ver."

Mortimer'ın arkadaşları . Mortimer, "Ama ben ısrar ediyorum," dedi.

Bire karşı on bir. Daniel tartışır, sadece eklemleri moraracaktı. Özellikle ellerini incitmek istemiyordu, çünkü motorunun ince ayarını yapması gerekiyordu ve bir somun anahtarını tutabilmesi gerekiyordu.

"Gayet makul," dedi Daniel. "Ama borcun ödenmesi olarak kabul etmeden önce malları değerlendiririm."

Mortimer kabul etti. Onu dışarı çıkarırken Daniel'ın omzuna vurdu ve Daniel onun dokunuşundan titreyerek kendini durdurdu.

Mortimer'ın arkadaşları, Mortimer'ın bekleyen landau'suna doğru ilerlerken etraflarında bir savunma hattı oluşturdular. Daniel, onlar Dokuzlar'dan uzaklaşırken kemik kırıcının arkalarından kapıdan çıkıp onları takip ettiğini fark etti.

Mortimer Daniel'ı puslu şehirden geçirerek Oxford Caddesi'nin kuzeyindeki saygın bir mahalleye götürdü ve Portman Meydanı yakınlarındaki sakin bir sokakta durdu.

Saat sabahın ikisiydi ve bu sokak sessizdi, evler karanlıktı. Pencereilerin ardında, erken saatlerde kalkıp çalışmak için Şehre giden saygıdeğer beyefendiler oturuyordu.

Daniel landau'dan indi ve karanlık pencerelere baktı. "Uyuyor olmalı. Bunu yarına bırak."

"Saçmalık," dedi Mortimer. "Ne zaman arasam beni görüyor."

Siyah boyalı bir ön kapıya doğru yürüdü ve sopasıyla kapıya vurdu. Üstlerinde bir ışık belirdi ve bir perde geri çekildi. Mortimer pencereye baktı, sabırsız bir hareket yaptı ve kapıya tekrar vurdu.

Perde indi ve ışık soldu. *Tık, tık, tık*, Mortimer'ın sopası gitti. Daniel kollarını kavuşturarak sopayı Mortimer'ın elinden alıp dizinin üzerinde kırmamak için kendini zor tuttu. "Burada kim yaşıyor?"

"Var," dedi Mortimer. "Yani, ev benim. En azından ailemin. Madam Bastien ve kızına kiraya verdik. Kirada küçük bir tasarruf karşılığında, istediğim zaman beni ve arkadaşlarımı ağırlamayı kabul ettiler."

"Gecenin bir yarısı da dahil mi?" "Özellikle gecenin bir yarısı."

Mortimer gülümsedi, kendini beğenmiş İngiliz ukalası. İçerideki hanımlar fahişe olmalıydı. Mortimer kirayı düşürmüş ve onları aynı ödeme yapmaya mecbur etmişti.

Daniel landau'ya döndü. "Bunun değeri iki bin değil, Mortimer."

"Sabır. Göreceksin."

Mortimer'ın diğer arkadaşları da gelmiş ve onları çevreleyerek landau'ya giden yolu kapatmışlardı. Kemik kıran hâlâ oradaydı ve sokağın biraz aşağısında gölgelerin arasında geziniyordu.

Kapı açıldı. Aceleyle giyindiği belli olan bir hizmetçi kenara çekildi ve beyefendilerin içeri girmesine izin verdi. Partinin daha sarhoş delikanlıları onun nasıl bir eğlence sunabileceğini görmek için duraklamak istediler ama Daniel kapının yanına sağlam bir şekilde yerleşerek ona giden yolu kapattı. Onu unutarak geçip gittiler.

Mortimer koridorun sonundaki çift cepli kapılara doğru ilerledi ve onları iterek açtı. Daniel öteki odadan gelen bir hareket telaşını yakaladı ama Mortimer Daniel'i çağırdığında ortalığı sessizlik kaplamıştı.

Bir yemek odasına girdiler. Duvarlar mavi, altın rengi ve yanık turuncu çizgili bir duvar kâğıdıyla kaplıydı; duvar kâğıdının birçok rengi ocaktaki ateşin ışığında parlıyordu. Yukarıda karanlık bir gaz avizesi asılıydı ve uzun, boş masanın üzerinde üç mumlu tek bir şamdan duruyordu. Genç bir kadın mum fitillerine bir kibrit çakıyordu.

Üçüncü mum yandığında kibriti üfledi ve doğruldu. "Sizi beklettiğim için çok özür dilerim beyler," dedi çok hafif aksanlı bir sesle. "Korkarım annem ayağa kalkamıyor. Benimle idare etmek zorundasınız."

Mortimer ve diğer beyler cevap olarak ne söyledilerse Daniel Duymak. Hiçbir şey duyamıyordu. Hiçbir şey de göremiyordu, şamdanın arkasında duran kadın dışında, uzun kibrit hâlâ elindeydi, yüzünde bir meleğin gülümsemesi vardı.

Güzel değildi. Daniel Monte Carlo'daki Casino'da, Paris'teki Moulin Rouge'da daha güzel yüzler görmüştü. Daha ince vücutları dansçılarda ya da St James's ve Monaco'daki oyun cehennemlerinde süzülerek beyleri oynamaya ikna eden kelebeklerde tanıdı.

Bu genç kadının köşeli yüzü, yüzünün kenarlarından aşağıya doğru dökülen lüle lüle siyah saçlarıyla yumuşatılmıştı. Burnu biraz fazla uzun, ağzı fazla geniş, omuzları ve kolları fazla dolgundu. Gözleri en iyi özelliği, yüzüyle tam bir orantı içindeydi, mum ışığının parıltısında koyu maviydi.

Bir erkeğin bütün gece bakıp sabah uyanabileceği gözlerdi onlar. Kahvaltı masasında ve ardından akşam yemeğinde onun gözlerini düşünebilir ve gece boyunca onlara tekrar bakmak için planlar yapabilirdi.

O bir fahişe değildi. Fahişeler, bir beyefendi odaya girdiği anda cazibelerini göstermeye başlardı. Zarif parmaklarıyla işaret eder, bu parmakların bir erkeğin vücudunda da aynı zarafetle dolaşacağını ima ederlerdi. Fahişeler içeri çekilir, kelimeler olmadan önerilerde bulunur, her hareketi ve her ifadeyi baştan çıkarmak için kullanırlardı.

Bu kadın olduğu yerde sabit duruyordu, sözlerine ve gülümsemesine rağmen vücut dili beyefendileri odaya hiç davet etmiyordu. Kibriti ateşe fırlatmak için döndüğünde hareketleri zarifse, bu pratikten değil doğasından kaynaklanıyordu.

Omuzlarını açıkta bırakan mavi satenden sade bir elbise giymişti ama bu elbise, bu civardaki bir hanımefendinin akşam yemeği ya da tiyatro gecesine için giyebileceğinden daha az saygın değildi. Sade kabarık saçlarını süslemek kurdele ya da mücevher kullanmamıştı. Etkilenmemiş tarzı, koyu renk kütlelerin tokaları çıkaran şanslı beyefendinin ellerinin üzerinden her an aşağı ima ediyordu.

Genç kadın ellerini şimdi sessiz olan adamlara doğru açtı. "Oturursanız başlayabiliriz beyler."

Daniel hareket edemiyordu. Ayakları iradesine itaatsizlik ederek yere gömülmüştü. Bütün gece boyunca o yerde durmasını ve bu kadına bakmasını istiyorlardı.

Mortimer Daniel'a doğru eğildi. "Gördün mü? Sana buna değeceğini söylememiş miydim?" Boğazını temizledi. "Daniel Mackenzie, size Matmazel Bastien'i takdim edebilir miyim? Violette onun Hristiyan adı, Fransız usulü. Matmazel, bu Daniel Mackenzie, Lord Cameron Mackenzie'nin oğlu ve Kilmorgan Dükü'nün yeğeni. Ona iyi bir gösteri sunacaksınız, değil mi? İşte iyi bir kız."

* * *

Daniel Mackenzie adındaki adam masanın etrafından dolaşıp cesurca Violet'in yanına geldiğinde, Violet'in nefesi kesildi. Bay Mackenzie ona ve selamlamak için elini uzatmaktan başka bir şey yapmadı. Yine de, Violet'in etinin her santimi onun yakınlığı karşısında karıncalanıyor, her nefes onu boğmakla tehdit ediyordu.

İskoç, diye düşündü Violet hızla, şık siyah takım elbise ceketi ve fildişi yeleşinin altındaki mavi ve yeşil ekoseli eteğine bakarak. *Zengin*, pahalı malzemelere ve ceketin geniş omuzlarını sarış şekline dikkat etti. Terzide dikilmişti ve ucuz ya da çirak bir terzi tarafından değil. Bu giysileri bir usta tasarlamış ve dikmişti. Bay Mackenzie en iyisine alışkındı.

Buradaki diğer beyefendilerin çoğundan en az bir karış uzaktaydı, sert bir yüzü, başka herhangi bir erkeğe büyük gelecek bir burnu ve Violet'in durmasına neden olan gözleri vardı. Violet bu ışıktaki gözlerinin rengine karar veremiyordu -el mi? Kahverengi mi? O kadar etkileyiciydi ki, kendisine uzattığı eli tutmadan ona bakakaldı.

"Daniel Mackenzie, hizmetinizdeyim, Matmazel."

Ona hafif, çekici bir gülümseme verdi, gözleri onu içine çekti, onu istediği yerde tuttu.

Burada kesinlikle tehlike var.

Eski korku kıpırdandı ama Violet onu bastırdı. Şu anda paramparça olmayı göze alamazdı. Mortimer'ı yatıştırmak için buraya gelmiş, Mortimer kapıyı yumruklamaya başladığında neredeyse histeri krizine girecek olan annesinin yukarıda güvende kalmasına izin vermişti. Kan için bağırarak birkaç yüz öfkeli erkek ve kadından oluşan bir kalabalığı idare edebilen Violet, gecenin bir yarısında bir düzineden az yarı sarhoş Mayfair beyefendisiyle kesinlikle başa çıkabilirdi.

Bay Mackenzie, Mortimer'ın silik arkadaşlarından sadece biriydi. Violet, Bay Mackenzie'nin gözlerine bakma riskini göze aldığı anda, gözlerinin ardındaki engeli gördü. Bu adam sırlarını çok az kişiye veriyordu. Onu okumak zor olabilirdi, bu da bir sorun yaratabilirdi.

Bay Mackenzie elini uzatarak bekledi. Violet sonunda kendi elini onun eldivenli elinin içine kaydırarak, hareketi yavaş ve kasıtlı bir şekilde yaptı.

"Nasılsınız?" dedi resmîyetle, İngilizcesi mükemmeldi. Kusursuz İngilizce konuşmanın, kendisinin tamamen Fransız olduğu kurgusunu pekiştirdiğini uzun zaman önce keşfetmişti.

Daniel iri elini onunkinin etrafına doladı ve dudaklarına götürdü. "Büyülü."

Ağzının parmaklarının arkasına hızlı ve sıcak dokunuşu, fırlatıp attığı kibrittekine rakip olacak bir kıvılcımı ateşledi. Violet'in sinirleri teller gibi gerildi ve almamaya çalıştığı derin nefesi almaya zorladı.

Küçük soluk sesi ona yüksek geldi ama Mortimer'ın arkadaşları paltolarını çıkarıp nereye oturacaklarını tartışırken epey gürültü çıkarıyorlardı.

Daniel'in bakışları Violet'in elinin üzerinde sabitlenmişti, meydan okuyordu, cüretkârdı. *Bana kim olduğunu göster*, dedi o bakış.

Violet'in onun hakkında böyle düşünüyor olması gerekiyordu. Dünya, medyum ve spiritüalist Violette Bastien'in yetenekleri hakkında ne düşünürse düşünsün, o gerçek yeteneğinin insanları okumak olduğunu biliyordu.

Violet bir erkeği incelediği birkaç dakika içinde onun neyi sevip neyden nefret ettiğini, neyi tüm kalbiyle istediğini ve bunu elde etmek için neler yapabileceğini anlayabiliyordu. Bu dersleri Paris'in arka sokaklarında Jacobi'den özenle öğrenmiş, onun en iyi öğrencisi olmuştu.

Ama Bay Mackenzie'yi okuyamıyordu. Bariyerlerinin arkasına kimsenin geçmesine izin vermezdi, kolay kolay. Ama izin verdiğinde . . .

Bunu yaptığında, dünyalar ortaya çıkacaktı.

Violet elini ondan çekti ve diğerlerine döndü. "Lütfen beyler," dedi sesindeki sakin tınıyı korumaya çalışarak.

Oturmak için hamle yaptı ve Daniel Mackenzie'nin elini sandalyesinin arkasında buldu. Violet bakışlarını ondan ayırıp yerine oturdu ve Daniel'in vücudunun sıcaklığını, omzuna değen açık ceketinin kıvrımlarını görmezden gelmeye çalıştı. Daniel sandalyesini öne doğru iterken nefesi tekrar kesildi, gücü sinir bozucuydu.

Violet titreyerek ellerini masanın üzerine koydu ve kendini sakinleştirmek için masanın serin yüzeyini kullanmaya çalıştı. Tamamen sakin, şeker gibi ve yardım etmeye hazır görünmesi gerekiyordu.

İçinde bir kargaşa vardı. *Bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum. Neden bizi rahat bırakmıyorlar?*

Diğerlerine çekici bir bakış attı. "Beyler, kendimi hazırlamam için bana biraz izin verir misiniz?"

Beyler tartışmadan kabul ettiler. Çoğu daha önce Mortimer'ın misafiri olarak bu eve gelmişti ama bazıları Violet ve annesiyle özel görüşmeler yapmak için tek başlarına dönmüşlerdi.

Bay Mackenzie Violet'in yanına oturdu ve gözlerinin içine baktı. "Kendinizi neye hazırlayın?"

Mortimer'ın arkadaşlarından biri olan Bay Ellingham, "Diğer tarafla temas kurmak için elbette," diye cevap verdi.

Daniel bakışlarını Violet'in üzerinde tuttu. "Neyin diğer tarafı? Odanın mı?"

"Eter," dedi Ellingham sabırsızlıkla. "O bir spiritüalist, dostum. Bilmiyor muydun? Madam ve Matmazel Bastien Londra'daki en ünlü spiritüalistlerdir."

İkinci Bölüm

Daniel'in gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısı Violet'in içini acıttı. Hem de sertçe. Bu gece daha önce hiç görmediği bu adamın kendisi hakkında ne düşündüğünü neden önemsemesi gerektiğini bilmiyordu ama önemsiyordu.

Pek çok insan spiritüalizme inanmıyor ve Violet ile annesinin yaptıklarıyla alay ediyordu. Eğitimli bir medyumun perdenin arkasındakilerle iletişime geçebileceğine, ölenlerin hayatta kalanlara rahatlatıcı mesajlar göndermesine izin verebileceğine inanmıyorlardı.

Violet'in iç sesi *de aynı şeyi* söyledi. *Sen de inanmıyorsun.*

Violet öteki dünyanın soğuk dokunuşunu ya da annesinin translarında bulduğu titreyen coşkuyu hiç hissetmediğini biliyordu. Hiç hayalet ya da ruh görmemişti ve hiçbirisi onunla konuşmamış, kapısını çalmamış ya da ruhların yapabildiği diğer yararlı şeylerden herhangi birini yapmamıştı.

Ama gibi davranmakta çok ama çok iyiydi.

Bay Mackenzie'nin inanmaması onu rahatsız etmemeliydi. Jacobi ona inançsız biriyle asla tartışmamasını, onu görmezden gelmesini ve bir sonraki hedefe geçmesini söylemişti.

Violet, Bay Mackenzie'ye yaklaşmalı ve diğer beylere odaklanmalı, bir şekilde dışarıda bırakıldığını hissettirmeli, kendi inançsızlığından şüphe etmesini sağlamalıydı.

Peki Violet neden o üstün gülümsemesiyle, eğlenen küçümsemesiyle arkasını dönüp gitmedi? Neden sürekli ona bakmak, bunu hayatta kalmak için yaptığını açıklamak ve bu yüzden ondan nefret etmemesi için yalvarmak istiyordu?

Daniel dirseğini masaya dayayarak paltosunun ince kumaşını gerdi. "Diğer taraf, ha? Bunu görmek isterdim."

Mortimer dedi ki, "O zaman bir şovun içindesin. Bu yüzden onun bir araba ya da attan daha değerli olduğunu söyledim."

Bir araba mı yoksa bir at mı? Violet'in öfkesi kabardı. Keşke iddia ettiği güçlere sahip olsaydı da Mortimer'ı lanetleyerek hayatını bir tavşan olarak geçirmesini ya da en azından yatağına aldığı kadınlar için bir hayal kırıklığı olmasını sağlayabilseydi. *Bir at olarak. Tanrı yardımcımız olsun.*

Beyefendiler sonunda konuşmayı kesip onun hazırlanışını izlemek için sessizleştiler. Violet'in hazırlığı gösterinin bir parçasıydı - gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmek için uzun nefesler aldığı anda, göğüsleri sıkı dekoltesinin içine sertçe bastırıyordu. Müşterilerin dikkatini harika bir şekilde dağıtıyordu.

Ancak gözlerini tekrar açtığında Bay Mackenzie'nin dikkatinin hiç dağılmadığını gördü. Bay Mackenzie, diğer beyler gibi bakışlarını kadının yükselen göğsüne indirmek yerine, doğrudan yüzüne gülümsedi.

Jacobi, *şüphecilerin sizi sinirlendirmesine asla izin vermeyin, demişti. İnançsızlıklarına rağmen onlara bir gösteri sunun. Kendi şüphelerinden şüphe etmelerini sağlayın.*

Violet Daniel'ı görmezden gelmeye çalışarak masanın etrafına baktı. "Bu gece her şey sakın, perde çok ince. Bay Ellingham, sanırım geçen sefer babanıza ulaşmaya çok yaklaştığımız. Tekrar deneyelim mi?"

Şimdi ölmüş olan babasının yaklaşık on bin sterlini nereye sakladığını bulmaya çalışan hevesli Bay Ellingham cevap veremeden Mortimer söze girdi.

"Mackenzie için biriyle iletişime geçin. Bu gece benim misafirim. Belki de sevgili yaşlı annesi." Mortimer'ın gözleri nefretle parlıyordu.

Violet Daniel'ın öfke parıltısını kaçırmadı. Kısa bir parıltıydı ve hemen kayboldu ama Violet onu görmüştü. Bay Mackenzie'nin annesine her ne olduysa, bu konudaki öfkesi derindi; buna eşlik eden acı ise çok büyüktü.

"Belki de bu en iyisi olmaz," dedi Violet hemen.

Bay Mackenzie'nin maskesi yerine oturdu. "Evet, bırakın annem huzur içinde yatsın. Bak ne diyeceğim, onun yerine neden babamla iletişime geçmiyorsun?" Ona kurnaz olmayan bir bakış gönderdi.

Çok şeffaf. Violet ona tatlı bir gülümseme verdi. "Eğer babanız Bay Mackenzie ile irtibata geçmemi istiyorsanız, size bir telgraf çekmenizi öneririm, çünkü o beyefendi hâlâ hayatta."

Bay Mackenzie bir kalp atışı kadar ona baktıktan sonra kahkahayı patlattı. Kahkahası derin ve gerçektir, keyif için nasıl gülüneceğini bilen bir adamdı. "Haklıymışsın Mortimer. Gerçekten de ikinci görüşü var."

"Gazeteleri okumak için ikinci bir görüşe ihtiyacım yok," dedi Violet. "İlk görüş yeterli. Baban spor haberlerinin birçok sayfasında yer alıyor. Şimdi, bu yıl hangi yarış atının en iyi dereceyi yapacağını söylememi isterse, lord hazretleri bize katılabilir."

Daniel kıkırdamaya başladı. "Sizden hoşlanmaya başlıyorum, Matmazel."

Violet gözlerinin kocaman açılmasına izin verdi. "Bunu duyduğuma sevindim Bay Mackenzie."

Ancak bu gece benimle ve işimle alay etmek için geldiyseniz, sizden gitmenizi istemek zorundayım. Ya da en azından salonda beklemenizi."

"Neden?" Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. "Alaycılığım ruhları rahatsız mı ediyor?"

"Tabii ki hayır. Diğer taraftakiler oldukça bağışlayıcı olabiliyor. Ama *ben* bunu biraz dikkat dağıtıcı buluyorum."

Bay Mackenzie teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Beni affet, genç bayan. Bundan sonra iyilik timsali olacağım. Söz veriyorum."

Violet ona inanmaması gerektiğini biliyordu ama yine de dikkatini diğerlerine verdi. "Bu gece hangi ruhların yakın olduğunu görelim mi?"

Diğer adamlar da hemen kabul ettiler. Gösteriyi beğendiler.

"O zaman, bildiğiniz gibi, sessizlik istemek zorundayım."

Violet gözlerini tekrar kapattı ve neyse ki beyler sustu, kahkahaları sonunda kesildi.

Violet nefes alışının yavaş ve derin olmasına izin verdi. Başını öne doğru salladı ve sonra tamamen geriye doğru bırakarak yüzünü tavana çevirdi. Nefes alış veriş hızlandıkça gözlerini kapalı tuttu, daha hızlı, daha hızlı.

Ağızından yumuşak sesler çıktı. Violet başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, aşırıya kaçmadığından emin oluyordu. Çok fazla dönmesi sahte görünüyordu. Birazcık bile çok daha korkutucuydu; anlamadığı güçlerin pençesindeki bir insan. Violet ayrıca genç bir kadının inlediğini, terlediğini ve nefes alıp verirken göğsünün hareket etmesine izin vermesinin beyefendileri yerinde dondurduğunu da biliyordu.

Büyük, sıcak bir el onun elinin üzerine kondu ve Bay Mackenzie sakin bir sesle, "İyi misin, genç kız?" dedi.

Sözlerindeki endişe Violet'te bir şok etkisi yarattı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir an için hızlı nefes alışları onu boğdu ve hava almak için mücadele etti.

Daha önce hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı; ne annesi, ne de Jacobi. Daniel Mackenzie, onun yanında sıcak bir yabancı, endişeyle ona dokundu ve daha önce ona hiç yöneltilmemiş bir korumacılıkla onu sordu.

Bu onu neredeyse kırıyordu. Violet bir an önce, bir oda dolusu asi beyefendiyi idare edebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Şimdi ise, otuz yaşına yaklaşmış, hasta annesine bakan, zekâsı ve yalanlarını gizleme becerisiyle yaşayan, yalnız ve yorgun bir genç kadın olduğunu ortaya çıkarmak için cephesinin parçalandığını hissediyordu.

Violet, Mortimer ve onun gibilerle arasına bir set çekmeyi kolay buluyordu ama Bay Mackenzie'nin diktiği her duvarı tek bir dokunuşla yıkabileceğinin de farkındaydı.

Nefesini tutmaya çalıştı, kişiliğini yerinde tutmaya çalıştı ama bir an için, kendisini ifşa ettiği için bir adama kızgın, korkmuş genç bir kadındı sadece.

Bay Ellingham, her şeyden habersiz, gerginliği bozdu. ", Mackenzie. Biz Medyumun transına müdahale ederseniz asla temas kuramazsınız. Bunu herkes bilir."

Daniel bakışlarını Violet'in üzerinde tuttu. "İyi olduğuna emin aşkım?"

Violet ellerini tekrar masaya götürdü ve titremelerini durdurmak için bastırdı. "Evet, ben iyiyim. Teşekkür ederim."

"Sen bir pisliksin, Mackenzie," dedi Mortimer, sesi öfkeyle karıştı. "Şimdi her şeye yeniden başlamamız gerekecek."

"Hayır, yapmayacağız," dedi Daniel, hâlâ Violet'e bakarak. "Gidelim ve Matmazel Bastien'i uykusuyla baş başa bırakalım."

Mortimer ayağa kalkarak, "Cehenneme kadar yolumuz var," dedi. "Bu evden ayrılmıyoruz. Tatmin olana kadar olmaz."

* * *

Daniel Mortimer'a tiksinti dolu bir bakış fırlattı. Mortimer'ın neden ayrılmak istemediğini çok iyi biliyordu; kabadayı onu dışarıda bekliyordu. Mortimer bu gece başını belaya sokmadan eve dönemeyecekti.

Mortimer, Daniel'ın bakışlarını karanlık gözlerinde öfke ve korku karışımıyla karşıladı. Daniel, bu aptalın Daniel'ın kemik kırıcısına ödeme yapma teklifini neden kabul etmediğini bilmiyordu. Daniel ilk başta sempati duymuştu ama Mortimer'ın Matmazel Violette'e nasıl davrandığını görmek tüm sempatisini silip süpürmüştü. Bu gecenin kaybedeni Mortimer .

Mortimer devam etti. "Eğer Mackenzie, Matmazel Violette'in transa geçmesini izleyemeyecek kadar titizse, o zaman konuşma tahtasını getirelim."

Diğer beyler hevesle kabul ettiler. Daniel daha itiraz edemeden, Ellingham yirmi iki yaşının verdiği enerjiyle sandalyesinden fırladı. Matmazel Bastien'in yemek odasının yolunu biliyor gibiydi, çünkü büfeye doğru ilerledi, alt çekmecelerinden birini açtı ve masanın ortasına koyduğu tahta bir tahta ve planchette çıkardı.

Tahta dikdörtgen şeklindeydi ve ilk sırada İngiliz alfabesinin harfleri -A'dan R'ye, ikinci sırada S'den Z'ye- yazılıydı. Harflerin altında, sonunda 0 olan 1'den 9'a kadar sayılar vardı. Sol üst köşede *Evet*, sağ köşede *Hayır* yazıyordu. Altta ortada ise *Teşekkür Ederim* ve *Hoşçakal* kelimeleri vardı. Çok kibar bir meşe parçası.

Daniel daha önce konuşan bir tahta görmemişti ama duymuştu. Medyumun ve konuklarının parmaklarını aşağı yukarı oval bir tahta parçası olan tahtanın üzerine koymaları ve ruha bir soru sormaları gerekiyordu. Tahta da mecburen harfleri sürükleyerek cevabı heceliyordu; bu da ruhun soruyu soranın dilini akıcı bir şekilde konuştuğunu ve oldukça iyi bir heceleyici olduğunu gösteriyordu.

Daniel'in planşetin nasıl hareket ettiğine dair kendi fikri vardı; soru soranlar bunu yaptıklarının farkında olmasalar bile planşeti kendilerinin hareket ettirdiğine inanıyordu. Kafada sabitlenen düşünceler kollardaki ve parmaklardaki kasları uyarıyor, kişinin ruhun söylemesini istediği şeyi hecelelemek için tahtaya vurmasını sağlıyordu. İnsan beyninin vücudu yapmaya ikna edebildiği şeyler inanılmazdı.

Ellingham yerine oturur oturmaz, hevesli eller tahtaya yöneldi. Matmazel Bastien, Daniel'in parmaklarını üzerine koymasını bekledikten sonra kendi parmaklarını onunkilerin yanına koydu.

Kadının elinin sıcaklığı eldivenin içinden Daniel'a dokundu. Çok narin olmayan ama uzun ve güçlü parmakları hoşuna gitmişti. O parmakların gömleğinin düğmelerini açıp vücudundan sıyırdığını, açıkta kalan teninde gezindiğini hayal etti.

Daniel koltuğunda kıpırdandı, sıcak ve aniden sertleşmişti.

"Hazır mısınız Bay Mackenzie?" Matmazel Bastien ona sordu. Tanrı yardımcısı olsun, Daniel kızarmadığını umuyordu. "Bu acemiler için oldukça ürkütücü olabilir," diye devam etti. Koyu mavi gözlerinde onun meydan okumasına hazır olduğunu gösteren bir ışık vardı.

Ve ben de onunkine hazırım. "Devam , genç kız."

Matmazel Violette, başını döndüren o vücut kaldırıcı nefeslerden bir tane daha aldı ve "Pekâlâ. Ruh, buradaki herhangi biri için bir mesajın var mı?"

Mum ışığı tahtanın cilalı tahtasını, orada bulunan beyefendilerin eldivenli ellerini ve Matmazel Violette'in erkeklik denizinin ortasında çok kadınsı ve güzel olan çıplak parmaklarını okşadı.

Planchette sadece çok büyüktü, bu yüzden Mortimer da dahil olmak üzere birkaç adam dışarıda kaldı. Mortimer gibiydi. Arkasına yaslanıp izledi, karanlık bakışları Violette'in vücuduna dikilmişti, fareye benzeyen yüzü şehvet dolu düşüncelerini gizlemiyordu. Daniel'in parmaklarının altındaki planchette yalpaladı ve sonra hareket etmeye başladı.

Ellingham heyecanlı bir nefes aldı.

Planchette durdu, tekrar sallandı ve ters yönde hareket etti. Birkaç saniye sonra bir kez değişti. *Her el onu beyefendinin gitmesini istediği yere sürüklemeye çalışıyor.*

Daniel parmaklarını gevşetti, Matmazel Violette'in ne yapacağını görmek için bekledi.

Yap.

Karanlığa doğru usulca seslendi: "Ruh, bize bir mesajın var mı?" Matmazel

Violette'in o şehvetli, kontralto sesiyle yalvardığını duyan herhangi bir ruh ses öne fırlamalı ve ne isterse yapmayı kabul etmeliydi. Daniel koltuğunda kımıldandı, yükselen fantezilerini bastırmaya çalışıyordu. O da Mortimer kadar kötüydü.

Tahta titredi, sonra kelimeye doğru hızlı ama yumuşak bir hareket yaptı

Evet.

Orada bulunan erkekler toplu bir iç çekiş yaşadı. İnanması zor ama Birkaç saat önce, pokerde para paketleri kazanmaya çalışan sert kumarbazlardı.

"Mesaj kime gönderilmiş?" Matmazel Violette havaya sordu.

Tahta harfler arasında ileri geri gidip geliyor, arıyordu. Sonunda *M* harfinde durdu.

"Mortimer?" diye sordu beyefendilerden biri.

Tahta neredeyse kendini *Hayır* kelimesine doğru yırtıyordu. Sonra kabalığı için özür dilercesine tarafsız bir alana doğru geri çekildi.

"Bize daha fazla mektup gösterecek misiniz?" Matmazel sordu.

Beyefendilerin geri kalanı öne doğru eğildi. Daniel'in, kendisi de dahil olmak üzere adlarında *M* harfi olanların sessizce, "*Lütfen, lütfen, ben olayım,*" diye yalvardıklarından hiç şüphesi yoktu.

Tahta harfler üzerinde tekrar yavaşça ilerledi ve *C*'de durdu. *K*'ye, sonra *E*'ye, *N*'ye ve *Z*'ye geçti.

"Mackenzie!" Ellingham bağırdı. Elini tahtadan çekti ve tahta durdu.

Tabii ki o şey *Mackenzie*'yi hecelemişti. Ya da en azından *McKenz*. Daniel, sakın bir tahtayı inceleyen Matmazel Violette'e bir bakış attı. *Küçük cadaloz*. *Daniel*'ın onun hakkındaki düşünceleri yeniden yükseldi. Daniel'in kendisinin bir şarlatan olduğunu bildiğini çok iyi biliyordu ve ona her türlü oyunu oynayacaktı. yapabiliirdi.

O da öyle düşünüyor.

Violette yumuşak sesiyle havaya sordu: "Bay Violette için bir mesajınız var mı? Mackenzie?"

Planchette *evet* dedi.

Matmazel Violette çok iyiydi, ama Daniel da iyiydi. "Ne mesajı?" diye sordu.

Ellingham tekrar tahtanın başına geçti ve tahta hareket etmeye başladı. Tahtanın üzerinde bir ileri bir geri gidiyor, bir harfe doğru kayıyor, ancak duramadan uzaklaşıyordu. Daniel Violette'in ince ama istikrarlı çekişini hissetti ve o da ince ama istikrarlı bir şekilde geri çekti.

Matmazel yüzünü kesinlikle sabit tuttu. Ruhun kararsızlığı canını sıktıysa da hiçbir işaret vermedi.

Planchette sonunda *F* harfinde durdu. Ellingham heyecanla, "Biri bunu yazmalı," dedi.

Bir beyefendi ceketinin cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı ve şöyle yazdı: *F*.

Tahta tekrar hareket etti. *U* harfinde durdu, bir süre durakladı, sonra masumca *C* harfine kaydı. Bir duraklamadan sonra *K* harfine doğru hızlı yolculuğa başladı.

Matmazel elini geri çekti ve planchette durdu. Oda kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalarla doldu.

"Pekâlâ," dedi Violette, Daniel'la tamamen yüzleşmek için dönerek. "Ruh bu gece yaramaz bir ruh hali içinde görünüyor."

Gözleri soğuk bir gecede mum alevleri gibi parlıyordu. Birbirlerine baktılar, ikisi de önce gözlerini kaçırmayı teklif etmedi. Matmazel'in yanakları hafifçe kızardı ama bunun dışında mermer gibi hareketsiz duruyordu.

Kahretsin, ama çok güzeldi ve meydan okuyordu. Britanya'nın en gözde bekârlarından biri olan zengin Bay Mackenzie'yi tavlamayı umduğu ilk sezonunda hiç de yapmacık değildi. Genç kadınlara neden çelimsizmiş gibi davranmanın erkekleri kendilerine delicesine aşık edeceği öğretilmişti, Daniel anlamıyordu.

Bu zayıf hareket Daniel'in kadına kendini daha iyi hissedene kadar sağlam yiyecekler yemesini ve bol bol egzersiz yapmasını önermesine neden oldu.

Bu genç kadın fırtınada beş mil yürüyebilir, eteklerini fırçalayabilir ve bugün rüzgarın biraz sert olduğunu söyleyebilirdi. Bir sonraki nefesinde ise Daniel gibi birine tüm parasıyla birlikte şeytana gitmesini söyleyebilirdi.

Matmazel Violette'in dudakları aralandı. Aralarındaki nem onu çağırıyordu. Daniel, Mortimer'ı ve onun sinir bozucu ahbaplarını soğuğa göndermek ve Matmazel'e sahip olmak, ondan sadece kendisi için sahneye çıkmasını istemek istiyordu. Ne İngiliz tacirleri izleyecekti, ne de Mortimer. Sadece Daniel ve bu güzel bayan, mum ışığında bir oda ve zaman.

Mortimer öfkeyle, "Bu kadar salon oyunu yeter," diye araya girdi. "Size söyledim Matmazel, Mackenzie buraya bütün gösteriyi izlemeye geldi. O yüzden gösteriyi ona verin."

Daniel Violette'in güzel gözlerine sırtını dönmek zorunda kaldı ve bunun bedelini Mortimer ödeyecekti. "Kapa çeneni," dedi Daniel. "Bu gece için yeterince şey yaptı ve sen hâlâ bana iki bin sterlin borçlusun."

Mortimer sandalyesinden yarıya kadar kalkmıştı. "Bir gösteri için para ödüyorum ve Tanrı adına, bir gösteri istiyorum."

Daniel masanın üzerinden ona doğru gitmeye hazırlanarak ayağa kalktı, ama Matmazel ellerini kaldırarak yaklaşan fırtınayı kesen bir ses çıkardı.

"Ruhlar burada! *Şimdi!*"

Dondurucu bir rüzgâr yemek odasından geçerek mumları tek seferde söndürdü. Oda karanlığa gömüldü. Masanın ortasında, mumların yandığı yerde soluk, ışıldayan bir leke oluşmaya ve yayılmaya başladı.

Daniel daha oturamadan ağır bir yumruk onu kollarından yakaladı ve çok güçlü biri onu sürükleyerek bir kapıdan dışarı, zifiri karanlık bir odaya çıkardı. Kapı kapandı ve onu rüzgârdan, Mortimer'dan ve büyüleyici Matmazel Violette'ten kopardı.

New York Times çoksatan yazarı ve Amerika Romantizm Yazarları RITA Ödülü sahibi **Jennifer** Ashley, Allyson James ve Jennifer Ashley olarak yazmaktadır. Tarihi romantizm, paranormal romantizm, şehir fantezisi ve gizem alanlarında elliden fazla roman ve yirmi novella kaleme almıştır. Şu anda kocası ve kedileriyle birlikte Güneybatı'da yaşıyor, zamanının çoğunu hikayelerinin harika dünyasında geçiriyor ve yürüyüş yapmaktan, müzikten ve bebek evleri ve bebek evi minyatürleri yapmaktan hoşlanıyor. Jennifer'ın kitapları hakkında daha fazla bilgiyi <http://www.jennifersromances.com> .adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz

FB2 belge bilgisi

Belge Kimliği: 57bd4d72-7dff-4c65-a68c-60fbab893853

Belge sürümü: 1

Belge oluşturma tarihi: 29.10.2013

şunlar kullanılarak oluşturulmuştur: calibre 1.7.0, FictionBook Editor Release
2.6 yazılımı

Belge yazarları :

♦

Hakkında

Bu dosya Lord KiRon's FB2EPUB converter version 1.1.5.0 tarafından oluşturulmuştur.

(Bu kitap telif hakkıyla korunan materyaller içerebilir, dönüştürücünün yazarı bunların kullanımından sorumlu değildir)

Этот файл создан при помощи конвертера FB2EPUB версии 1.1.5.0 написанного Lord KiRon.

(Эта книга может содержать материал который защищен правом, автор конвертера не несет ответственности за его использование)

<http://www.fb2epub.net>

<https://code.google.com/p/fb2epub/>

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Onaltı Yedinci](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onyedinci Sonsöz](#)

[Bir sonraki Mackenzie tarihi aşk romanı THE'ya bir göz atmak için okumaya devam edin](#)

[WICKED DEEDS OF DANIEL MACKENZIE Ekim 2013'te Berkley](#)

[Sensation'dan çıkacak](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

